

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BLOODSTONE ACADEMY SERIES

WE
BORROW
THE LIGHT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

G. BAILEY

Ücretsiz PDF Kitap Arama - <https://trantey.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

WE
BORROW
THE
LIGHT

Işığı ÖDÜNÇ ALIYORUZ

BLOODSTONE AKADEMİSİ DİZİSİ

İKİNCİ KİTAP

G. BAILEY

Işığı Ödünç Aldık. Tüm Hakları Saklıdır. 2026.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölülerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın hayal gücünün ürünüdür. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntılar kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Polished Perfection tarafından düzenlendi.
Kapak tasarımı Aura'ya aittir.

✿ Parşömen kağıdıyla biçimlendirilmiş

ADANmışLıK

"Aşk, birlikte geçirdiğiniz gün, hafta veya ay sayısıyla ilgili değil, her gün birbirinizi ne kadar sevdiğinizle ilgilidir." - Bilinmeyen

TANım

Ben onların mükemmel öğrencisiydim—şimdi Bloodstone Akademisi'ni yerle bir edeceğim.

Daygan ailesinin her nesli Bloodstone Akademisi'ne gitti, ama hepsi bir yalandı. Bebekken kaçırıldım, manipüle edildim ve kullanıldım, anılarım ve zamanım çalındı. Şimdi de Hemlock Mercury ile evlenmemi istiyorlar. Ancak benim cesedim üzerinden.

Mazikeen Lycidas, Kane Ardian, Black Ashveil ve Valeron Drexan benim bağ kurduğum varlıklarım. Dahası, onlar benim kader eşlerim ve ben yarı ejderhayım, ateş ve öfkenin vücut bulmuş haliyim. Bu yıl onlarla yeniden bağ kurmak için her engeli aşacağım ve bu sefer anılarım benden alınmayacak. Kimse bizi ayıramayacak.

Büyüler bizi kurtaracak, Karanlık Otorite düşecek ve şekil değiştirenler özgür kalacak. İntikam benim olacak.

Bu, Bloodstone Akademisi'ndeki dördüncü yılım ve aynı zamanda son yılım olacak.

Hatırlıyorum ve unutmayacağım. Onlar da unutmayacak.

USA TODAY'in çok satan yazarı G. Bailey, yeni serisinin ikinci kitabı olan Bloodstone Academy Serisi ile geri dönüyor. Bu seri, düşmanlarına aşık olan cadıların ve "Bunu sana kim yaptı?" sorusunun bir aşk sözü olarak kabul edildiği çarpık dünyaların

hayranları için karanlık bir akademi romantizmi sunuyor. Yasak aşk, zorunlu yakınlık, düşmanlardan aşıklara dönüşme, kaderin bir araya getirdiği eşler ve Dramione havası gibi temaları bulacaksınız.

Bölüm I

Onları hatırlıyorum.

Üç yıl. Yirmi bir yaşında değilim, yirmi dört yaşındayım ve Karanlık Otorite hayatımdan üç yılı aldı. Bir süredir uyanığım ve kafam anılarla dolu, hepsi de onlarla ilgili. Benimle bağ kuranlar. Valeron Drexan, Mazikeen Lycidas, Kane Ardian ve Black Ashveil. Her yıl onların oldum ve bunu hatırlamadım. Her yıl gizli öpüşmeler, saklı anlar paylaştık ve Karanlık Otorite bu anıları aldı. Aramızdaki bağı, arzuyu ve çekimi alamadılar. Her zaman birbirimize bağlı kalıyoruz ve bu her zaman birden fazla şekilde karmaşıklaşıyor.

Anılar geri geliyor, karmakarışık ve bulanık ama sağlam. İcat ettiğim büyüler—sadece bir iki tane yapmadım. Yüzlerce yeni büyü yaptım ve her yıl onları biriktirdim. Ölüm büyü, zihnimde bildiğim büyülerle kıyaslanamazdı bile; bana asla yapmamam öğretilen büyülerdi bunlar, ama ben kuralları çiğnedim. Bloodstone Akademisi'ndeki her kuralı çiğnedim ve hiçbir pişmanlığım yok. Yaratabildiğim sihir o kadar doğal olarak bana ait ki, hiçbir kısıtlama yok. Umbral Otoritesi'nin beni kontrol altına almak istemesine şaşmamalı.

Büyücü annem benim gibi büyüler yaratabiliyor mu? Bu sonsuz sihir yaratımı, Akılsızları nasıl yarattığı ve bir savaş başlattığı mıydı? Bilmiyorum, ama ne kadar çok düşünürsem, bu savaşı beni bulmak için başlatmış olabileceğini o kadar çok merak ediyorum. Gölge Otoritesi başka hangi konularda yalan söyledi? Burada uzanırken merak etmek çok fazla ve düşüncelerim bağlı olduğum kişilere geri dönüyor. Onlar her yıl benim bağlı olduğum kişiler oldular ve bu Gölge Otoritesinin istediği bir şey

değildi. Acaba uzun zamandır unutulmuş tanrıçamız, onlarla bağ kurmamı sağlamaya yardımcı oldu mu? Hiçbir şey bizi asla ayırmadı. Onlar her zaman bana bağlandılar ve her seferinde bu bir kazadan çok ilahi bir yoldu.

Bu noktada, kötü adam kim? Annem mi yoksa cadılar mı? Bence ikisi de. Bloodstone Akademisi'nde bağımı güçlendirmem ve bir plan yapmam gerekiyor. Şimdi hatırladığım kadarıyla, onların silahı olmayacağım veya istediklerini yapmayacağım. Benim üzerimdeki tek kontrolleri tanrıçanın tarot kartlarıydı, ama bu sefer işe yaramadı. Nedenini bilmiyorum. Bunu çözeceğim, ama önce gözlerimi açıp Umbral Otoritesi'nin bu yıl benim için hazırladığı yeni cehennemle yüzleşmem gerekiyor.

Akademiye gitmekten heyecan duyuyormuş gibi davranmalıyım, sanki Umbral Otoritesini sonsuza dek yıkmayı planladığım yer orasıymış gibi değil. Bu, iyi bir şey yapıp onları durdurmak için gerçek bir fırsat ve bunu boşa harcamam. Artık kullanılan, anıları çalınan ve Umbral Otoritesinin ihtiyaç duyduğu bir şeye dönüştürülen bir kurban değilim. Ben Juniper Daygan'ım, eğer bu gerçek adım ise, ve Umbral Otoritesini yıkacağım.

Gözlerim birden açıldı ve yatak odamın tavanına baktım. Evim diyemeyeceğim eve geri dönmüştüm ve Melody yanıma oturduğunda yatak sallandı. Her zamanki gibi, mükemmel figürünü korumak için aldığı birçok iksir yüzünden zayıf görünüyordu ve siyah saçları dümdüz sırtına toplanmıştı. Saçının tek bir teli bile yerinden oynamamıştı ve yüksek yakalı beyaz elbisesine bir toz zerresi bile değmeye cesaret edememişti. O, Umbral Otoritesi'nden Fasrah'ın üvey kız kardeşiydi ve yalanların bir parçasıydı.

Melody beni evlat edindi ve her zaman kimsenin beni istemediğini ve yaşayan bir ailem olmadığını hissettirerek minnettar olmam gerektiğini söyledi. Bu bir yalan. Annem hayatta ve Melody bunu biliyordu. Yıllarca süren şartlandırması ve istismarı yutması zor bir şey. Artık acı bile hissedemiyorum; artık çılgılık bile atamıyorum ve bunun sebebi o. O kadar öfkeliyim ki, titreyen ellerimi saklamak için çarşafı sıkıca tutmak zorundayım. Hayatım, kendimi değersiz hissetmem için özenle kurgulanmış bir yalandı ve işe yaradı. Buna izin verdim. Ta ki bağ kurduğum kişiyle tanışana kadar ve her yıl bağ kurma sürecimizin başında benden nefret etseler de, yılın sonunda yine de onlara ait olduğumu hissettirdiler. Her seferinde, onların grubunun, seçilmiş ailelerinin bir parçası oldum ve biliyorum ki, onların beni isteme hissi artık asla elimden alınamaz.

Gölge Otoritesi, beni ne hale getirdiklerinden korkmalı.

Melody, dudaklarına sürdüğü boyayla gülümsüyor, keskin bir şey bulup onu bıçaklama düşüncelerimden tamamen habersiz. Tanrıça biliyor ki, beni bir düzine kez kan içinde görmüştür. "İşte buradasın, kızım." Kızım mı? Ne saçmalık? Bana asla böyle seslenmez. Sadece Juniper, ya da en büyük hayal kırıklığım. Ya da sürük. "Günaydın. Nasılsın?" Beklentili bir şekilde bekliyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum. "Seninle her zaman biraz kötü bir başlangıç yaptık. Sana her zaman anne olmak istedim ve sanırım artık başlayabiliriz. Bundan sonra bana anne diyebilirsin." Asla diyeceğim. "Yorgun ve kafası karışık görünüyorsun; bazen çok heyecanlandığında böyle olur. Sorun değil. Ben de çok sevinirdim."

"Fazla mı heyecanlandın?" diye dikkatlice soruyorum.

Omzuma dokunduğunda irkiliyorum. Yıllardır beni fena halde dövdü ve bana hiç dokunmasını istemiyorum. Sadist Melody bunu fark bile etmiyor. Beni teselli etmeye çalıştıktan sonra elini benden çekiyor. Küçükken onun beni kucaklaması, bana anne diyebileceğimi söylemesi ve böyle olması için her şeyi yapardım. Ama asla yapmazdı çünkü her şey bir yalandı. Beni hizaya sokmak ve Bloodstone Akademisi'ne gitmeden önce kontrol altında olduğumdan emin olmak için şüphesiz Umbral Otoritesi tarafından işe alınmıştı.

"Hemlock Mercury ile nişanlanman! Başka neye bu kadar heyecanlanabilirdin ki?" Midem alt üst olurken homurdandı. "Senin gibi sıradan birini neden seçtiğini asla anlayamayabilirim." Uzun, dalgalı kahverengi saçlarına sanki iğrenmiş gibi dokundu. "Ama şimdi nişanlandın ve düğünün çok yakında, Lock ile ilişkiniz harika bir haber. İkinizin ormanda nasıl tanıştığınızı ve aşkı nasıl bulduğunuzu bana daha önce anlatsaydın keşke. Bir peri masalı gibi. Umbral Otoritesi ailelerinin çok önemli bir üyesi ve büyük işler başaracak. Yanında olacaksın ve çocuklarını dünyaya getireceksin. Çok şanslısın. Gelecekte iyi geçinmemiz gerektiğini düşünüyorum, değil mi?"

Evlilik. Lock. Kahretsin. Lock'un yanımda olmasını istemiyorum ve uydurdukları bu nişanlılık yalanına da hiç niyetim yok. Hafızamı tekrar çalmaya ve yılı sıfırlamaya çalışmadan önce bile yeterince kötüydü. Umbral Otoritesi'nin bu yılki planının beni Lock ile oyalamak olduğunu varsayıyorum. Lock üç yıldır her zaman ön plandaydı ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama ilk yılda, ejderhalarla tanışmadan önce, ona aşık olmuştum. Onunla yattım ve o benim ilk sevgilimdi. Sadece hafızamı biraz

değiştirdiler ve sanki memleketimdeki ormanda tanışmışız gibi düşünmemi sağladılar. Bu doğru değil.

O kesinlikle hâlâ bir hain, çünkü hafızasını sildiklerinden şüpheliyim. Buna göz yumduğu için tam bir pislik. Lock'tan daha önce nefret etmemin sebebi de aynıydı: beni aldattı. Onu bağlı olduğu kişiyle yataarken yakaladım ve şimdi birlikte olduklarını hatırladığıma göre, bunu ona karşı kullanacağım. Durduklarından şüpheliyim. Görünüşe göre, bu kuralı çiğneyen tek kişi ben değilim.

şimdilik rol yapmalıyım. Yalan söylemeliyim... bağlı olduğum kişiye ulaşmak için. Onları kurtarmak için, beni henüz hatırlamasalar bile. Eğer birine hatırladığımı söylersem, Karanlık Otorite neyin yanlış gittiğini anlayacak ve anılarımı kalıcı olarak silecektir. Bunun olmasına izin veremem. Elimden geldiğince gülümsüyorum ve ellerimi gevşetiyorum. "Evet, çok aşığız." Kelimeler ağzımda sahte ve iğrenç geliyor. "Onu görmeyi dört gözle bekliyorum. Lock nerede?"

Yalan söylemiyorum. Onu görmek istiyorum ki hemen o yalancı herife bir büyü yapabileyim. O tam bir pislige hangi barbarca büyüü yapacağıma karar vermek için biraz zamana ihtiyacım var. Vale'i neredeyse öldürdüğünü ve araya girmek zorunda kaldığımda neredeyse hayatıma son verdiğini unutmadım. Melody memnun görünüyor. Eminim öyledir. Tam da istediği şey bu, yetiştirdiği şartlandırılmış, zayıf cadı. Bana kimsenin şüphelenmeyeceği kadar iyi davranmayı tam olarak kendisinin öğrettiğinin farkında değil. Aptal.

"Ah, o senin odanın yanındaki odada ve Bloodstone Akademisi sana eşlik etmesi için özel izin verdi. İkinizin henüz aynı odada uyumasını istemem. Bu evde bazı ahlaki değerlere ihtiyacımız var. Nişanınız hakkında Rue'ye haber verdim ve eminim çok sevinecektir."

Rue. Geçmişimden ve çalınan anılardan haberdar mı? Wini biliyor mu? Wini ile sadece geçen yıl arkadaştık ve daha önce hiç tanışmamıştık çünkü öğrenci değildi. Ona güvenip güvenemeyeceğimi öğrenmem gerekecek. Aynı şey üvey kız kardeşim için de geçerli.

Melody bileğimi sıkıca kavradı ve onu dinlemeyi bıraktığını fark ettim. Bana zarar vermek için can attığını biliyordum. Gözlerinden anladım, ama bu yılki planın buna izin vermediğini düşündüm, bu yüzden kaza gibi görünen bir şekilde tırnaklarını koluma sapladı. Ona karşı çıkıp, bu numarayı ne kadar ileri götüreceğini görmek için onu itip, hırlamak istedim.

Ama bunu yapamam, çok fazla dikkat çekmeden olmaz ve biliyorum ki her tepkimi Gölge Otoritesine bildirecek.

"Bloodstone Akademisi'ne gitmeyi ve dövüşmeyi öğrenmeyi dört gözle bekliyorum. Ailemi benden alan savaşı durdurabilirim." Tam da benden beklediği şeyi söylüyorum. Zoraki bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Uyku tişörtüm nerede?" Üzerimde olmadığını fark edince paniği yutuyorum. Bunun yerine, kesinlikle Melody'nin olan ve bana ödünç verdiği ipek pijamalar giyiyorum.

Melody gözlerini devirdi ama saklamaya çalıştığı rahatlamayı gördüm. Tam da yapmam gerektiği gibi davranıyorum ve kız kardeşine her şeyin planlandığı gibi gittiğini bildirebilir. Tam da söylemesini istediğim şey bu. "Evet, o eski püskü şey, diğer kıyafetlerin ve sevdiğin kitaplarınla birlikte çantanda. Senin için paketledim; bana teşekkür etmen gerekmez mi, Juniper?"

"Teşekkür ederim." Sanki bana zarar veren bir canavara teşekkür ediyormuşum gibi hissediyorum.

Tırnakları hafifçe sıkılaşıyor ve acı hisseden normal bir insan inleyebilir. Ben hareketsiz kalıyorum. "Aferin kızım. Senin kızım olmana çok sevindim." Ama değilim. "Her şey çok romantikti. Lock, boynuna işaretini yaptırdıktan hemen sonra sana evlenme teklif etti. Çok mutluydun; istediğin her şeye sahipsin. Şimdi onunla birlikte akademiye katılacaksın."

İstediğim her şey mi? Sadece bağlı olduğum kişiyi istedim, hatta bunun yanlış ve yasak olduğu öğretildiğinde bile. Ben bir şekil değiştirici ve cadının çocuğuyum, okullara girdiğimiz andan itibaren bize öğretilen yasak olan şeyin ta kendisi. Her şey onların kontrolünde. Savaşta sevgiye veya sadakate yer yok... Bağlı olduğu kişiyi, aşık olduğu kişiyi, Karanlık Otorite için savaşmak için kim seçer ki? Kimse. Bahse girerim onları korkutan da bu. Eğer şekil değiştiriciler ve cadıların ilişki kurmasına izin verilseydi, büyücü savaşı bir çırpıda kazanırdı.

Kapı iki kez çalındı ve ben doğrulup dizlerimi kollarımla bükerek Lock'un içeri girmesiyle doğruldum. "Umarım içeri girmemden rahatsız olmazsın, nişanım," diye mırıldandı ve sahiplenici tonuyla tenimde binlerce örümcek geziniyormuş gibi hissettim. Ben onun değilim, ama öyleymiş gibi yapacağım... böylece kalbimde kaynayan intikamı görmesin. Lock nesnel olarak çekici, ince ve kaslı, çoğu kadının seveceği klasik yakışıklı özelliklere sahip. Koyu renk ipek pijamaları, hareket ettikçe vücudunu sergileyecek şekilde kesilmişti. Ona aşık olduğum için

kendimden nefret ediyorum, her ne kadar bunun herhangi bir sevgiye duyduğum çaresizlikten kaynaklandığını ve beni isteyen herkesi sevebileceğimi bilsem de.

Yine de, Lock'un yumuşak kahverengi saçlarını eliyle okşamasını izlerken, onu sadece hayatımdaki nefes kesici derecede yakışıklı erkeklerle karşılaştırıyorum. Benimle bağ kurmuş olanlarla. Aralarında bir rekabet bile yok ve Lock'la tanıştığımдан beri ona bir daha bakmadım bile. Her yıl, benimle bağ kurmuş olanlarla tanıştığımдан beri, sadece onları gördüm ve sadece onları istedim. İyi olduklarını, yaşananlar için cezalandırılmadıklarını bilmeye ihtiyacım var.

Lock yaklaşıyor, parmaklarını kolumda gezdiriyor ve elini savuşturup, bir büyüyle ateşe verip yanmasını izleme içgüdümü yutuyorum. Büyü ve lanetlerde iyiyim, çünkü akademide çok uzun yıllar geçirdim. Tam gözlerinin önünde kendimi eğittim. Üç yılım bana birçok büyü kazandırdı ve anlaşılan yeni büyüler yapmada da çok iyiyim. Ayrıca güçlüyüm de. Sanırım cadı ve ejderha büyüünün karışımı yeteneklerimi artırıyor. Onun için öreceğim lanet, gücümü ortaya çıkaracak ve beni gülümseten tek şey bu.

Lock, gözleri yüzüme dikili bir şekilde benimle sohbet etmeye başladı. "Nasılsın, sevgili aşkım?" Alnımdan öptü ve ellerim yorganın altında sıkıca kenetlendi. Dokunduğu her yeri çamaşır suyuyla temizlemem gerek.

"İyiyim Lock. Sadece acıktım." Omuzlarımı silkip ona sanki onu arzuluyormuşum gibi gülümsemeye çalıştım. "Yarın seninle akademiye gitmeyi dört gözle bekliyorum."

"Evet. Seni her yere ben götüreceğim. Annem birkaç torpil yaptı ve akademide aynı odayı paylaşabiliriz. Bu, yeni bağımızın sorun yaratmadan birbirimize gerçekten yakınlaşabileceğimiz anlamına geliyor. Tabii ki kiminle bağ kurarsan kur." Bu durumdan çok mutlu görünüyor.

"Annen ne kadar da nazikmiş." Yutkunuyorum. Kahretsin, onunla yaşamak mı?

"İkiniz için de çok heyecanlıyım! Kızımın çok güzel bir eşi var!" Melody yataktan kalktı. "Sabah kahvaltınızda içmeniz için size bir doğum kontrol hapı alacağım. Henüz ortalıkta koşturup duran çocuklar istemiyoruz. Akademiyi bitirip birkaç yıl savaşta savaşına kadar. Sonra bebek yapmaya başlayabilirsiniz." İğrenç. Lock'la yatma fikrine, hele ki onunla çocuk sahibi olma fikrine karşı yüzümü buruşturmamı gizlemeye

çalıştım. Çocuklar sevimli falan ama bu acımasız dünyada asla çocuk sahibi olmak istemezdim.

“Annemin bizi savaşa göndermeyeceğinden eminim. Cepheye yaklaşmayacağız,” diye hemen düzeltiyor Lock ve nedenini anlamam biraz zaman alıyor. Elbette, cephede savaşmama asla izin vermezlerdi. Annemle karşılaşabilirdim ve sonra beni kaçırın ve beni kendi araçları haline getiren canavarlara sırtımızı dönebilirdik. Bloodstone Akademisi'ne geri dönmem gerekiyor.

Sabahımın geri kalanı sahtekarlıklarla dolu ve hatta doğum kontrol çayımı bile içiyorum. Melody, bunun bir yıl sürdüğünü ve endişelenmeme gerek olmadığını söyleyip duruyor. Sanki bu herifle yatmak istiyormuşum gibi, üstelik bana aşık bir köpek yavrusu gibi bakıp duruyor. Kahvaltımı usulca yiyorum, ama mideme iner inmez çürümüş gibi geliyor.

"Duş alacağım," diyorum sonunda, tabağım boşaldığı anda. Onlar da yemeklerini bitirmişlerdi. Melody'nin evinde dolu bir tabak yemek görmek garip geliyor. Ben mutfakta her şeyi temizledikten sonra kalan yemek artıklarına alışkınım.

"Size katılmamı ister misiniz?" diye fısıldadı Lock kulağıma.

Titriyorum, sırtışımdan bunun şehvetle karıştırıldığını anlıyorum, oysa aslında bu, boğazımda yükselen yemeği bastırma çabası. Belki de üzerine kusup hasta olduğumu söylemeliyim.

“Melody’nin evinde olmaz. Belki başka bir zaman?” Sandalyemi itiyorum. Banyo kapımı kilitlemem ve açmaya kalkışmaması için büyü yapmam gerekiyor. Kilit büyüsunü hiç bilmiyorum, bu oyunu ne kadar ileri götüreceğini de bilmiyorum. Annesinin anılarımı, duygularımı ve bağlarımı çaldığını bilerek benimle yatar mıydı? Eminim yatardı ve bu onu beklediğimden daha büyük bir canavar yapıyor. Hepsi canavar.

Yatak odama girer girmez kapımı kapatıp hızlıca bir büyü yaparak kilitledim. Bugün için kıyafetlere ihtiyacım vardı, bu yüzden Melody'nin hazırladığı çantaları açmaya başladım. Babamın gömleği en üstte duruyordu ve yırtık yakasını yokladım, hâlâ burada olduğuna şükrettim. Parmağım altında bir yumru hissetti, bu yüzden gömleği aldım ve içinden Bloodstone'daki küçük yaratıkların bana hediye ettiği, ön camı kırık ve arkasında "Tempusfinis" yazan saat düştü. Zaman anlamına gelen eski Latince bir kelimeydi ve öğrendiğimiz kitaplardan silinmişti. Neden? Bu çözmem gereken bir gizem, bu yüzden onu mevcut sorunlar listeme ekledim.

Bugünkü kıyafetimi topladıktan sonra, döşeme tahtalarını sökmeye başlamak için koştum ve ihtiyacım olanı bulduğumda rahat bir nefes aldım. Yıllardır ormanda topladığım veya küçük yaratıkların bana hediye ettiği otları ve malzemeleri buraya saklamıştım. İhtiyacım olan her şeyi bulduğumda, hepsini taşıyıp banyoya koştum. Kapıyı ses geçirmez hale getirmek için büyü yaptım, böylece duşu açtıktan sonra sadece duşun sesi yankılanıyordu. Malzemeleri tezgâhın üzerine yerleştirirken aynada kendime bir göz attım. Büyücüye mi benziyorum? Babama mı benziyorum? Ebeveynlerim sandığım insanların beni yetiştirmek ve bana kim olduğumu söylemek için bir planı mı vardı? Umbral Otoritesi beni kaçırdığında beni nasıl elde ettiler? Çok fazla sorum var ama hiçbir cevabım yok.

Henüz değil.

Tıkalı lavaboyu geçici bir kap olarak kullanarak, oldukça güçlü bir büyü hazırlamak uzun sürmüyor. İksir mor ve siyah renkte parıldarken, cebimde son malzemeyi arıyorum. Bir saç teli. Kahvaltıda Lock'un ceketinden almıştım, sırtını sevgiyle okşuyormuş gibi yaparken. Aptal. Saç telini iksirin içine atıyorum, mor renk siyaha dönene kadar soluyor ve büyüünün son kısmını fısıldıyorum. Oda dumanla doluyor ve duman Lock'u bulmak için kapının altından içeri sızıyor. Gözlerimi kapatıp bekliyorum, büyümü göremeyeceğini veya hissedemeyeceğini biliyorum. Yeterince güçlü değil ve sihrim kontrol altında. Büyü onu bulduğu anda, iş bitmiş demektir. Oda buharla kaplanırken aynada gözlerim bir saniyeliğine beyaz parlıyor ve kendi kendime sırtıyorum.

Lock bana her dokunduğunda, cinsel organı yanacak ve eğer bunu yapmaya devam ederse, kopacak. Bence bu, beni tuzağa düşürdüğünü sanan hain bir dolandırıcı için mükemmel bir ceza. Bilmiyor ki, bir ejderhanın bağlı olduğu şeyi tuzağa düşüremezsiniz. Her şeyi yerle bir edip gökyüzündeki onlara geri döneceğiz.

Bölüm 2

Bu sefer her şey farklı. Bu sefer, Bloodstone'a beni götürecek sihirli bir araba ve şoförle yalnız başıma gidemiyorum. Bu sefer, eğitilmiş cadılar ve onların bağlılarıyla dolu beş lüks araba eşliğinde bir limuzin geliyor. Bir saniye bile yalnız kalmıyorum ve bu bitmek bilmeyen yolculuğun her anından nefret ediyorum. Gece çöktüğünde ve Akılsızların bizi bulma riski olduğunda bile durmuyoruz. Lock'a bunu sorabilirdim ama yolculuğun çoğunu uyuyarak geçirdi ve horlaması, yapmamız gereken oda paylaşımından korkmama neden oldu.

Limuzin köprüden geçip Bloodstone Akademisi'nin kapılarının hemen önüne park ettiğinde köprü yıkılmadı. Şimdi akademiye bakıyorum ve sanki hiç ayrılmamış gibiyim. Gotik kuleler üzerimde yükseliyor, üzerimize yağmur yağdırmakla tehdit eden ağır gri bulutlara değişiyor. Gözlerimi kasvetli ormana, ağaçların dallarının birbirine dolanıp kalenin dokusuyla karışma şekline çeviriyorum. Diğer öğrencilerin bu siyah ve kırmızı kaleyi kasvetli bulduğunu duydum – ben ise burayı evim olarak adlandırıyorum. Gözlerimi kapatıp buraya geri dönmeyi, bağ kurduğum sevgilimle birlikte olmayı dilemediğim bir zaman olacağını sanmıyorum.

Lock ve ben, akademi merdivenlerinden yukarı çıkıp akademinin ön cephesine ve ötesindeki denize bakan bir balkona doğru giderken arkadaşları ve çeşitli kişiler tarafından karşılanıyoruz. Balkonun kenarına doğru yürüyorum ve en yüksek kuleye bakıyorum, aklımdan bir anı geçiyor. Vale. Bana çok kızdığı için beni kenardan aşağı atmıştı. Bu sefer de aynısını yapacak mı? Muhtemelen. Buna izin verecek miyim? Kesinlikle hayır. Artık

her şey değişti ve kimseye bir anlık zayıflık gösteremem. Onların burada olduğunu biliyorum; bir bağ olmasa bile onları hissedebiliyorum.

Dalgalı denize, gri dalgaların adanın kırmızı taş tabanına çarpmasına bakarken tırnaklarım balkon demirlerine saplanıyor. Lock elini sırtımın ortasına koyarken avuçlarımdaki acıyı zevkle hissederek metal korkuluğu daha sıkı kavıyorum. Neyse ki uzun pelerinim iyi bir bariyer, ama bana dokunmasını istemiyorum. Asla. Elini üzerimden çekme isteği çok güçlü. Ne olacağını bilerek sadece bekliyorum. Bir. İki... Lock yüzünü buruşturup elini bırakarak uzaklaşıyor. Çok rahatsız ve solgun görünüyor... ve gülümsememi gizlemeye çalışıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum tatlı bir sesle, ilgileniyormuş gibi yaparak. Sanki ona acı veren şey benim büyüm değilmiş gibi davranarak.

"Evet, sadece, eee, hiçbir şey." Homurdanarak ilerideki köprüye baktı. "Yakında başlayacak. Bunu görmek isteyeceksin." Hayır, istemem. Ölümü sevmiyorum ve sanırım asla sevmeyeceğim. Özellikle de bu cadılar masumken.

Başlığımı kaldırıp başka yöne bakıyorum, gözlerim kilometrelerce uzanan devasa ormanı tarıyor. Geçen sefer gerçeği hemen görememiştim, ama şimdi görüyorum. şekil değiştirenler asla buradan ayrılamıyor ve cadılar onlara köle gibi, savaşta kullanılıp atılabilecek bir şeymiş gibi davranıyor. Akademi onları burada bağlıyor, tutuyor, tuzağa düşürüyor, savaşa köleliği dayatıyor ve ben bununla ilgili bir şey yapmalıyım. Durun, bununla ilgili bir şey yapacağım.

Geçen yıl ve ondan önceki her yıl, cadılar için ve savaşı kazanmak için çok çalıştığıma kendimi inandırmıştım. şimdi... şekil değiştirenlerin özgürlüğu ve Karanlık Otoritenin acı çekmesi için savaşıyorum. Onlar yalancılar ve ben onlar için savaşmayacağım.

Çenemi kaldırıp odaklanıyorum, gözlerin beni izlediğini hissediyorum. Karanlık Otorite beni izliyor olmalı ve buraya gelmeden önce yaptığım büyü sayesinde, birinin beni izlediğini hissedebiliyorum.

Ormandaki ağaçların arasından rüzgar şiddetle esiyor ve uluyor. Gökyüzünde uçan ejderhaları görmeyi umarak başımı geriye eğiyorum. Ama göremiyorum. Sessizlik hakim ve pullarının parıltısını, ateş kokusunu ve sadece onları görmeyi özlüyorum. Uzaktaki kıyı şerisinde sıralanmış cadıları görünce hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyorum. "Ne yapacaklar? Yüzecekler mi?"

Lock gülüyor. “Bu sularda yüzmek kesin ölüm demektir. Bu derinliklerde Akılsızlardan daha kötü canavarlar var.” Bana gülümsüyor. “Korkma. Müstakbel gelinim için hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Onlarla aynı safta yer almak zorunda kalacaktın, ama ben bazı bağlantılarımı kullandım. Bana sonra teşekkür edebilirsin.” Bana göz kırpmıyor.

Ona herhangi bir şey için teşekkür edeceğimi sanmıyorum. Dönüp hiçbir şey yapamadan izlerken, köprünün ucunda Winifred'i görüyorum, sarı saçları fırtınada parıldıyor. Gökyüzünden yağmur yağmaya başlıyor ve arkadaşım için üç yüzlü tanrıçaya dua ediyorum. Bana ihanet edip etmediğini bilmiyorum, ama annesi ve erkek kardeşinin kim olduğu düşünüldüğünde etmiş olabilir. Bunun içinde olup olmadığını bilmiyorum, ama içimden bir ses olmadığını söylüyor. Bunu öğrenmem gerekiyor ve umarım bu yıl benimle bir şeyler yapmak istiyordur.

Köprü görünmeden hemen önce havada bir sessizlik var ve içimden ona koşması için yalvarıyorum. Koşuyor. Hızlıca. Bacakları köprünün üzerindeki mesafeyi yarıyor, saçları rüzgarda arkasında savruluyor, köprüden atlayarak geçiyor ve köprü onun ve diğerlerinin arkasında okyanusa çöküyor. Birkaç kişi denize düşerken Lock gülüyor ve ben iç yanağımı ısıırıyorum. Sanki bunun olacağını bilmiyormuş gibi şok olmuş gibi davranıyorum.

Lock bana acıyarak iç çekti, ama Winifred'i izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Daha hızlı gidiyordu ve sonunda ormanın sınırına vardığında taşa yığıldı. Omuzlarım rahatlamayla düştü. Lock beni çok yakından izliyordu. Hayatta kalan cadıların geri kalanı köprüyü tam zamanında geçti, ama en az bir düzine cadı öldü. Öylece. Lock yanağımdan bir gözyaşını sildiğinde irkildim. “Çok düşüncelisin. Çok tatlısın.”

Omuz silktim ve o da elini benden çekti, yüzü hafifçe solgunlaştı. Akademiye ve ormana alışmaya çalışan gruba döndüm. Bazıları kusuyordu; diğerleri ağlıyor ve feryat ediyordu. Wini ayağa kalktı, kollarını kavuşturdu. “Küçük kız kardeşimin kurtulduğuna sevindim. O sarışın olan. Sana ondan bahsettiğimi hatırlıyorsun. Winifred Venus.” Lock onu işaret etti. “Ve ah, evet, bak kim daha hayatta kalmış. Senin o arkadaşını hatırlıyorum. Adı neydi? Peter?”

“Parker?” Lock'un işaret ettiği yere doğru giderken şok içinde adını fısıldadım. Gerçekten de, Parker grubun kenarında kusmakta olan cadılardan biriydi. Kızıl saçları, kıvrırcık ve çılgın haliyle, sağanak

yağmurdan pelerinindeki kapüşonun altında bile dikkat çekiyordu. Melody ile birlikte yaşamaya başladığımdan beri en iyi arkadaşım olan Parker, aklımı başımda tutmamı sağladı. Parker ve tatlı annesi Melody'nin bana neler yaptığını biliyorlardı ve bana yardım etmeye, beni olabildiğince sık evlerine davet etmeye çalıştılar. Parker'ın ailesinin parası azdı ve geçim sıkıntısı çekiyorlardı, ama ihtiyacım olan günlerde her zaman bana yer açtılar. Melody'nin bana fahişe demesinin asıl sebebi Parker'dı, çünkü sürekli onun evindeydim. Ama asıl şaka Melody'nin başına geldi; Parker erkeklerden hoşlanıyordu. Peki neden burada? Parker hiçbir zaman sınavları geçemedi, Bloodstone Akademisi'ni hiç umursamadı ve hiç başvurmadı.

“Evet, adı bu. Kıskanırdım ama onun erkek arkadaşından bahsettiğini hatırlıyorum,” diye devam ediyor Lock. “Bu yıl burada olması ne güzel, değil mi? Senin için iyi bir arkadaş.”

Ne oyun oynuyorlar? Onu neden buraya getirdiler? Parker, çocukken sahip olduğum tek arkadaşımdı. Benimle ilgilenen tek kişiydi. Evet, arkadaşısı olduğum için çok dayak yedim ama her zaman buna değdi. Gülümsemeye çalışıyorum, surat asmamak için herhangi bir şey yapmaya çalışıyorum. Parker burada zorlanacak. Savaş için yaratılmamış ve sık sık uçan bir çatalın onu öldürebileceği konusunda şaka yapardı. Büyüleri de kötü. "Burada olduğu için gerçekten mutluyum." Onu gördüğüme sevindim, ama böyle değil.

“Evet, güzel olacak, yeter ki birlikte geçirdiğimiz zamana müdahale etmesin.” Yürüyüp gitti ve bunun bir tehdit olduğunu anladım. Parker, tıpkı Lock'un beni bağlı olduğum şeyden uzaklaştırmak için kullandığı gibi, beni hizaya sokmak için bir araç. Unutmaya zorlandığım her yıl, Karanlık Otorite'nin bir planı vardı. Bu yıl, kirli oyunlar oynuyorlar, ama ben de öyle.

Lock'un yanında, perili gibi görünen kalenin içinden, kıvrımlı koridorlardan ve dik merdivenlerden aşağı yürüyorum, ellerimi tanıdık siyah taşa sürüyorum. Her şey ters gittiğinde bile, bu dünya karmakarışık olduğunda bile, burayı gerçekten seviyorum. Gotik mimarisi, her koridorun ve odanın perili görünümü, karanlık duvarlar, koyu yeşil ve kırmızı kumaş halılar ve kilimler. Her yerinin kasvetli ve davetsiz görünmesi. Ruhuma hitap ediyor. Üç yıldır buraya geliyor olmam da buna katkıda bulunuyor. Bir bakıma burası benim evim.

Lock kapıyı açtı ve ben avluya adım attım, o da hemen arkamdan geldi. Göğsümde bir his yanıyordu ve bağ kurduğum kişilerden birinin burada olduğunu biliyordum. "Diğerlerine katılalım."

“Diğerlerine katıl. Ben şurada bekleyeceğim.” Lock’un itirazlarını duyarak kalabalığın arasından ilerliyorum, ama kısa süre sonra grup beni içine çekiyor. Ondan biraz uzaklaşmaya ve yakın olduğum kişilerden birini görmeye ihtiyacım var. Sadece bir saniyeliğine, sadece bir bakış için.

Ciğerlerimdeki tüm hava donuyor ve onu görünce duruyorum. Kane. Gümüş rengi saçları nemli, yağmur damlaları kusursuz yüzünün ve yontulmuş çenesinin keskin hatlarından aşağı damlıyor. Fırtınalı, koyu gümüş rengi gözleri kalabalığın içinde arama yapıyor, diğer iki şekil değiştirici onunla durmadan konuşurken göğsü kabarıyor. Onları duymuyor. Gözlerimi üniformasının üzerinde gezdiriyorum, siyah gömlek vücuduna yapışmış, edepsizce. Gözlerimi tekrar yukarı doğru gezdirirken dudaklarım içgüdüsel olarak aralanıyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde dünya duruyor.

Sanki soğuk, duygusuz bir fırtınaya bakıyorum ama fırtına evimde. Geçen yıl yanına yaklaştığımda beni ittiğini hatırlıyorum ve şimdi ona yaklaşmamamın tek sebebi bu. Özellikle bu kadar kızgın görünürken, bu çok fazla dikkat çekmek olurdu. Ona gülümsüyorum, o ise kaşlarını çatıyor, bakışlarını kaçırıp arkadaşlarından birine odaklanıyor. Keşke hâlâ bana bakıyor olsaydı.

İstemeyerek arkamı döndüm, tam o sırada Parker beni buldu. Yüzü aydınlandı ve bana yaklaşıp sıkıca sarıldı. Benimle aynı boyda olduğu için ona karşılık sarılmak çok kolaydı. Alnımın ortasına yüksek sesle bir öpücük kondurdu ve ikimiz de geri çekilirken güldüm. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve iç çekti. "Senin için çok endişelenmişim, Bayan Juni. Bu çılgın akademiye gireceğini biliyordum, sonra o köprü... nasıl oldu da ben de buradayım?"

Bana karşı kullanılmak için. Arkadaşım olman senin hatandı. Ama bunların hiçbirini ona söyleyemem. "Muhteşem büyü yeteneğini benden saklamışsın belli ki." Dirseğimle dürttüm ve o güldü.

“Hayır, ciddi ol. Savaşta savaşamayacak kadar güzelim. Ya tırnağım kırılırsa?” Ciddi konuşuyor. “Bekle, düşmanla flört etmenin bana puan kazandıracağını mı düşünüyorsun?”

Kıkırdıyorum. "Onlar akılsız... flört işe yaramaz. Bağ kurabileceğin iyi bir şekil değiştirici bulman gerekecek ve ben de sana büyüler konusunda yardımcı olacağım. Başarısız olmana izin vermeyeceğim." Ciddiyim.

Beni tekrar kucaklıyor ve ben de onu içime çekerek ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Onun burada olmasının sebebi benim ve burası çok tehlikeli. Parker neye bulaştığının farkında değil ve şu anda ona söyleme

riskini bile alamam. Parker başını sallıyor. "Sen her zaman arkamdasın, ben de her zaman senin arkasındayım, Juni." Bana gülümsüyor. "Burası çok kötü, değil mi?" Akademinin siyah duvarlarına ve akademiye giden kapıların etrafındaki kemere bakıyor. Taştan yapılmış ve her tuğlada farklı bir şekil değiştirici sembolü var. En üstte, siyah taşa keskin bir zıtlık oluşturan altın renginde parlayan bir ejderha sembolü bulunuyor.

"Öyle," diye onaylıyorum. Herkesin konuşması giderek daha da yükseliyor ve Parker benimle konuşmaya devam etmek için kolunu omzuma doluyor. Başımın yan tarafına dikilmiş bakışları hissediyorum ve dönüp Kane'e bakıyorum. Duvara yaslanmış, gözleri Parker ve bana dikilmiş. O bakışı fazla düşünmemeye çalışarak hızla başka yöne bakıyorum.

"Erkek arkadaşım orada olmadığım için, onu aylarca... yıllarca göremeyeceğim için çok kızacak. Kesinlikle benden ayrılacak." Parker içini çekti. Parker'ın sekiz erkek arkadaşı oldu ve hiçbirini birkaç aydan fazla sürmedi. Bu da farklı değil. "Önce ben ona yazıp ayrılacağım."

"Seni görmek gerçekten çok güzel," diye fısıldadım. Onu özlemiştim.

"Ne demek istiyorsun? Sürekli görüşüyoruz. Benden uzun süre ayrı kalmadın ki. Sadece birkaç gün." Sanki saçmalıyormuşum gibi burnuma dokunuyor ama bilmiyor. Acaba aynı yılı tekrar tekrar mı yaşıyor? Tarot kartları sıfırlandığında, tüm yıl herkes için sıfırlanıyor mu?

"Hayır, demek istediğim... Ben... Geldiğinize sevindim." Boğazımı temizleyip hızlıca konuyu değiştirmeye çalıştım ama gerek kalmadı.

"Bloodstone Akademisi'ne hoş geldiniz ve hızlı koşucular olduğunuz için tebrikler!" Başöğretmenimiz, tıpkı geçen seferki gibi, kemerli kapıdan dışarı çıkıyor ve görünüşü hiç değişmemiş. Uzun, tehditkar kırmızı pelerini omuzlarının etrafında toplanmış, altında da aynı renkte koyu kırmızı bir takım elbise var. Kıyafetinin tamamı hala kan renginde, sadece boynumdaki gibi pelerinde siyah işlemeli Bloodstone işareti bulunuyor.

Kızıl saçları kısa kesilmiş ama hatırladığımdan daha uzun ve genç profesörde beni hâlâ ürküten bir şey var. Gözleri kalabalığın etrafında geziniyor, beni değerlendiriyor, kendini tanıtırken bir an bana dokunuyor ve sonra devam ediyor. Eşi arkasından çıkıyor, tilki kocaman kuyruğunu beline doluyor. Geçen yılki gibi ezberlenmiş konuşmasına devam ediyor, ben de Wini'yi arıyorum ama bulamıyorum.

Mentor Parker konuşmasını bitirdiğinde dinliyorum. Bağlama belgesini ne kadar çabuk imzalarsam, güçlerimin düzgün çalıştığını saklamak

zorunda kalmam o kadar kolaylaşır. Belgeyi zaten üç kez imzaladım ve akademi bunu biliyor. "Hepimiz Karanlık Otorite için çalışıyoruz ve hepimiz aynı şeyi istiyoruz: savaşın sonunu."

"O adam çok ürkütücü. Aynı soyadını taşımamızdan nefret ediyorum. Belki de adımı daha sık kullanmaya başlamalıyım," diye fısıldadı Parker bana. Parker ailesi çok büyük ve cadıların adları yerine soyadlarını kullanmaları alışılmadık bir durum değil. "Ama Augustine çok uzun." Sesini daha da alçalttı. "Öyle dedi. Ya da o dedi, neye ilgi duyduğuna bağlı."

Gülmemi bastırdım, o da bastırdı. Mentor Parker hâlâ gevezelik ediyordu ve sonunda akademiye girmek için döndü. Ben de grupla birlikte gitmek istedim ama Lock kolumu yakaladı, beni sertçe kenara çekti ve bana dokunmadan, ama yakın tutarak, "Bizi tanıştırmayacak mısın Juniper?" dedi.

"Parker, burası Hemlock Mercury," diye mırıldanıyorum. "Lock, burası Parker."

"Ah, evet, çocukluk arkadaşım. Tanıştığımıza memnun oldum." Lock elini uzattı ve Parker, gözleri şaşkınlıkla aramızda gezinirken elini sıktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Merkür ailesinden misiniz?" diye ıslık çaldı Parker. "Çok şık."

"Arkadaşınız yakında benim klanımın bir parçası olacak," diye gururla belirtiyor Lock. "Şimdi, nişanlımla ilgilenmemiz gereken işlerimiz var."

"Nişanlı mı? Vay canına, bunu nasıl da gizli tuttun Juni." Parker'ın kaşları o kadar yukarı kalktı ki, gezegeni terk etmediklerine şaşırdım. İkimiz de aynı durumdayız, canım arkadaşım.

"Sanırım öyle yaptım." Kollarımı kavuşturdum.

Lock kolumu kavrayıp beni öne doğru çekti. Parker akıllıca birkaç adım geride durdu ama endişesini buradan hissedebiliyordum. Koridorlardan geçip ana salona girdik, burada müdür bağlama parşömenleri hakkında açıklamaya başladı. Bunlar imzalandıktan sonra, bize liderlik tablosu ve bağ kurma hakkında bilgi verdi. Her şeyi yeniymiş gibi dinliyormuş gibi yaptım ama liderlik tablosuna bakıyordum. Birinci sınıf öğrencisi olmadığım için kolayca en üste çıkacağım, ama Parker'ın da en üste çıkmasını sağlamalıyım, yoksa en altta kalacak. Üç yıllık bilgi birikimim var; yeterince kolay olmalı.

İşi bittiğinde arkamı döndüm ve Lock'un annesiyle yüz yüze geldim. Gülümsedi ve oğlunun yanağını öptü, sonra elini yanında havada salladı.

Winifred yanımıza geldi ve arkadaşımı inceledim. Uzun sarı saçları düz ve rüzgarda dağılmış, kıyafetleri ıslak ve dağınıktı, ama yüzü ıslıl ıslıl ve gülümsüyordu. Kardeşinin tam tersiydi. "Winifred, seni oğlunun nişanlısıyla tanıştırmak istiyorum. Eminim ki önümüzdeki yıllarda hepiniz iyi arkadaş olacaksınız. Düğünden önce hep birlikte aile yemekleri yiyeceğimiz ve daha çok sohbet edeceğimiz günleri dört gözle bekliyorum."

Wini bana gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Juniper."

"Bana Juni deyin. Bütün arkadaşlarım öyle diyor," diye teklif ettim. Karşılığındaki gülümseme kocaman, sıcak ve çok ihtiyaç duyulan bir gülümsemeydi. Lock ve annesi Fasrah'ın bana aşırı derecede odaklandığını biliyordum, bu yüzden sonraki sözlerimi dikkatlice seçtim. "Sizinle de tanıştığımıza çok memnun oldum, Bayan Venus."

"Oğlum bana senin hakkında her şeyi anlattı ve anlatmaya devam edecek. Çok yakınız." Lock'a bakıyor. "Gitmeden önce birkaç kelime konuşabilir miyiz?"

"Elbette anne," diye onayladı Lock ve bana doğru eğildi. "Uzaklaşma."

O uzaklaşırken ve beni kız kardeşiyle yalnız bırakırken, arkasından kaşlarımı çattım. "Tanıştığımıza gerçekten memnun oldum. Tanrıçam, çok güzelsin. Kardeşim nasıl oldu da bu kadar güzel biriyle birlikte oldu? Kardeşimde ne görüyorsun sen? Neyse, zevksizliğin için seni yargılamayacağım. Ben de arkadaş olmak isterim."

"Ama seni yargılayabilirim." Parker yanıma yaklaştı. Kalabalığın içinde Rue'yu aradım ve bulamayınca kaşlarımı çattım. Nerede o? "Yakışıklı ve zengin, ama ben hep senin sevdiğin birini seçeceğini düşünmüştüm."

Lock'ı sevdiğimi söyleyemem, ne şimdi ne de asla. Parker'ın konuyu tekrar açacağını çok iyi bilmeme rağmen konuyu değiştiriyorum. "Parker, bu Winifred. Wini, bu da çocukluk arkadaşım Parker."

"Tanıştığımıza memnun oldum!" Wini'nin heyecanlı sesi herkesi gülümsetebilir ve Parker'la iyi anlaşacağından eminim. Gözleri bir an beni izledi ve ona Wini dediğimi fark ettim. Kahretsin. Neyse ki, hatamı gündeme getirmedi. İkisi de akademiden, yarınki bağ kurma töreninden bahsetmeye başladılar ve ben sadece ejderha kelimesini duyduğumda kulak misafiri oldum. "Evet, bu yıl ejderhaları yasakladılar! Çok tehlikeli olduklarını, neredeyse nesillerinin tükendiğini ve çok fazla insanı öldürdüklerini, bu yüzden kimseyle bağ kurmalarının güvenli olmadığını söylediler. Her ihtimale karşı, bağ kurma gecesi için onları kalede tutacaklar."

Midem alt üst oldu ve hiçbir şekilde tepki vermemek için kendimi zorladım.

Parker gülüyor. “Zaten kim bir ejderhayla bağ kurmak ister ki? Ateş püskürtüyorlar, yani yanma ihtimali çok yüksek ve çok tehlikeli olurlar, değil mi? Hiçbir yerde saklanamazsınız ve çok zahmetli görünüyor. Ben daha küçük bir şeye dönüşebilen ve daha az dişi olan birini istiyorum.”

"Kurtları severim," diye iç çekti Wini.

Lock'un geri döndüğünü görünce sesimi alçalttım. “Bağlanma gecesi tehlikeli. Odanızdan doğruca ormana koşun. Durmayın ve büyülere dikkat edin. Bir hançer, bıçak veya keskin bir şeye ihtiyacınız var. Bir kan taşı ve bir şekil değiştirici bulduğunuzda elinizi kesin ve bağlanacaksınız. Kapılar yarın gece yarısı açılacak ve üst sınıflar tarafından saldırıya uğrayacaksınız. Koşun ve arkanızı kollayın. Kale sizi dinliyor ve hissediyor, bu yüzden ormana giden açık bir yol istediğinizi açıkça belirtin. Yalnız.”

Parker ve Wini kaşlarını çattılar, ikisinin de soracak bir milyon sorusu varmış gibi görünüyordu ama Lock geri döndü. Elini sırtıma koydu ve eğilerek beni odadan çıkardı. "Düğünümüzü dört gözle bekliyorum. Annem bana hep anlatıp durdu."

“Ben de geleceği dört gözle bekliyorum.” Lock'a gülümsüyorum ama o, düğünden çok önce akademiye yıkmayı planladığımı bilmiyor. O da düğünden çok önce ölmüş olacak.

Bölüm 3

Bu oda kelimenin tam anlamıyla cehennemde yaşamak gibi ve buradan çıkmak istiyorum. Odanın ortasında, Lock'un benimle paylaşmamı beklediğinden emin olduğum devasa, gösterişli gri bir yatak var. Dört direkli yatağın çarşafı sarkıyor ve yatak, gri tonlarında kabarık yastıklar ve minderlerle dolu. Neyse ki, üzerinde uyuduğum rahatsız görünümlü bir kanepe var, çünkü onunla aynı yatakta uyumayacağım. Dört direkli yatak odanın büyük bir bölümünü kaplıyor ve buradaki her şey parlak, beyaz ve griye boyanmış ve kalenin geri kalanındaki ürkütücü dekorlardan yoksun. Bu odada mutasyona uğramamış tek kısımlar, kurtları ve yılanları gösteren devasa vitray pencereler ve demir parmaklıklı balkon. Balkon hala aynı. Ormana ve yükselen aya bakıyor.

Üç saatimi banyoda geçirdim, bahane olarak da "bağ kurma gecesi" için hazırlanmam gerektiğini söyledim ve Lock bundan hiç memnun değildi. Gerçekte ise tüm malzemelerimi, iksirlerimi ve yeni büyü kitabımı yer döşemelerinin altına saklıyordum.

Lock'un eşi, Emery adında güzel, sarışın bir panter şekil değiştirici. Onu sadece önceki yıllardan tanıyorum ve odaya girdiğinde hiç tanışmamış gibi davranmak zorundayım. Yatakta oturmuş, Lock ile benim aramda bakışlarını gezdiriyor. "Hepimiz aynı odayı paylaşamaz mıyız, Lock? Aramızdaki bağın..."

"Hayır," diye çıkıştı Lock ona ve kadın irkildi. Ona bu tonda konuştuğu için ellerim kaşınıyordu, ama o durumu daha da kötüleştirdi. "Seni haddini bildirmeye zorlama beni, Emery. Sen benim kölemsin, ama o benim karım olacak. O her zaman öncelikli olacak. Şimdi defol git."

Emery'nin yüzünden yaşlar süzülürken öfkeyle dışarı fırladı ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. Lock iç çekti. "Şekil değiştirenlerin ne kadar da öfkeli oldukları ortada. Neredeyse vahşi hayvanlar gibiler." Yine de, senin Emery ile birlikte olduğunu biliyorum, ya da en azından geçmiş yıllarda öyleydin. Kaç cadının bağlı olduğu kişilerle ilişkisi olduğunu merak ediyorum. "Bağlı olduğun kişiyi yerinde tutmayı unutmamalısın, yoksa eğer dayanamazsan ben senin yerine yaparım."

Eğer bağ kurduğum kişiye bir parmak bile dokunursa, ölecek. Koltuğa oturmuş, pelerininin ve dar kıyafetlerimin kenarlarını çekiştiriyorum. Her şey mükemmel oturuyor, ama aynaya baktığımda gördüğüm tek şey kaybettiğim yıllar. Lock'un benim için özenle seçilmiş kıyafetlerimi ve üniformalarımı çıkarmasını izliyorum. Sanki evli bir çiftmişiz gibi yan yana koyuyor. İşini bitirince yanıma gelip oturuyor. "Bağ kurma gecesi oldukça tehlikeli olabilir."

"Tahmin etmiştim. Sorun yok." Kollarımı kavuşturdum. "Seçtiğim kişiyle de anlaşabileceğime eminim."

"Bu konuda annem, seni ormanda o hayvanlarla birlikte dolaşıp belki de yaralanmana izin vermektense, senin için bir şekil değiştirici seçmenin daha kolay olacağına karar verdi. Yaralanmanı istemiyorum. Birini seçti. Adı Aster." Wini'nin bağı güçlendi. Eğitimde bana yumruk atan ve bir şey kanıtlamak için beni döven kurt. Onu unutmak zor. "O bir kurt şekil değiştirici ve iri bir kurt, ama iyi bir adam. Onunla konuştum ve harika ailemize çok yakışacağını düşünüyorum. Senin için mükemmel olacağını düşünüyorum. Dişi birini tercih ederdim ama annem böyle daha iyi olduğuna karar verdi. Onun büyüklüğündeki bir kurt, herhangi bir tehlikeden uzaklaşman için senin için kolay olacaktır."

Kahretsin. Önce ejderhaları hapsedtiler, şimdi de bu saçmalığı ayarladılar. Tamam, bunu halledebilirim. Aster'le kesinlikle bağ kurmayacağım; o Wini'ye ait. "Ama ormana giremezsin, değil mi? Zaten bağ kurdun. Bunu tek başıma yapmalıyım ve dışarıda neler olacağını kim bilir?" diye belirtiyorum. Sadece emin olmak için soruyorum.

"Evet, sizinle gelemem. Gölge Otoritesi kalenin ve toprakların büyüsunü değiştiremez ve bize de izin vermeyecek. Korkmayın. Bunun çok can sıkıcı olduğunu biliyorum, ama Aster sizi bekliyor olacak. Sizin için hazır." Bana bir hançer uzattı. Hançer gri, sade, bıçağının üzerine altınla ailesinin adı kazınmıştı. Bıçak aslında çok keskin değildi, neredeyse kördü. "İşte, ilk aile hançeriniz. Sadece bir kan taşı bulmanız ve elinizi onun

üzerinde kesmeniz gerekiyor. Gerçekten çok kolay, tamam mı? Sonrasında yapılacak törende sizi bekliyor olacağım. Kapı gece yarısı açılıyor ve size yardım edemem, bu yüzden şimdilik geri çekilip gitmem gerekiyor. Koridorda veya kalede kimsenin size dokunmayacağından emin oldum. Arkadaşlarım ve ben sizi koruyacağız.”

“Ne kadar tatlısın, değil mi?” diye mırıldanıyorum.

Çenemi kavrayıp başparmağıyla dudaklarımı okşadı ve içimden irkildim. “Unutma, onun adı Aster. Seni bekliyor olacak. Tek yapman gereken ormana girip onu bulmak.”

Tıpkı geçen sefer olduğu gibi, her şey ters gitti. Umarım bu sefer de aynı şekilde ters gider. Ama dur, olmaz. Ejderhalar ormanda olmayacak. Benim onlarla bağ kurmamı engellemek için ellerinden geleni yaptılar. Neyse ki, şimdi bunu düşünmek için saatlerce yalnızım. Lock bana doğru eğilip beni öpecekmiş gibi yapıyor ve ben panik içinde donup kalıyorum. Yüzü soluyor ve inleyerek kasıklarını tutuyor. “Sanırım bir şifacıya görünmeliyim. Kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

“Ah, özür dilerim.” Dudaklarımı ısırdım, kahkahamı tutmaya çalışırken o topallayarak kapıya doğru gitti, paltosunu kaptı ve hızla çıktı. Kapı kapanır kapanmaz kahkahalara boğuldum ve sert koltuğa geri uzandım.

Kendimi toparladıktan sonra banyoya gidip eşyalarımı tekrar kontrol ettim ve duştan beni izleyen küçük bir çift göz görünce durakladım. Küçük bir yaratıktı, adını bilmiyordum. Deniz mavisii tüyleri vardı, çoğunlukla düğümlü ve dağınık, büyük kulakları ve boncuk gibi gözleri başındaki tüylerin arasından dışarı fırlıyordu. Neredeyse bir sincaba benziyordu, ama kuyruğu uzundu, vücudunun etrafına iki kez dolanmış ve ucu kabarık bir şekildeydi.

“Merhaba. Sizlerden birini daha önce hiç görmedim.” Gergin bir şekilde öne doğru yaklaşıyor ve onu suçlamıyorum. Çoğu cadı küçük yaratıklara karşı korkunç davranır ve onlara haşere der. Irkımın en büyük hayranı olmamamın bir başka nedeni de bu. Küçük yaratık sakladığım malzemelere bakıyor. “Ah, kötü adamları ve oda arkadaşımı durdurmak için bunlara ihtiyacım var, ki o benim arkadaşım değil... Bilmemeli. Sır saklamakta iyi misin?” Koluma tırmanıp kolumun altına girerek beni şaşırtıyor. Dişii mi erkek mi olduğunu anlayamıyorum. Kuyruğu bileğimi birkaç kez, neredeyse bir bileklik gibi sararken soğuk ve yeni yerinden kıpırdamıyor. Başını kırık saatin üzerine koyuyor.

İçimden bir ah çektim. Küçük yaratıklar beni hep sevmişlerdir, ama bu yeni bir durum. Hiç bu kadar yaklaşmazlar, hele ki bana dokunmama izin vermezler. "Ormana gidiyorum, küçük yaratık. Benimle birlikte olmak isteyip istemediğinden emin değilim."

Protesto edercesine ciyaklıyor ve ben iç çekiyorum. "Peki, adın ne?" Tekrar ciyaklıyor ve ben sırtıyorum. "Minnie'ye ne dersin?" Yaratık küçük kafasını sallıyor ve tekrar kolumun içine saklanıyor. Görünüşe göre yeni bir arkadaşım var. Şimdilik Minnie'yi aklımdan çıkarıyorum, kütüphaneye gittiğimde ne tür bir yaratık olduğunu araştırmam gerekeceğini biliyorum. Ama şimdilik, sonraki birkaç saati gece yarısını bekleyerek ve daha fazla iksir karıştırarak geçiriyorum. Hazırladığım tarif, sahip olduğumdan daha nadir malzemeler gerektiriyor, ancak akademinin burada bunlardan bazıları olmalı ve onları bir şekilde çalmam gerekiyor.

Yatak odasındaki saatin gece yarısını çaldığını duyuyorum ve kapıya doğru dönüp kendimi hazırlarken Minnie hızla uzaklaşıyor. Bloodstone Akademisi'nin en kötü öğrencisi olma zamanı geldi. Kapı gürültüyle açılıyor ve çığlıklar hemen başlıyor. Eski odamın önünden koşarak çıkmadan önce tanrıçaya bir dua ediyorum; odada artık kapı çerçevesine yaslanmış, ağzından kanlar akan ölü bir öğrenci yatıyor.

Boğazımda bir bulantı hissi yükseliyor ama burada vakit kaybetmemem gerektiğini bilerek koşuyorum. Merdivenlerden aşağı koşarken elim Lock'un hançerini sıkıca kavlıyor. Geçtiğim ölümler yığını arasında Winifred ve Parker'ı arıyorum ama orada değiller ve rahatlıyorum. Kaçmış olmalılar.

Bir cadı beni şaşırttı ve büyüğü havadan fırlayarak saatler önce yaptığım savunma büyüme zararsız bir şekilde çarptı. Tanıdığım ikinci sınıf öğrencisi cadı şok içinde ağzını açtı. Bu tür savunma büyüleri yokmuş. Sırıttım ve bir büyü fısıldayarak onu buzla dondurdum. Kalan basamaklardan aşağı yuvarlandı, her basamağında buz çatladı. Arkama bakmadan üzerinden geçtim, ölüp ölmediğine bakmadım. Şu anda bu kaledeki hiç kimseye sempati duymakta zorlanıyorum.

Düşüncelerimi kaleye gönderdim, ormana gitmek istediğimi anlamasını sağladım ve kale benim için hareket etti. Sadece bir koridordan geçmem gerekti, dışarıdaki merdivenlere, alt kata ulaştım ve ormanla aramda hiçbir şey yoktu. Duvarlara dokundum. "Teşekkür ederim."

İçgüdülerim bana ormana koşmamamı söylüyor, çünkü bağ kurduğum kişiler orada değil ve başka kimseyle bağ kurma niyetim yok. Yine de... şu

an başka seçeneğim yok. Büyüm sayesinde üzerimde gözler olduğunu hissediyorum ve onlardan kaçmak için ormana koşuyorum.

Koşarken ağaçlar bulanıklaşıyor, kaleye yakın durup ağaç hattını takip ediyorum. Orman çığlıklar, kükremeler ve tıslamalarla yankılanıyor. Neredeyse canlı gibi ve bu kutsal gecede havada büyülü bir uğultu var. Takip edildiğimi hissettiğimde duruyorum. Tam zamanında dönüp Aster'in bir ağacın arkasından çıktığını görüyorum ve ellerini yanlarında kaldırıyor. "Juniper? Ben gönderildim—"

"Biliyorum." Aster ile hiçbir zaman gerçekten iyi geçinemedik, ama Wini ile iyi bir bağı vardı ve kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum. Kahverengi örgülü saçları rüzgarda dalgalanıyor, taktığı metal tokalar birbirine çarpıyor. "Sen Aster'sın, bir kurda dönüşüyorsun ve Umbral Otoritesi sana öyle söylediği için benimle bağ kurmak istiyorsun. Ne yazık ki, bu olmayacak."

Aster şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve çenesini ovuşturdu. "Neden olmasın? Seni koruyacağım ve—"

"Evet, biliyorum, çok iyi bir arkadaş olurdunuz ama ben seninle arkadaş olmayacağım." Çenemi yukarı kaldırdım.

Aster inkar edercesine başını salladı. "Anlamıyorsunuz, Lock'un annesi Fasrah, aramızda bağ kurulmazsa hem size hem de bana ne olacağını çok açık bir şekilde belirtti. Onlar bunu istiyor... zorla bile olsa."

Omuz silkiyorum. Artık bana yapabilecekleri daha kötü bir şey yok. Bütün hayatım boyunca dövüldüm, artık neredeyse hiç acı hissetmiyorum ve kendi anneme karşı silahları olmak üzere şartlandırıldım. Her yıl benden her şeyi aldılar ve zihnimi alt üst ettiler. Artık onlardan korkmaktan bıktım. "Suçu üstleneceğim. Bunun yerine, saldırıya uğradığımız için sözümüzün kesildiğini ve kavgada beni kaybettiğinizi söyleyeceksiniz. Ben de onlara aynısını söyleyeceğim. Siz suçlanmayacaksınız. Onlar benim yaptıklarımla çok meşgul olacaklar."

Yutkunuyor ve bana düşmanımışım gibi bakıyor. Cadılar için evet, düşmanım. Ama onun için hayır. "Peki sen ne yapacaksın?"

"İşin başındaki cadılara sorun çıkaracağım." Ona gülümsedim. "Git Winifred'i bul. O sana ait; tanrıça da biliyor, ben de."

Aster benimle tartışmak ile bana deli olduğumu söylemek arasında çok şaşkın görünüyordu. Yeni bir büyü fısıldadım ve bana bakan herkes için tamamen görünmez oldum. Aster etrafına bakınıp beni hissetmeye çalışırken gülümsedim. Ellerin kasılıp gevşediğini gördüm. Başını sağa

çevirdi ve rüzgarda inleyen karanlık ağaçlara baktı. İlk başta duymadım, sonra onun çığlığını duydum. Winifred'in çığlığı. Onu bulmak için neredeyse dönecektim ama Aster çoktan onun yönüne doğru koşuyor, dev bir kurda dönüşüyordu. Artık iyi olacağını biliyordum. Bağlı olanların arasına hiçbir şey giremez. Umbral Otoritesi avuçlarımızdaki işaretleri silebilir ve bunun gerçek olmadığını söyleyebilir, ancak ruhumuzda olanı veya kaderimizde kimin olduğunu değiştiremezler. O Wini'ye ait, ben ise dört ejderha pisliğine aitim ve beni kurtardığımı görünce hiç mutlu olmayacaklar.

Ormanın her yerinden gelen çığlıkları duyarak kaleye doğru yürümeye başladım; bir zamanlar korktuğum ateş unsurunu özlüyorum.

Şimdi alevlerin içinde dans ediyorum ve umarım bu alevler, yönetimi elinde tutan cadıları yerle bir eder.

Bölüm 4

Bunu iyice düşünmedim. Yani, düşünmeliydim. Düşünmek için koca bir günüm vardı. Ama kalenin içinden geri dönerken, basamaklardan gittikçe aşağı inerken, ejderhalarımı koruyan bir cadı duvarıyla karşılaşıyorum. İkisinin ejderhalarla bağları var; devasa bir zümrüt yılan ve cadılardan birinin bacağına dolanan beyaz bir tilki. Görünmezlik büyüsü yüzünden beni görmüyorlar, ama arkalarındaki zindana giden girişi kapatmışlar. İçeride sadece bir kapı var ve üzerinde bilmediğim işaretler var, kolayca açabileceğimi sanmıyorum.

Kapıyı kullanamıyorum. Dikkatlice, beni duymasınlar diye nefesimi yavaşlatarak, basamaklardan yukarı ve geçtiğim küçük pencereye geri dönüyorum. Yüksekliklerden korkmuyorum ama bir kale penceresinden tırmanmak ve duvarların yan tarafına tırmanmak hiç de eğlenceli olmayacak. Pencereyi açıp dışarı çıkıyorum, tuğlalardaki oluklara tutunarak ve vücudumu siyah taşla yapıştırarak, rüzgar sertçe sırtıma çarpıyor. Pelerinin etrafımda savruluyor, onu çözüp rüzgarda uçuşmasına izin veriyorum ve hareket etmeye başlıyorum.

Her küçük hareket acı verici derecede yavaş, ta ki onların nerede olduklarını tahmin ettiğim yere kabaca ulaşana kadar ve elimdeki işaret olmasa bile hâlâ yankısını hissettiğim bağına güveniyorum. Bunu yapabilirim. Ben güçlü bir cadıyım. Yıllarca tek başıma öğrenmek zorunda kaldığım için yüzlerce yasaklanmış ve yeni büyü biliyorum. Her zaman yalnız oldum. Her zaman kendi kendimi korudum ve yanımda duran tek insanlar beni hatırlamıyor. Onlar burada, bana çok yakınlar ve her şey değiştirilemez hale gelmeden önce onlara ulaşmalıyım.

Büyünün sözleri fısıltıyla dudaklarımdan dökülüyor, rüzgar etrafımda hızla dolaşan sihir kıvılcımını kolayca gizliyor. Gücüm göğsümde bir hayalet gibi yankılanıyor ve daha önce hiç kullanmadığım bir büyüü denerken ellerim titriyor. Bu çok riskli, yere düştüğümde bayılıp ölebilirim. Büyü vücuduma yerleşirken kalbim hızla çarpıyor ve sanki hiçbir şeyden yapılmamışım gibi sağlam duvardan kayıyorum. Duvar boşluğundan, tuğlaların ve betonun yanından geçmek kolay ve kale etrafımda inliyor. Büyü sönmeden önce duvardan geçip zindana düşüyorum. Dizlerimin üzerine çökerken nefesim kesiliyor, o büyüünün etkisi beni sert bir şekilde vuruyor ve her şey bulanıklaşıyor.

Büyüyü tam olarak doğru yapamadığımı düşünüyorum... sihrim tükendi. Kahretsin. Bağlı olduğum kişi olmadan çok fazla güç aldım ve şimdi dünyanın en güçlü şekil değiştiricileriyle karşı karşıyayım... Dört şekil değiştirici benim, ama beni hatırlamıyorlar.

Başımı kaldırıp gözlerimi dört adama diktim, dalgalı saçlarım omuzlarımda toplandı. Bana şok içinde bakıyorlardı. Bir zamanlar onlardan korkardım, beni yakıp sonsuza dek benden nefret edeceklerinden endişelenirdim. Şimdi ise...

Black, gölgelerin arasında saklanıyor, uzun pelerini yüzünü örtüyor, elleri kucağında kenetlenmiş, ama karanlıkta mavi gözlerini görebiliyorum, beni kendine çeken fenerler gibi. Black Ashveil, benden başka kimseye dokunamayan lanetli ejderha. Diğerlerine, Mazikeen Lycidas'a dönüyorum. Saçları her zamanki gibi dağınık, siyah tutamlar canlı, okyanus mavisi gözlerini gizleyen gözlüklerinin içine düşüyor. Gömleğinin düğmeleri açık, geriye yaslanırken kumaş geriliyor, tüm kaslı vücudunu sergiliyor. Maz bana büyüleyici bir gülümseme atıyor, ama sahte, herkesin daha yakından bakmaması için verdiği bir gülümseme. Onlar sadece çapkın, komik şekil değiştiren adamı görüyorlar. Black insanları kendine yaklaştıramaz ve Maz gerçek benliğini saklamak için onları yakınında tutar.

Sonra Valeron Drexan var. Rakibim. Düşmanım. Onun için neredeyse ölene kadar en çok nefret ettiğim bağlı kişi ve bunun aslında nefret olmadığını anladım. Beni, uzun zaman önce unutulmuş bir tanrının kendi suretinde yarattığı gümüş saçlı deliye çeken çok daha tehlikeli bir şeydi bu. Vale bana alaycı bir şekilde baktı. "Onu öldür. Karanlık Otorite onu göndermiş olmalı."

"Bekleyin," diye emretti Kane. Lider. Çocukluk arkadaşım, benden nefret eden ve bir daha kimsenin bana zarar vermesine izin vermeyeceğine

söz veren kişi. Bu adamların kısılmış bakışları altında bacaklarım titriyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki Kane'in sorusunu zar zor duyuyorum. “Juniper Daygan, cadı muhafızlarının yanından geçerek buraya girmek için o büyüyü nereden bildin?”

“Onları öldürdün mü? Büyü mü yaptın?” diye soruyor Vale, her zamanki alaycı sesiyle. Adam kadınları sinirlendirmek için nefes alıyor ve zaten çoğu kadının zamanını istemesine yetecek kadar yakışıklı. “Bir sineği bile öldürebilecek gibi görünmüyorsun, ama belki de güzel görünüşünle onları büyüledin. Anlat bize!”

Maz inledi. "Onu korkutmayı bırakın. Belki de bizi eğlendirmek için buradadır. Kendiniz de söylediniz; çok güzel. Hatta, bahse girerim ki gördüğüm en güzel cadı o."

Bakışları altında yanaklarım kızarıyor ve beni çok kolay utandırıyorlar. Bunun için vaktimiz yok. "Hayır, ben senin eğlencen değilim Maz. Kimse burada olduğumu bilmiyor. Duvarlarda yürümek için bir büyü kullandım ama büyüyü tam olarak doğru yapamadım, bu yüzden şimdi sanki bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Ama bu benim hatam. Tekrar kullanmadan önce o büyüyü biraz değiştirmem gerekiyor. Bir şeyleri yanlış ifade etmiş olmalıyım."

“Yeni bir büyü yaptın.” Kane durumu anlıyor. “Bunu sadece büyücü yapabilir ve dünyamıza ve halkımıza neler yaptığını gör. Yeni büyüler akılsızlığı lanetliyor.”

“Eh, o benim annem, yani anlaşılan bu aileden geliyor.” Omuz silktim. Ağızları açık kaldı ve hepsi benden uzaklaştı. “Peki, Akılsızları onun yarattığını kim söylüyor? Gölge Otoritesi'nin ağzından çıkan her şeye gerçekten güveniyor musunuz? Yalancıların asla doğruyu söylemeyeceğine inanılır diye duydum.”

Hepsi birden sustu ve Maz dikkatlice benden uzaklaştı; bu adım göğsümde atan bir şeyi acıttı. Ne kadar derinden içime işlediklerini, bu dünyada birlikte olduğumuzu ve beni önemsediklerini hissettirdiklerini fark etmemiştim. Yalnız kalmanın nasıl bir şey olduğunu, tekrar yalnız kalmaya zorlanana kadar unutmuştum... ve geri dönmek istemiyorum. Onları istiyorum.

“Eğer yalan söylemiyorsan, seni öldürmeli ya da annene ulaşmak ve savaşı bitirmek için seni kullanmalıyız. O benim ve senin binlerce insanımı öldürdü. Sen bir hainsin, Juniper Daygan.” Vale alçak sesle homurdanarak bir adım öne çıktı, ancak Kane bir eliyle göğsüne dokunarak onu durdurdu.

“İnan bana, aynı fikirdeyiz. Savaşın bitmesini istiyorum ama kim olduğumu kimseye söylemenin kötü sonuçlanacağını biliyorum. Kim olduğumu biliyorum çünkü Umbral Otoritesi beni çocukken ya da bebekken annemden çaldı. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum; hiçbir anım yok, çocukluğuma dair çok az şey hatırlıyorum, ta ki koruyucu annem Melody ile birlikte olana kadar. İşte o zaman beni, dünyalarını düzeltmek ve yollarındaki herkesi bir kenara atmak için ihtiyaç duydukları her şey olmaya şartlandırmaya başladılar. Beni eğittiler, dövdüler, kullandılar, buraya, Bloodstone Akademisi'ne gelene kadar bana istedikleri her şeyi yaptılar, çünkü görünüşe göre bir kehanet vardı. Kehanet, onlara itaat etmeme, istedikleri her şeyi yapmama bağlı. Sen de bunun bir parçasısın, çünkü sen benim bağılımsın.” Kane, Maz ve Vale birbirlerine baktıklarında duraksıyorum.

Siyah adam ayakta duruyor ve tüm dikkatimizi üzerine çekiyor. "Kimseyle bağ kuramıyoruz. Hadi canım, güzelsin ve büyü yapmada da zekisin, ama yeter artık yalanlar."

Onların arasından geçip, doğruca Black'in yanına kadar yürüdüm. Geri çekildi, ama bunu tahmin etmişim zaten. Diğerleri uyarıda bulundu, ama ben zaten Black'in tam önündeydim; kapüşonu geriye doğru düşerek güzel, acı dolu gözlerini ve yakışıklı yüzünü ortaya çıkarmıştı. Kahverengi saçları yanlardan tıraş edilmiş, üst kısmı kısıydı ve alnının ortasında bir kırıklık oluşmuştu. "Dokunma," diye uyardı beni. "Dokunamazsın—"

"Evet, sadece ben yapabilirim." Ellerimi onun ellerinin etrafına doladım ve o tamamen şok içinde nefes nefese kaldı. Ellerine dokunup ona gülümsediğimde oda sessizliğe büründü. "Merhaba, Black. Benim yanımdayken lanetin konusunda endişelenmene gerek yok. Nasıl işlediğini veya nedenini bilmiyorum ama bana her zaman dokunabildin."

Elimi yanağına doladım. Gözleri kapandı ve elime yaslandı. Kükreyerek beni göğsüne çekti ve saf bir şaşkınlıkla bana baktı. "Neden bu kadar tanıdık kokuyorsun? Bu nasıl mümkün olabilir? Ejderham neden senin bizim olduğunu düşünüyor?"

"Çünkü sen benim bağılımsın ve başka hiç kimse sana dokunamazken ben sana dokunabilirim." Şaşkın yüzlerine omuzumun üzerinden baktım. "Bu kanıt bana gerçeği dinlemen için beş dakikanı vermiyor mu?"

"Bence onları dinleyelim," diye sert bir şekilde emretti Black.

Vale başını salladı. "İlk defa bir kıza dokunabiliyor ve şimdiden onun çılgınlıklarına boyun eğmeye mecbur kalmış durumda. O kız, seni

lanetleyen kadının kızı, aptal!"

"Soyumun yaptıklarından benim suçum yok!" diye çıkıştı ona. Sırıttığında nefesimi dışarı verdim, hâlâ beni sinirlendirmekten hoşlandığını anladım. Kane'e baktım, eğer o da aynı fikirdeyse diğerlerinin de olacağını biliyordum. "Lütfen dinle."

Black beni daha da sıkıca kendine çekiyor, sanki geldiğim gibi hızla kaybolacağımdan korkuyor ve ben de ona karşı koymuyorum. Birkaç kez öpüştük, hepsi çeşitli insanlar tarafından beceriksizce bölündü, ama her yıl o benim oldu. İkimiz mıknaş gibiyiz ve bu yıl geri çekilmeyi reddediyorum. Kalbim yine de hızla çarpıyor, onunla bu kadar çok temas halinde olmak, kollarının belime sarılı olması, beni sert bedenine doğru çekmesi... "Ejderhaların ne diyor?"

Sessizliğe bürünüyorlar ve bu yeterli bir cevap. Kane bana bakıp başını sallıyor. "Juniper, bize her şeyi anlat. En başından itibaren."

Evet, öyle yapıyorum. Hatırladığım her şeyi, doğru olduğunu bildiğim her şeyi ve çalınanları anlatıyorum. Son üç yılın hikayesini, sahip olduğum parçaları ve anıları açıklıyorum. Birlikte geçirdiğimiz yılların bölümlerini, ormanda nasıl hep birbirimize bağlandığımızı anlatıyorum. Bazen tesadüfen oluyordu, bazen değildi. Nasıl hep birbirimize çok yaklaştığımızı... Tanrıçanın tarot kartlarıyla bizi her seferinde nasıl ayırdıklarını ve yılı sıfırlamak için anılarımızı nasıl aldıklarını anlatıyorum.

İşimi bitirdiğimde, hepsi mutlak bir sessizlik içinde bana bakıyorlar.

Boğazımı temizledim. "İnanması zor olduğunu biliyorum ama bu yıl işleri değiştirdiler. Şimdi çaresizler ve nedenini bilmiyorum... Sadece hoşuma gitmiyor. Hatırladığımı bilmiyorlar. Eğer öğrenirlerse, anılarımı tekrar silip kalıcı olmasını sağlayacaklar. Tarot kartlarını kullanıp zihinlerimizle oynamadan önce onları durdurmalıyım. Bu sefer anılarımı neyin kurtardığını bilmiyorum ama riske atamayız. Belki de bana çok fazla kullandılar. Belki de gözden kaçırdığım bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum ama birlikte çalışmazsak bu yılın hiçbirimiz için iyi biteceğini sanmıyorum. Bir planım var." Muhtemelen işe yaramayacak çılgın bir plan. "Ormandaki tüm şekil değiştirenleri ortadan kaldıracak ve Bloodstone Akademisi düşecek. Başka bir yıl olmayacak çünkü burada tekrar edecekleri hiçbir şey kalmayacak."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsunuz?" diye soruyor Kane sonunda. "Sizi hatırlıyorum."

“Gerçekten mi?” Daha yakına eğiliyorum. Lütfen içlerinden biri beni hatırlasın. Lütfen. Bana yabancıymışım gibi bakmalarından nefret ediyorum.

“Bahsettiğin bu yıllardan değil, çocukluğumuzdan beri. Sana güvenilemeyeceğini biliyorum.” Kalbim sıkıştı. Tabii ki kastettiği buydu.

“Çocukluğumuzu hatırlamıyorum, gerçekten de hatırlamıyorum. Sanırım zihnimi o kadar çok karıştırdılar ki eski anılarım kırıldı, ama birlikte büyüdüğümüzü biliyorum. Bazı kısımlarını hatırlıyorum, sadece sonunu, nasıl Melody ile birlikte olduğumu ve ilk koruyucu ailemle değil de onların öldüğünü hatırlamıyorum. Öldüklerini biliyorum, ama nasıl öldüklerini bilmiyorum. Onlara böyle demek garip çünkü onları her zaman ailem olarak gördüm ve şimdi biliyorum ki aslında öyle değiller.” Duraksıyorum. Babamın bir ejderha olduğunu ve benim de yarı şekil değiştirici olduğumu onlara söylemeli miyim? Söylemek istiyorum, ama doğru an gibi görünmüyor. “Her şey çok karmaşık.”

"Gerçekten de öyle görünüyor," diye onaylıyor Kane, gözlerinde bir parıltı beliriyor. Bana doğruyu söyleyecek mi? Geçen yılı hatırlamadığına göre, hatta ondan önceki yılları bile hatırlamadığına göre, söyleyeceğinden şüpheliyim.

Vale tek kelime etmiyor ama öfkesinden adeta titriyor ve söylediklerimin hepsini reddedip beni öldürmeye kalkışmak istediğini biliyorum.

Maz yanıma geldi. Parmaklarını yanağımda gezdirdi, dokunduğu yerde bir sıcaklık dalgası bıraktı. "Dün gece rüyamda bir şey hatırladım. Ormana bakan balkonun kenarında oturmuş, geçmişimden bahsediyorduk ve seni öpmeyi çok istiyordum. Gerçek olduğunu bilmiyordum."

"Evet, o gerçektir," diye fısıldadım, gözlerim dökülmemiş gözyaşlarıyla doluyordu.

"Seni öptüm mü?" diye fısıldadı, bana daha da yaklaşarak, sanki şu anda herkesin önünde beni öpmeyi düşünüyormuş gibi.

Yanaklarım kızardı. "Hayır, Maz. Kane araya girdi ve bunun yasak olduğunu hatırlattı."

Maz kahkaha atıyor, gözleri bana dikilmiş. "Ne zamandan beri kurallara uyuyoruz ki? Sen tam bir kural çiğneyicisin, Juniper Daygan." Göz kırıyor.

Gülüyorum ama Vale beni yakalayıp boğazımdan duvara doğru itmeden, etkileyici vücudu benimkini sıkıştırmadan önce cevap

veremiyorum. "Sadece inanılmaz bir hikaye anlattığı ve Maz'ı etkilediği için sözlerine inanmıyorum. İkinci numarayı herkes yapabilir."

"Hey!" diye itiraz ediyor Maz, ama onu savunmak için kimse öne çıkmıyor. Vale, bana daha da bastırırken, ateş ve kükürt gibi kokuyor. Bakışlarımı indirmiyorum ve geri adım atmıyorum.

"Fazla zamanımız yok." Kane onu benden uzaklaştırıp itti. Maz yanıma geldi, elini uzattı ve ben de derin bir nefes alarak elini sıktım.

"Haklı. Seninle bağ kurmak için ormana gitmem gerekiyor ve tüm muhafızların beni görmeden geçebileceğimden pek emin değilim," diye mırıldanıyorum kapıya bakarak. "Büyü yüzünden şu an sihir gücüm kalmadı."

"Seninle bağ kurmayı asla kabul etmedik. Evcil hayvan gibi tasmanmaktan hoşlanmıyorum," diye hırladı Kane bana. "Biz senin değiliz."

"Biz sizin değiliz." Bu sözler göğsüme çarptı ve içimde çatlaklar gibi titreşti. "Bağ bir tasma değil." Sözlerim güçsüz çıktı, çünkü öyle mi? Bağlanma hakkında gerçek hiçbir şey bilmiyorum, sadece onlarla bağlı olduğum zaman kendimi hiç bu kadar doğru hissetmemiştim. "Zaten ruhuma bağlısınız ve üç yıldır öylesiniz! Tarot kartlarının büyüü yüzünden görünür bir iz olmayabilir, ama aramızdaki baği hiçbir şey silemez. Her biriniz için defalarca hayatımı riske attım. Siz de benim için aynısını yaptınız. Sizi asla bir şeye zorlamayacağım ve asla zorlamadım. Savaşacak bir savaş olmayacak, en azından bizi eğittikleri ve hazırladıkları savaşta." Sessizler, sözlerimi düşünüyorlar. Maz'a bakıyorum. "Seni tanıyorum. Büyükannenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Onun ve evlat edindiği çocukların güvende olmasını istediğini biliyorum. Bütün köyün güvende olmasını istiyorsun, değil mi? Yıllar içinde beni köye götürdün. Onunla tanıştım ve o harika bir insan." Duraksıyorum. "Ben de onların güvende olmasını istiyorum. Şekil değiştirenler benim halkım—"

"Hayır, sen bir cadısn," diye tersliyor Vale ve ben de ona hiç de cadı olmadığımı söylemek istiyorum.

Ona bağırarak istesem de, sanki hiç konuşmamış gibi davranmaya devam ediyorum. "Şekil değiştirenler köledir ve cadıların bu sınavlarda çok çalışmadığınız sürece yiyecek vermemesi barbarca. Sadece burada yemek yiyebiliyor olmanızdan nefret ediyorum, oysa evde açlıktan ölüyorlar. İnanın bana, her şeyi biliyorum ve bunu durdurmalıyız. Bunu bize bir kez daha yapmalarına izin veremeyiz, bu yüzden üç çok karmaşık büyü

öneriyorum. Bunları çözmek biraz zaman alacak, ama üç şeyin olması gerekiyor.”

Onlara, ters gidebilecek oldukça çılgın planımı anlatırken omuzlarımı dikleştirdim. “Bu adanın büyüğü ölçülemeyecek kadar güçlü ve cadılar buraya ışınlanamıyor. Adaya, kontrolü elinde bulunduran kişi istemediği sürece erişilemiyor ve eminim ki güçlü ve yeni büyülerle kontrol etmek oldukça kolay. Bloodstone Akademisi’ni ve ormanları kapatmak, hâlâ Karanlık Otorite için savaşan herkesi öldürmek ve bu adayı bizim yapmak istiyorum. Ada kontrolümüz altına girdikten sonra, bir büyüyle annemi bulup buraya çağırmak istiyorum. Onun Karanlık Otorite ile sadece güç ve kaos için savaşmadığına inanmalıyım. Beni ondan aldılar, öyle söylediler. Belki de sadece çocuğunu arayan intikamcı bir annedir.”

“Peki, planının üçüncü kısmı ne o zaman, sevgilim?” Maz yüzünü ovuşturdu, takma adı o kadar tanıdıktı ki, sanki yıllar öncesinden aramızdaki her şeyi hatırlıyordu. Tanıştığımız ilk yıl bana hep sevgilim derdi.

“Dünyayı Umbral Otoritesinin yalan söylediğine ikna et ve Umbral Otoritesini avla, umarım annemin yardımıyla. Onu Akılsızlardan kurtulmaya ve savaşı durdurmaya ikna et. Bana ve diğer birçok kişiye yaptıkları her şey için Umbral Otoritesini öldürmek istiyorum.” Çenemi kaldırıyorum. “Bunu yapmak için yardımına ihtiyacım var. Büyümüzün birleşimi, büyüü yapmak için yeterince güçlü ve büyüü nasıl ifade edeceğimi ve malzemeleri nasıl karıştıracağımı tam olarak bilmek için akademi korumalarına yapılan kadim büyülerini tercüme etmede yardıma ihtiyacım var.”

“Ben de varım.” Maz elimi sıktı. “Halkımı kurtarmayı ve cadıları alt etmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Kahrolsunlar. Senin kölen olacağım.”

“Sende ne sorun var lan? Hayır, yapmayacağız.” Vale benden yüzünü çevirdi ve her şeyden sonra bu canımı acıttı. Onu ikna etmenin kolay olmayacağını biliyordum, ama bu kadar açık bir şekilde reddetmesi çok buruktu.

Kane uzun süre duvara baktıktan sonra arkasına döndü. “Görünüşe göre üvey anne baban isyancıydı ve bu dünyanın böyle olmasını istemiyorlardı. Gerçek anne baban olmadıklarını biliyorum... ama beni dinlememi isterlerdi. Onları sevdim ve iyi insanlardı.” Sesindeki keder kalbimi

parçaladı. “Onların hatırı için grup olarak konuşacağız. Tanrıça ruhlarına rahmet etsin.”

“Ben de gidip şurada durayım, muhtemelen hala seni duyabilirim,” diye mırıldandım Maz’ın elini bırakıp zindanın diğer tarafına doğru yürürken. Vale bir susturma büyüü mırıldandı ve o büyüü seçtiği için gülümsememi zor tuttum. Grup sessizliğe büründü ve Vale bana kötü bir sırıtış fırlattıktan sonra sırtını bana döndü. Onlar kendi aralarında konuşurken sırtına dik dik baktım. Ve bir kez daha, onlar bana karşı.

Yıllar boyunca birlikte geçirdiğimiz zamanlarda bazen neredeyse bir takım gibiydik, daha önce kimsenin yapmadığı bir şeyi yapmışlardı. Şu an onlardan yardım istemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum, ama bu benden daha büyük bir şey. Onların gücü ve sihir konusundaki yardımları olmadan bunu başarabileceğime emin değilim. Hatırlasalar, hiç tereddüt etmeden bana yardım ederlerdi. Şimdi ise imkansızı isteyen bir yabancıyım.

Sonunda bana döndüler. Vale duvara yumruk atıp bir sürü küfür savurana kadar yüzlerindeki cevabı okuyamadım. "Pekala."

Black başını salladı. "Ölüm bizi ayırana kadar, bundan böyle seninim."

Boynumdan yanaklarıma doğru bir kızarıklık yayıldı. Kane iç çekti. "Bir zamanlar tek bir klandık ve klandan geriye kalan tek kişi sensin. Sana yardım edeceğim... onlar için." Benim için değil. Bunu gün gibi açık bir şekilde belirtiyor.

Maz beni kucağına alıp döndürdüğünde tiz bir ses çıkardım. "İkna edilmeye ihtiyacım yoktu. Duvarın içinden geçtiğin anda senindim." Başımın üstünü öptü ve ben kıkırdadım. "Şimdi, zeki küçük cadım. Kendini ateşten koruyacak herhangi bir büyü biliyor musun?"

"Evet, neden?" diye kaşlarımı çattım.

“Ejderhalarınız yangın sorununa yol açacak. Bana büyüü söyle, seni koruyacağım.” Göz kırptı. Ona büyüü hızla söyledim ve o da büyüü kelimelere kenetlenerek tekrarladı. Kane, Black ve Vale alevler içinde patlamadan saniyeler önce etrafımda turuncu bir kalkan yayıldı. Alevler odanın her yerini kapladı, ejderhalarımı kızgın alevlerin içinde göremez hale geldim ama orada olduklarını biliyordum. Alevler her yeri yaladı, kalkanımdan sekip büyüü iterek onları burada kilitledi. Büyünün hiç şansı yoktu.

Dışarıdaki cadıların tam tepesine duvar patladığı anda, sıcağın kaçmaya çalışırken irkildim. Birkaç cadı ayağa kalkmaya çalıştı, ama Vale fırtına gibiydi. Alevlerin kalın siyah pelerinin ve koyu renkli

kıyafetlerinden sekip durduğu alevlerin içinden çıktı, hiç zarar görmemişti. En yakın cadının boynunu tek eliyle kırdı. Black, sürünerek uzaklaşan bir cadıya dokunsa bile saniyeler içinde ölüyordu. Bu neredeyse hiç bir mücadele değildi. Geriye kalan tek şey, cadılarıyla birlikte ölen şekil değiştirenlerin cesetleriydi. Cadı ölürse, bağlı olanlar da ölürdü. Bazen hayatta kalmak için savaşabilirlerdi, ama bu nadirdi.

“Öyleyse gidip bir kan taşı bulalım.” Maz’ın büyüsü kaybolurken ve havadaki dumandan boğulurken Kane bana baktı. Başımı salladım, enkazın üzerinden ve alevlerden kaçınarak merdivenlere doğru yürüdüm. Patlamayı birilerinin fark etmesinden önce fazla zamanımız olmadığını bilerek, hızla kaleden kaçtık ve ormana doğru yöneldik. Hala çılgılık atan insanlar vardı, ama daha öncekinden daha sessizdi. Orman yollarında ilerlerken sadece ağaçlar bizi izliyordu.

Yakında bağ kuracağım kişiler arkamdan geliyor ve onlarla konuşmaya cesaret edemiyorum, ne olur ne olmaz diye, ya aniden fikirlerini değiştirirlerse diye. Gerçeğin ve şekil değiştirenler için benimle birlikte özgürlük teklifinin, annemin kim olduğunu aşmaları için yeterli olmayacağından endişeleniyordum. Çocukken bana anlatılan büyücüyle ilgili tüm korkunç hikayeleri düşünmek için kendime bir an bile ayırmadım. Dünyayı nasıl yok ettiğini, milyonlarca insanı ve cadıyı nasıl öldürdüğünü, onları akılsızlara dönüştürüp kendine bir ordu kurduğunu. Bütün bunları gerçekten yaptı mı, yoksa bir yalan mıydı? Bilmek ve onunla tanışmak istiyorum. Riskli olsa bile, Umbral Otoritesi gibi beni kullanmayacağından emin olmasam bile. O benim kalan tek ailem. Güvenli olur olmaz onu aramaya koyulmayı planlıyorum.

Kan taşı bulmamız uzun sürmedi. Antik taşın yarısı çamur ve toprakla kaplıydı. Koyu renkli sarmaşıklar taşın üzerinde sürünüyor, taşla saplanıp bazı kısımlarını kaldırarak düzensiz bir yüzey oluşturuyordu.

Hançeri Lock'un elinden çekip ejderhalarımın baktım. "Artık geri dönüş yok."

“Hiç olmadı.” Kane gözlerini benimkine dikti. “Yap şunu.” Başımı salladım, gözlerimi Kane'den ayırmadan avucumun ortasına düz bir çizgi kestim ve neredeyse hiç acı hissetmedim. Yüzümü buruşturmadım. Elime baktım, kanımın bir çizgi halinde yukarı doğru yükseldiğini ve sonra bir damlanın avucumdan aşağı aktığını izledim. Düşerken ve taşla sıçrarken zaman yavaşladı ve nefesim kesildi. Hepimiz kesildik. Bağlılığımın gücü, tıpkı daha önce olduğu gibi, beni dizlerimin üzerine çekti, ama bayılmadım.

Başım dönerken ve dişlerimi sıkarken bayılma isteğine karşı koydum. Büyüm geri geldi, sonsuz bir ateş ve karanlık kuyusu gibi hissettirdi ve mükemmeldi. Bizimdi; gücümüzü paylaşıyorduk, tıpkı her zaman olması gerektiği gibi.

Ayakta kalan tek kişi Vale, ama o da rüzgârda bir yaprak gibi sallanıyor. Kane, Black ve Maz dizlerinin üzerinde, gücün etkisiyle nefes nefese kalmış durumdalar. Kane kahkaha atıyor. "Sen gerçekten çok güçlü bir cadısın, Juniper."

"Bunu yeni mi fark ettin?" diye kıkırdadım, Black bana doğru yürürken kahkaham kesildi. Eğildi, elini saçlarıma doladı ve beni yakıcı, şok edici bir öpücüğe çekti. Beni öptü, sanki ilk defa öpüşüyormuş gibi değil, tanıdık bir şeymiş gibi. Ben de onu öptüm, pelerinini sıkıca tutarak çok daha fazlasını istedim.

İhtiyacımı hissedince inledi ve öpüşmeyi kesti. "Benimsin. Seni hatırlıyorum Juni. Geçen yıldan her şeyi hatırlıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum." Başımı Maz'a çevirdim, o da sırtıttı. "Tatlım, bizi kurtarmaya geldiğin için çok şükür. Seni bizden aldıkları için Umbral Otoritesini öldüreceğim."

"Aynı şekilde." Black, öpücüğü yüzünden şişmiş dudaklarıma dokunmadan önce yanağımı okşadı. "Sana zarar verdikleri ve zihnine girdikleri için hepsi öldü. Annenin kim olduğu ya da herhangi bir kehanet umurumda değil. Sadece güvende olman umurumda."

"Siz ikiniz ne hatırlıyorsunuz lan?" diye araya giriyor Vale. "Bir cadıyla mı ilişki içindesiniz? Bu yasak, aptal herif—"

"Sus," diye hırladı Black ona. Vale hiçbir şey hatırlamıyor. Umutla Kane'e baktım ve o başını salladı. Kendime her şeyin yolunda olduğunu söyledim; Black ve Maz şimdi hatırlayabiliyorsa, anılarını geri getirmenin bir yolu olmalı. "Sen de onu istiyorsun, Vale. Her zaman istedin ve ona kötü davrandığın zamanlarda bile hayatını kurtardı. Geçen yılın sonunda senin için neredeyse ölüyordu. Kalbi durdu ve ben senin tanrıçaya diz çöküp onu kurtarması için yalvardığını izledim."

Vale, Black'e sessizce bakıyor. Dişlerini sıkıyor. "Hiçbir cadı için diz çökmem ya da bir cadının hayatı için yalvarmam."

"Evet, yaptın," diye çıkıştım ona. "Ve seni kurtarmak için tanrıçadan da yalvardım. Sen benim bağılımsın; asla ölmene izin vermeyeceğim. Seni kurtarmak için ölüm büyüyle dolu bir odadan geçtim. Bana başka zaman teşekkür edebilirsin."

Bana bakıp kaşlarını çatı. "Ölüm büyüsü olan bir odada neden bulunayım ki?"

"Görünüşe göre nefret ettiğin bir cadıyı kurtarmak için," diye mırıldanıyorum, burnumun köprüsünü çimdikleyerek.

Hepimiz sessizliğe büründük, Black ve Maz yanımda duruyorlardı, sanki onlara ne kadar yakın olmak istiyorsam onlar da bana o kadar yakın olmak istiyorlardı. Kane ve Vale birkaç adım ötede birlikte duruyorlardı, ejderhalar arasında net bir ayırım vardı. Artık onlara ne diyeceğimi bilmiyordum; aramızdaki durum çok karışık. Maz elimi tuttu, serçe parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Gidip ortalığı karıştırmak mı istiyorsun? Avuç içlerindeki izleri onlara göster, ortalık karışacak." Gülümsedim. Bunu gerçekten yapmak istiyordum. "Neden kaçtığımız ve birbirimizi bulduğumuz konusunda iyi bir hikaye uydurmamız gerek."

Yalanımızı tartışarak kalenin içinden geri yürüyoruz ve ancak tören salonuna vardığımızda ve çağrılmayı bekleyen cadılar sırasına katıldığımızda beni yalnız bırakıyorlar. Benimle birlikte sahneye çıkamıyorlar, ama sahneye bakan kalabalığa katılmak için ayrılıyorlar. Umarım Umbral Otoritesi'nden bazıları bu töreni izleyenler arasında olur. Bu yılki planlarının toz olup gittiğini izlemek için.

Sıra bana geldiğinde müdürün yanına gittim ve o da gülümsedi, kızıl saçları parıladı. "Bayan Daygan. Sizin ve nişanlınız hakkında çok şey duydum. Üvey kız kardeşiniz Rue'nun normalden daha erken orduya çağrıldığını duydunuz mu? Tüm sınavlarını geçti ve Umbral Otoritesi onu hazır buldu."

Rue burada değil mi? Bu habere kalbim duracak gibi oldu. "Bana söylenmedi. Onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum. Yıllar oldu."

"Yazık ama onu savaşın ön cephelelerinde göreceksin, hiç şüphelen yok. Şimdi, bana Aster'den gelen işareti göster." Elini uzatıyor.

Avuç içimdeki işaretleri Mentor Parker'a göstererek, "Dört ejderhayla bağ kurdum!" diye yüksek sesle ilan ettim.

Profesör şok içinde bana bakıyor, sonra alaycı bir gülümseme ve kısa bir kahkahayla beni şaşırtıyor. Sesi alçalıyor ve tıslıyor. "Aferin Juniper. Annen gurur duyacak. Arkana dikkat et; mutlu olmayacaklar ve kendi isteklerini elde etmek için artık nazik davranmayacaklar. Seni öldürmek isteyecekler." Beni yavaşça kalabalığın arasına itiyor, kalabalık tezahürat yapıyor ve alkışlıyor, ama sözleri kulağımda yankılanıyor. Kim olduğumu biliyor. Müdür benim tarafımda mı?

Bölüm 5

Fasrah ellerini beline koymuş, yüzünde şok ifadesiyle, "Ormanda tam olarak ne olduğunu bana tekrar anlat," diye ısrar ediyor. O kadar sinirli görünüyor ki, neredeyse komik.

Ejderhalarım söylemedim ama planın bir parçası da o kartları bir şekilde ele geçirmek ve bahsettiği diğer tanrıça eşyalarını araştırmak. O kartlar çok güçlü, belki diğer eşyalar da öyledir. Umbral Otoritesi'nin bir üyesine yaklaşmak ve kartların yerini öğrenmek için en iyi şansım Lock. Onları akademide veya çok yakınında saklıyorlar, olur da bana karşı kullanmaları gerekirse diye. Umarım öyledir.

“Dediğim gibi, Aster ve ben şekil değiştiren yılanlar ve diğer kurtlar tarafından saldırıya uğradık. Bu kısım hakkında başka ne söylememi istediğinizi bilmiyorum. Aster onlarla savaşırken ben kaçtım çünkü korkmuştum ve daha önce hiç şekil değiştiren görmemiştim.” Korkudan titriyormuş gibi yapıyorum. “Bir şekilde kendimi kalenin yakınlarında buldum ve onlar da oradaydı. Ejderhalar. Peşimden koştular ve ben bir kan taşına düştüm, Lock'un bana verdiği hançerle elimi kestim. Onlardan kendimi savunmaya çalışırken kendimi dört ejderhaya bağlanmış buldum.”

Beni öldürmeye bir adım uzaklıkta gibi görünen Lock'a tatlı bir gülümsemeyle bakıyorum. Ejderhalarım beni yalnız bıraktılar ama odanın köşesinden bana bakıp yemek yediklerini hissediyorum. Lock inanmaz bir şekilde başını sallıyor, tam o sırada Wini ve Aster yanıma geliyor ve sorgulamalardan dikkatimin dağılmasına sevindim. Wini bana parlak bir şekilde gülümsüyor ve onun halini görünce irkiliyorum. Vücudu çiziklerle, çamurla ve yapraklarla kaplı.

“Juniper, dört ejderhayla bağ kurduğunu duydum! Herkes tarihin en güçlü bağ kurmuş gruplarından biri olacağınızı söylüyor!” Lock'a bakıyor. “Abi, nişanlının bu kadar güçlü olması senin için büyük bir şans değil mi?”

“Evet,” diye hırçın bir şekilde cevap verdi ve annesiyle göz göze geldi. Wini kaşlarını çatı ama dudağını ısırıldı.

“Ve Aster ile aranızda bir bağ oluştu.” Konuyu değiştirip Aster'e umarım pişmanlık dolu bir gülümsemeyle bakıyorum. “Ormanda olanlar için üzgünüm. Saldırıya uğradığımızda senden kaçmamalıydım.”

"Sonunda her şey yoluna girdi," diye dikkatlice yanıtlıyor Aster. "Winifred'i bir ağaca sıkışmış, onu öldürmek isteyen kötü bir panter şekil değiştiricisinden kaçarken buldum. Ona planı ve seninle nasıl bağ kurmam gerektiğini anlattım, ama seni aradık ve hiçbir yerde bulamadık. Sonunda, ormanda hayatta kalmak için bağ kurmamızın en iyisi olduğunu anladım."

Wini bana mahcup bir gülümsemeyle baktı. "Umarım kızmamışsındır. Sonunda her şey yoluna girmiş gibi görünüyor!"

“Kızgın değilim.” Ona gülümsedim. Tam Parker sahneden çıkarken yukarıya, sahneye baktım. Profesöre avucunu gösterdi ve profesör yüksek sesle Parker'ın ikiz yılan şekil değiştiricilerle bağ kurduğunu söyledi. Tıpkı benim koruyucu ailem gibi. Omuzlarım rahatlamayla düştü. Başardı ve ormanda geçirdiği zamana göre çok fazla yaralanmış görünmüyor. Kendi kıyafetlerime baktım ve ormanda koşudan geriye sadece kül ve is kaldığını gördüm. Yere yuvarlanmalıydım ya da bir şey yapmalıydım.

“Tanrıçanın dediği gibi, yapılanlar değiştirilemez,” diyor Fasrah. Yalancı. Onu suçlamak yerine başımı sallıyorum ve gözlerini bana dik dik bakan bağlı varlıklarımın üzerinde gezdirmesini izliyorum. Aslında bana değil, daha çok Lock'a bakıyorlar. Anlıyorum, ben de ondan nefret ediyorum. “Yeni bağlı varlık değiştiricilerin hepsine aile üyelerim veya yakında aile üyelerim olarak hoş geldiniz.” Doğrudan Aster'e bakıyor. “Önerdiğimi yaptın, ama doğru kızla değil. Seni gelinimle bağlamak istiyordum.”

Dişlerimi sıktım. Ben onun gelini değilim ve Lock'a asla bağlılık yemini etmeyeceğim. Aster kekeledi. "Ormanda bir kaza oldu. Çok üzgünüm. Lütfen cezalandırmayın—"

“Benim hatamdı.” Sözünü kestim ve Aster'e bir santim daha yaklaştım. “Beni çağırdı ve korumaya çalıştı, ben de kaçtım. Çok korkmuştum. Benim hatam yüzünden cezalandırılmayacak, değil mi?”

“Görünüşe göre tanrıça senin için yolunu her iki şekilde de belirlemiş,” diye fısıldadı kendi kendine ve aklından geçen her neyse onu göz kırparak uzaklaştırdı. “Ejderhaların kaçıışı ve seninle bağ kurmaları için verilecek cezayı belirlemek üzere Gölge Otoritesi'nin diğer üyeleriyle bir araya geleceğim. Ayrıca en iyi cadılarımızdan bazılarını da öldürdüler—”

“Kazara.” Kane yanıma geldi, sesi yumuşaktı. “Ejderhalarımız kafese kapatılmaktan hoşlanmaz ve birimiz kontrolü kaybetti. Cadılar yanlış yerdeydi.”

“Bağlı olduğum kişiyi cezalandırmamanızı tercih ederim. Derslerimi en yüksek notla geçmek istiyorum ve”—Kane’in gözleri başımın yan tarafına dikilmiş olsa bile kelimeleri zorla ağzımdan çıkarıyorum—“oğlunuz için layık bir nişanlı olmak istiyorum. Notlarımın en altında olduğum için yanlışlıkla öldürülmemi istemezsiniz, değil mi?”

“Hayır, elbette hayır,” diye tersledi bana ve yüz ifadesi neredeyse anında gevşedi, ses tonu değişti. “Hepimiz için uzun bir gün oldu gibi geliyor. Belki de emekli olmalıyız. Yakında hepinizin durumunu kontrol edeceğim.”

“Hoşça kal anne.” Winifred yanağından öper, annesi de karşılık olarak yanağından öper.

Lock, annesi uzaklaşmadan önce ona çok daha resmi bir şekilde başıyla onay verdi.

“Sevgili nişanlım, bir kelime konuşalım,” diye çıkıştı Lock, elini bana doğru uzatarak. “Dışarıda, herkesten uzakta.” Bilerek Kane'e baktı.

Kane eğildi, dudakları kulağıma birkaç santim kala, sesi neredeyse kısıktı. Sadece benim için. “Ondan çabucak kurtul. Bu pislikle konuşmamız lazım, yoksa sırf eğlence olsun diye onu küle çevireceğim.”

“Pekala,” diye cevap verdim ikisine de, ama Lock’un elini tutmadım. Önünden yürüdüm, doğruca odadan çıkıp karanlık koridorlardan birine girdim. Yalnız kaldığımız anda, tam başımın yanındaki duvara yumruk attı ve ben sıçradım. “Sakin ol—”

“Ne kadar büyük bir belaya bulaşacağımızı biliyor musun? Tek bir görevin vardı. Aptal bir kurtla bağ kurmak. Nasıl bu kadar yanlış yaptın?” diye yüzüme bağırarak söyleniyor. “Kaza olduğunu ya da her neyse, biliyorum ama sen—”

“Bir sorun mu var?” diye sordu Black, kapüşonunu takmış bir şekilde gölgelerin arasından çıkarken sesi zehir gibiydi. Yaklaştıkça gölgelerin ve

ateşin tanrısı gibi görünüyordu. "Annen sana kadınlara sesini yükseltmeyi ve duvarları yumruklamayı hiç öğretmedi mi? İkisini de yapmamalısın."

"Defol git," diye çıktı Lock ve Black saniyeler içinde aramızdaki mesafeyi kapattı. Lock, Black'in kalın eldivenlerini çıkarıp kendisine dokunmasından korkarak geri sıçradı. "Nişanlımla özel olarak konuşamayacağımız bir şey değil bu. Aranızda bir bağ oluştuğunu düşünürsek, grup olarak birçok görüşme yapmamız ve sınırlar belirlememiz gerekecek. Benim olanla kimsenin oynamasından hoşlanmıyorum."

"Senin olduğunu biliyor mu?" diye karşılık veriyor Black ve Lock daha cevap veremeden kahkaha atıyor.

"Evet," diye hırçın bir şekilde karşılık verdi Lock ve doğrudan gözlerime baktı. "Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Omuz silkip cevap vermiyorum. Bu onu daha da sinirlendiriyor ve yüzü kıpkırmızı olmaya başlamış, adeta domatese dönüşecek gibi görünüyor. "İnatçı ve aptal olma, Juniper—"

"Ona bir daha o isimleri takarsan, göreceğin son şey göğsünde, hâlâ atan kalbini kavrayıp küle çeviren ve lanetimle hayatını tüketen elim olacak." Black'in uyarısı etrafımızdaki havayı adeta dondurdu ve ben derin bir nefes aldım. Dikkatlice, Lock görmeden, onu rahatlatmak için elimi nazikçe sırtından aşağı doğru gezdirdim. Ona iyi olduğumu söylemek için. Black'in omuzları bir santim düştü.

Lock yutkunuyor ve bu aptal hâlâ duruma el koymaya çalışıyor. "Tartışmalarımız onun sizinle değil, benimle aynı odayı paylaştığı gerçeğiyle başlayacak. İlişkimizle ilgili hiçbir şeye karışmamanızı bekliyorum."

"Nişanlısı olduğunu düşünmen umurumda değil. Parmağında yüzük yok ama benim izim onun elinde, ruhunda." Black ona dik dik bakıyor. "O bana ait, ben de ona. Onu koruyacağım."

"Yeni bir yüzük yaptırıyorum," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Nişanlım için en iyisinden başka bir şey istemiyorum."

"Eğitim ve bundan sonra ne yapacağımız konusunda samimi bir konuşma yapmamız gerekiyor." Maz, neşeli sesiyle gerginliği dağıtmaya çalışarak yanımıza geldi. Kane ve Vale'nin yaklaştığını hissettim ve bu karmaşayı hepsinin dinlediğini biliyordum. Acaba Black'in Lock'u öldürmesini engellerler miydi yoksa ona katılırlar mıydı? Ben ne yapardım? "Aynı odayı paylaşmıyorsak, bunu yapacak vaktimiz olmayacak. Ders için bir planımız olmalı. İşimiz bittiğinde Juniper'ı odanıza kadar götüreceğim."

“Hayır, o bizim odamıza gelecek ve yanımda olacak, değil mi?” Lock bana bir adım daha yaklaştı ama Black yerinden kıpırdamadı. Lock'a, onu yolundan çekmeye çalışıp ne olacağını görmeye cesaret etmesini söyleyen bir bakış attı.

“Maz haklı. Sınavlarımdan ve derslerimden kalmak istemiyorum,” diye yanıtlıyorum Lock'a. “Daha önce kendini iyi hissetmediğini söylemiştin. Belki gidip biraz dinlenmeli, uyuyup kendine gelmelisin. Ya da derslerin hakkında danışmanıyla konuşmalısın.”

Lock, hızla uzaklaşmadan önce, “On dakikadan fazla oyalanma, yoksa gelip seni kendim bulurum,” diye uyardı.

O gittikten sonra rahat bir nefes aldım. Ama Black bana dönmeden önce bir an bile vakit bulamadım. “Neden hâlâ onunla nişanlısın?” diye sordu Black soğuk ve sessiz bir şekilde, kolunu bana dolayarak. “Özellikle de seni öptüğümde karşılık verdiğin halde. Beni istiyorsun. Onu değil. Bunu biliyor mu? Bağlı olduğun kişiyi öpmeyi sevdiğini biliyor mu? Çok daha fazlasını da isterdin. Arzunu koklayabiliyorum Juni ve bu beni çıldırtıyor.”

Koridorun gölgeleri görüşümüzü engellerken, vücudum ısınırken parmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Diğer bağlı nöbetçim. Onların beni izlemesinden hoşlanıyorum. “Başka seçeneğim yok. Dediğim gibi, bu yıl işleri değiştirdiler, Black. Geçen yıl onu nişanlım yapmış olabilirler ama bu yıl onunla evlenmem ve yakınlaşmamız konusunda ciddi görünüyorlar. Ama merak etme, bana dokunamaz. Kendi sorunları olmadan dokunamaz.”

“Bu ne anlama geliyor—” diye soruyor Black, ama birkaç cadı yanımdan geçip koridordan aşağı doğru gidince geri çekilmek zorunda kalıyor. “Bu taraftan.” Black bizi bir sınıfa götürüyor, kapıyı arkasından sertçe kapatıyor ve Vale odayı ses geçirmez hale getirmek için bir büyü yapıyor.

“Cadıların ve şekil değiştirenlerin birlikte olmasının yasak olduğunu biliyor musun? Yanınızdan geçen ve sizi öyle gören herhangi biri? Bu bir sorun olacak. Herhangi bir şekil değiştiren, ikinizden yayılan arzuyu koklayabilirdi,” diye mırıldandı Kane, burnunun köprüsünü sıkarak.

“O zaman ölürler.” Maz masaya yaslandı. “Burada bir sorun göremiyorum.”

“Şu anda kimse bizi izlemiyor. Birinin bizi izleyip izlemediğini ve tam olarak kimin izlediğini her zaman bilmek için bir büyü yaptım. Koridorda kimse bir şey görmedi.” Kollarımı kavuşturdum.

Vale kapıya yaslanarak, "Bu küçük büyüü nereden öğrendin?" diye sordu.

"İkinci yıl. Özellikle o yıl bana karşı tam birer pisliktiniz." Maz, hatırlamasa bile yüzünü buruşturdu. "Ve ben de o yılın büyük bir kısmını kütüphanede yeni büyüler yaparak geçirdim." Çenemi kaldırdım. "Şu anda etrafımızda olan sessizlik büyüü gibi. Vale, bunu nereden öğrendiğini hiç merak ettin mi? Benden öğrendim. Sana ben öğrettim."

Vale'nin çenesi kasıldı. Bana doğru yaklaştı, beni duvara yasladı. "Her şey hakkında yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Bana güvenmek zorundasın." Başımı yana eğdim. "Ki aslında tüm bunların altında bana güvendiğini biliyorum, çünkü geçen yıl bunu kanıtladın. O odadan çıkmam için bana yalvardın. Benim hayatımı kendi hayatından daha çok önemsiyordun, Vale, o yüzden şimdi istediğin kadar benden nefret ediyormuş gibi yap. Kalbinin etrafına ördüğün bu sert buz tabakasının altında, hissettiklerinin daha derin olduğunu düşünüyorum."

Vale'nin yüzü öfkeyle buruşuyor, ama ben ondan korkmuyorum. Bana zarar veremezler. Bundan eminim. Black başını sallayıp bize havlıyor. "Yeter artık hepiniz. Maz, onu odasına götür ki öldürmemiz gereken o pislik bizi aramaya gelmesin. Biz de dönüşüm geçirip ejderhalarımızın sahiplenme ve öfkesini atmalıyız."

"Siyah doğru olandır. Derste görüşürüz, Juniper." Kane kapıda başıyla işaret ederek gitme vaktinin geldiğini belirtti.

Maz elimi tuttu ve beni kapıdan dışarı çıkardı. Sadece merdivenleri çıkarken ve sessizlik çöktüğünde konuştu. "Yani... yirmi dört yaşındasın."

"Evet." Parmaklarımızı birbirine kenetledik. "Ve birbirimizi üç yıldır tanıyoruz, bunu düşünmek biraz tuhaf." Çocukken de birbirimizi tanıyorduk ama ben çoğunu hatırlamıyorum.

"Peki, o üç yıl içinde senin içinde miydim?" Maz beni korkuluklara doğru sıkıştırıyor. "Öyle mi? Sanki benimsin, sanki her zaman benimmişsin gibi hissediyorum, yıllar içindeki tüm anılarım olmasa bile. Geçen yıl senin olduğumu anlamam için yeterliydi. İlk birlikteliğimizi unutup unutmadığımı bilmem gerekiyor."

"Hayır, o sınırı asla aşmadık. Öpüşmenin ötesine geçmedik. Bizi hep bir şey geri tuttu." Parmaklarımı kollarında gezdiriyorum.

"Güzel," diye homurdandı.

"İyi mi?" diye soruyorum.

“Evet, çünkü senin içine ilk girdiğim anı asla unutmak istemiyorum.” Nefesimin ucunda. “Biliyorum o herifle aynı odayı paylaşmak zorundasın, ama bazen gizlice bizim odamıza da gel. Sana sarılmaya ihtiyacım var. Tüm yasak çizgileri aşmak ve dünyaya kurallarının canı cehenneme demek istiyorum. Sadece seni istiyorum.”

“Yapacağım,” diye fısıldadım, sırtımdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı. Ona doğru eğildim ve o da küfretti, sertliğini hissetmem için kendini bana doğru itti, penisi karnıma bastırıyordu ve büyük, uzundu ve onu hissetmek istiyordum. Lock ile sınırlı deneyimim vardı ve onunla seks hiç iyi olmamıştı. Birkaç dakika sürerdi ve ben asla boşalmayı başaramazdım. Ama o her zaman boşaldığımı düşünürdü, neredeyse hiç çaba göstermese bile. Ama Maz ile seksin hayal kırıklığı yaratmayacağından şüpheleniyorum. “Bizim için savaşıcağım, Maz.”

“Ben de öyle yapacağım.” Dudaklarını alnıma sürttü. “Şimdi gitmezsem, seni şu korkuluğa yatırıp öyle sert sikeceğim ki nişanlın odasından çıkıp benim sikime boşaldığını göreceksin. Benim olanı gördüğün için onu cayır cayır yakacağım ve sen en az üç kez boşalana kadar seni sikeceğim, sonra da tatlı amını dolduracağım.” Benden uzaklaştı, kirli ağzı benim için o kadar çok şey yapıyordu ki, ihtiyaçtan nefes almakta zorlanıyordum. Gözleri mavi alev yanıyordu. “Derslerde görüşürüz Juni. Lütfen hemen yanımdan uzaklaş. Ha, ve Lock'un içeceğine uyku ilacı kattığım için bana teşekkür etmene gerek yok. Şimdi seni rahatsız etmemeli.”

Odama koştum, bir battaniye kaptım ve Lock'un yataktan gelen horlamalarını umursamadan kanepeye uzandım. Ejderhalarım yanımda, şimdi Umbral Otoritesini dize getirme zamanı.

Bölüm 6

Yeni büyüye ve malzeme listeme bakıyorum. Malzemelerin yarısından fazlası depomda mevcut ve akademi depolarından kolayca çalabileceğim iki malzeme daha var. Tek sorun, listenin başındaki üç malzeme; sadece var olduklarını duyduğum nadir malzemeler ve bunların depolarda öylece bırakılacağından şüpheliyim. Hatta burada olup olmadıklarından bile emin değilim ve içgüdüsel olarak biliyorum ki bunlar olmadan büyü işe yaramayacak. Bağlı olduğum kişilerden yardım istemem gerekecek... Belki de bunları bulmanın bir yolunu biliyorlardır.

Başımı kaldırıp buğulu aynada gözlerime bakarken banyo buharla doluyor. Saçlarım ıslak, sırtımın ortasına kadar sarkıyor ve bu büyüünün ters gidebileceği her şeyi düşünerek örmeye başlıyorum. Örgüyü bitirdikten sonra, hareket etmeyi kolaylaştırmak için tasarlanmış ve malzemesi rastgele element büyülerinin ters gitmesine karşı koruma sağlayan akademinin dar üniformasını giymeye başlıyorum. Pelerinimi en son takıyorum, uzun bir süre akademinin ejderha sembolüne bakıyorum, boynumdaki işaretle aynı hizada. Akademinin sembolü neden ejderha, oysa sorumlu cadılar şekil değiştirenlerden nefret ediyor?

Lock kapıyı iki kez çalınca irkildim, içeri acele etmem için bir uyarıydı bu. Bu herif bu sabah benimle aynı yatakta uyumadığım için homurdanarak beni uyandırdı ve ben de onu dinlemeyip duşu kendime ayırdım.

Küçük arkadaşım pelerinin altına saklanıp bileğime dolanıyor. "Minnie, her yere benimle gelmen konusunda konuşmamız gerekecek," diye mırıldanıyorum, kafasını saatimin kadranına koyup bana göz kırptığını

fark ederek. Bu tuhaf hareketlerine başımı sallıyorum. Bu küçük yaratık garip, ama yalnız olmamaktan bir bakıma memnunum.

Lock kapıyı üç kez daha sertçe vurur. "İçeride iyi misin? İçeri girmemi ister misin?"

"İyiym. Çıkıyorum," diye bağırarak sözünü kestim.

Tüm malzemeleri ve büyüleri hızla sakladım, etraflarındaki koruma büyülerinin yerinde olduğundan emin oldum ve onları açmaya çalışan herkese ölüm sözü verdim. Kapıyı açıp dışarı adım attığımda, etrafımda buhar yükseldi. Lock güne hazırdı, çoktan giyinmişti. Çoğu kadının muhtemelen çekici bulacağı bir şekilde bana sırtıyordu, ama o bir yılan gibiydi. Güzel pulları sadece altında yatanı gizliyordu ve o da çürümüş bir şeydi.

"Bu akşam giymen için bir elbise bıraktım." İşaret ettiği yere bakıyorum —koltuğun üzerine astığı korkunç bir elbise. Kan kırmızısı, çok dekolteli ve vücuda yapışmış gibi duruyor. Bu elbise kalçamın hemen üstüne kadar çıkacak. "Bu akşam aile yemeği var. Benimle gelmeni istiyorum, çünkü yakında sen de benim ailem olacaksın. Benim gözümde zaten öylesin. Annem tüm düzenlemeleri yaptı. Daha çok aile yemeği yememizin önemli olduğunu düşünüyor ve düğünü konuşacağız. Heyecan verici değil mi?"

"Evet." Boğazımdaki acı tadı yutuyorum.

Yaklaştı ve sert dudaklarıyla yanağımı öptü, biraz geri çekildi ama yine de çok yakındı. Hafifçe solgunlaştı ama inatla yanımda kaldı. "Seni derslere kadar götürüyüm."

"Kendi yolumu bulabilirim," diye cevap veriyorum, o kapıyı açarken yüzümde sahte bir gülümseme tutmaya çalışarak. Maz'ın tırabzana yaslanmış, üniformasıyla birlikte küstah bir gülümsemeyle durduğunu görünce omuzlarım rahat bir nefes alıyor. Gözlükleri yukarıdan gelen ışığı yansıtıyor ama parlak, koyu mavi gözlerini gizlemekte pek başarılı olamıyor.

"Günaydın. Çıkmanı bekliyordum, Juniper." Gözleri sanki iyi olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi üzerimde gezindi. Lock'a döndü. "Benim de Juniper ile aynı dersim var. Neden onu kahvaltıya ve sonra da derse götürmeyeyim? Senin dersin ters yönde, değil mi? Sonuçta sen bir yaş büyüksün ve onun sınıflarında değilsin."

"Kahvaltıyı atlıyoruz. Özel olarak paylaşmamız için odamıza yemek getirdim." Lock bana baktı. "Ama Juniper aç olmadığı için neredeyse hiçbir şey yemedi. Kahvaltıya gitmeye gerek yok."

“Belki de şu Juni-böceği kahvaltı masasında farklı bir şeye bakmak istiyordur.” Lock'a sırtıttı. “Bazı manzaralar iştahı kaçıracabilir.”

Dün gece bana söylediklerini düşündükçe kalbim hoplayıp hoplıyor. Dün gece söylediklerine nasıl tepki verdiğimi düşününce... Bunu yapmasını istedim, bu da delilik değil mi?

Lock yumruklarını sıktı. "Bence şekil değiştirenler, oldukları hayvanlar gibi susturulmalı." Koluma dokundu. "Sen de aynı fikirde değil misin, sevgilim?"

“Hayır, bu acımasızlık olur.” Kolumu onun dokunuşundan kurtardım. “Gitmeliyiz. Derse geç kalmak istemiyorum.”

Lock bir şeyler mırıldanıyor ama ben çoktan hareket edip merdivenlerden aşağı iniyorum. Maz hızla yanıma geliyor ve ikimiz de Lock'un bize bağırmasını duymazdan geliyormuş gibi yaparak hızlanıp koridorlarda kayboluyoruz. Yalnız kaldığımızda Maz pelerinininden bir kahvaltılık bar çıkartıyor, çikolata kaplı olanı, geçen yıldan beri en sevdiğim. "Teşekkür ederim. A olacağımı nereden bildin?"

“Bana kalırsa o, kadınlarına salata yedirip çikolata yedikleri için onları yargılayan tiplerden. Temelde kendini aptal bir herif olarak görüyor. Onun tipini biliyorum.” Koluyla beni dürttü. “Hadi ye.”

Haklı. Lock bana sadece meyveden oluşan bir kahvaltı verdi ve meyvelerin hiçbiri iştah açıcı görünmüyordu. Yanlış anlamayın, meyveyi severim ama elmayı sevmem ve meyve salatasının büyük bir kısmı elmadan oluşuyordu, ayrıca sıfır kalorili yoğurt da beni hiç doyurmadı. Yoğurt da elma aromalıydı. Melody'nin yerinde olduğumdan daha kıvrımlı olduğumu biliyorum çünkü akademide son bir yıldır günde üç öğün ve ara öğünler yiyorum. Kıvrımlarımın çoğu beslenme tercihlerimden kaynaklanıyor ama umurumda değil. Çikolata buna değer ve sıfır kalorili yoğurt ve elma diyetiyle hayat çok kötü olurdu.

Koridorlarda yürürken minnetle tahıl barını iğniyorum ve içim bittiğinde Minnie'nin yumuşak tüylerini okşarken ambalajını cebime atıyorum. Köşeyi dönüp sınıfa birkaç adım kala Maz beni kendine çekip sıkıca sarılıyor, başını boynuma gömüyor. Kollarımı sıkıca ona sarıyorum ve bir anlığına kollarında rahatlıyorum. Onlarla birlikte olmak, kendimi güvende hissettiğim tek zaman. "Onu öldürebilir miyim artık?" diye soruyor.

“Hayır, henüz değil, istesem bile.” Daha da sokularak i çektim. “Buna ihtiyacım vardı. Hepinizle birlikte odamızda uyumayı özledim. Kane'in

yapmadığını söylediği o hafif horlamasını bile özledim. En azından babamın gömleğiyle uyuyabiliyorum.”

“Benim de sana ihtiyacım var.” Bana sırtıyor, gözleri dudaklarıma inip tekrar yukarı bakıyor. “Bir anlığına bile olsa tekrar bir arada olmamıza sevindim. Kahretsin, seni öpmek istiyorum.”

Kendimi yukarı kaldırdım, dudaklarımı bir anlığına onun dudaklarına değdirdim, sonra geri çekildim. "Dersimiz var ve herkes görebilir."

Maz inleyerek yüzünü ovuşturdu, sonra kendini toparladı. "Kahretsin, evet, haklısın." Boğazını temizledi. "Juni, senden başka kimseye karşı böyle hissetmedim. Düşüncelerimi deliliğe sürüklüyorsun ve biliyorum ki böyle delirmekten asla bıkmayacağım. Sadece daha fazlasını istiyorum."

Yanaklarım kızardı ve Kane yanımdan geçerken neredeyse yerimden sıçradım. "Derse hazır mısınız ikiniz?"

"Evet," diye ağzımdan kaçırdım, Maz'ın kısık kahkahası arkamdan geliyordu.

Kane bana garip garip baktı. "Bir şey hatırlıyorum. Az önce sınıfımızdan bir anı canlandı gözümde." Kalbim hızla çarpmaya başladı. Eğer anıları, kısa süreli olanlar bile olsa, geri geliyorsa, yakında her şeyi hatırlayabilir. "Sınıfta her zamanki Juniper numaralarını yapıp Vale ile rekabet etmeyin. İkiniz de bana baş ağrısı veriyorsunuz."

Kaşlarımı çattım. Hatırlayabildiği onca şey arasında, Vale ile sınıfta tartıştığımızı hatırladı. "Bak, o beni sinirlendiriyor, tersi değil!" Sınıfa girerken bana aşağıdan baktı. "Tamam, belki biraz öyleyim. Sadece yenilmeyi sevmiyorum."

“Bu rekabetçi ruh ikiniz için de çok iyi. Hafıza sorununa yardımcı olabilir. Ayrıca, beni de tahrik ediyor,” diye fısıldadı Maz yanımdan geçerken. Hem Kane hem de ben onu duyduk. Kane ona küfür etti ve kafasının arkasına vurdu, ben de güldüm. Maz'ın yanındaki masaya oturdum ve Vale, sanki bu odanın sahibi bir tanrıymış gibi içeri girdi, arkamdaki koltuğa oturmadan önce bir kez bana baktı. Kane ve Black odanın arkasında, neredeyse gölgelerin arasında saklanmış bir şekilde oturuyorlardı.

Omzumu çevirip Vale'ye baktım ve bana gülümsedi. Şeytani bir gülümseme. Meydan okuyan bir gülümseme.

Ben de gülümsüyorum. Oyun başladı.

Öğretmen içeri girer. Canlı kıyafetleri ve sıcak gülümsemesiyle Öğretmen Sona. “Herkes Bloodstone Akademisi'ndeki ilk dersinize hoş

geldiniz. Bugün burada oturmanız bir onur ve kişisel gelişiminizin bir parçası olmaktan gurur duyuyorum. Bugün biraz alışılmadık bir ders işleyeceğiz. Bunu genellikle birinci sınıflara öğretmem, ancak halkımızın kendi kişisel tarihi hakkında daha fazla derse ve tehlikeli büyüler hakkında daha az derse ihtiyacı olduğunu söylediler. Şimdi, tüm tehlikeli büyüler sadece son sınıflara öğretilecek. Bunları daha önce bilmek gerekli veya faydalı olmayabilir, ama tarih? Tarih ve bilgi güçtür ve bizim dünyamızda savaşı kazanma şansına sahip olmak için hem zekaya hem de güce ihtiyacınız var.”

Bu yıl büyü öğrenmemi yasaklıyorlar. Ne yazık ki, onların tehlikeli büyü anlayışını öğrenmeme gerek yok. "Basit bir şeyle başlayalım. Tarihimizde hangi yaratıkları biliyoruz?"

Ben daha cevap vermeden Vale hemen yanıtlıyor: "Elbette cadılar. Kökenleri yüzyıllar öncesine dayanıyor. En eski ve en güçlü ırkımız, ama bir zamanlar bu dünyada yaşayan başka yaratıklar da vardı, ancak onlar çoktan yok oldular. Onlara Nexus varlıkları ve Vian varlıkları deniyordu."

Durakladığı anda sözünü kesiyorum, bulabildiğim her fırsatı değerlendiriyorum. "Nexus'un içinde saldıran ve onlara güç veren yaratıklar olduğu söyleniyordu. Vian ise bunun tam tersiydi. Nexus'tan ve cadılardan yaşam enerjisi ve güç çekiyorlardı. Nexus ırkı, cadılar ve şekil değiştirenlerden çok da farklı değildi. Onları ikisinin bir karışımı olarak hayal etmiştim. Ama yüzyıllardır dünyamızda görülmediler. Çoktan yok oldular ve onlara ne olduğu bilinmiyor."

"Doğru. Ne olduğunu kimse bilmiyor, ama çoğu kişi sadece birbirleriyle savaştıklarını ve birbirlerini yok ederek öldüklerini düşünüyor. Başka ırklar var mı? Cadıları, şekil değiştirenleri, Nexus'u ve Vian'ı ele aldık. Dünyamızda bir zamanlar yaşamış veya hala yaşayan başka hangi ırklar var?" diye soruyor Öğretmen Sona, masaya yaslanırken tırnaklarını masaya vurarak. Arkasında, büyülü bir kuru silinebilir kalem, tahtaya yazdığımız isimleri yazıyor.

Vale cevap verene kadar kimse cevap vermiyor ve keşke ben de aklıma gelseydi diye düşünüyorum. "Akılsızlar, küçük yaratıklar, normal hayvanlar," diye cevap veriyor. "Ve tabii ki insanlar."

"Bu doğru. Aferin Vale." Omuzumun üzerinden ona dik dik baktım. "Aslında insanlarla başlamalıydık. Cadılar ve diğer tüm doğaüstü varlıklar çağlar boyunca var olmuş olsalar da, gerçek şu ki insanlar hepimizden önce buradaydı. Bizden çok daha fazla nüfusa sahiplerdi ve bu dünyanın

tamamını başarıyla kolonileştirdiler. Unutulmamalıdır. Bir insan her şeyi değiştirebilir.”

Kalem, arkasındaki tahtaya listelediğimiz tüm canlıların isimlerini düzgün ve kusursuz bir yazıyla yazıyor.

Vale daha bir şey söyleyemeden onu susturmak için bir büyü fısıldadım. Cevap vermeye çalışana kadar fark etmeyecek. Öğretmen etrafımıza bakarken kendi kendime gülümsedim. "Şimdi söyleyin bakalım, iki ırktan doğan çocuklara ne deriz?"

Vale cevap vermeye kalkıyor ve öksürdüğünü, boğulduğunu ve içinden küfrettiğini hayal ediyorum. Onun yerine ben cevap veriyorum. "Şey, biz onlara yarı insan ya da melez diyoruz, ama son derece nadirler, değil mi? Hatta bazıları iki ırkın ve iki gücün karışımıyla daha güçlü olduklarını bile kehanet ediyor."

"Doğru söylüyorsunuz, Bayan Daygan. Irklarımız arasında birçok melez olduğu bildirildi, ancak çoğu hayatta kalamadı. Ya da çok güçlüydüler ve güçlerini çok fazla kullandıklarında hayatlarını tükettiler. Güçlerimizin sınırları bir nedenden dolayı var, çok ileri gittiğimizde bizim için bir güvenlik ağı. Melezlerin bu sınıra sahip olmadığı ve tam bir kaos yaratabilecekleri biliniyor."

Ben de melez olduğum için onun söylediklerini not alıyorum ve bunun ne anlama geldiğini bana öğretmeye istekli pek fazla insan bulamayacağım.

Sırtıma parmakların dokunduğunu hissediyorum ve başımı geriye çeviriyorum. Vale'nin gözleri öfkeyle parlıyor ve ağzını işaret ediyor. Yavaşça sus işareti yapıp göz kırptıktan sonra tekrar arkamı dönüyorum. Sonraki yarım saat boyunca, Öğretmen Sona'nın sorduğu her soruyu cevaplıyorum, ta ki tahta neredeyse sadece benim cevaplarımla dolana kadar; arkamdaki çok öfkeli ejderhanın cevapları hariç, onun sinirden titrediğini hissedebiliyorum. Maz gülmeyi zor tutuyor ve ben de gülümsemeyi durduramıyorum.

"Son olarak, dersimiz bitmeden önce, burada öğrendiklerimizden yola çıkarak, savaş bittiğinde dünyamızı nasıl yeniden şekillendirmeyi planlıyoruz? Bazılarımız, tüm ırklarımızın bir zamanlar önünde eğildiği tanrı ve tanrıçalara yönelebileceğimizi söylüyor. Üç yüzlü tanrıçamız ilk cadıydı ve hepimiz onun karanlıkta bize yol göstereceğine inanıyoruz. Anlatılanlara göre, savaşın eşiğinde olan küçük ve ıssız dünyamızı bulmuş ve yüzyıllar önce bize bir yuva kurmuş."

Arkasındaki kalem üç yüzlü tanrıçayı çizmeye başlıyor. Dikkatlice izliyor ve dinliyorum. Üç yüzlü tanrıça hakkındaki bilgilerin çoğu gizli tutuluyor.

“Derler ki, bir ruhta ne gördüğüne bağlı olarak değişen üç yüzü var. Büyülü eşyaları her yüzüyle birlikte parılıyor ve yargıda bulunmasına yardımcı oluyor. Cadıların en çok korktuğu yüz öfkedir. Bu, hiddet, nefret ve savaşın yüzüdür. İkinci yüz ise sevgi, tutku ve arzunun yüzüdür.” Vale'nin gözlerini üzerimde hissediyorum. Ona kısa bir bakış attıktan sonra hızla önüme bakıyorum. “Üçüncü yüz nedir?”

Boğazımı temizledim. "Bu, güç ve sihirle ilgili bir şey. Damarlarında dolaşan ve büyüler, iksirler ve lanetler için kullandığımız şey tam olarak bu. İki ırkımızı da bu armağanla kutsadı. Atalarımızı," diye yanıtladım.

“Doğru, Bayan Juniper Daygan. Söylendiğine göre, bu dünyayı bizim için yaratmak, onu özel ve kontrol altında tutmak için tüm sihirli eşyalarını kullanmıştı. Büyücü bunu mahvetti. Bir zamanlar bu dünyada barış ve güzellik vardı, şimdi yok. İşte bu yüzden hepiniz buradasınız, en büyük fedakarlığı yapıyorsunuz, bu savaşı ve onu durdurmak için.”

Oda çok sessiz. "Sence büyücü neden savaşı başlattı?" diye soruyorum.

Odada fısıltılar yankılanıyor, herkes bana bakıyor. Maz bacağını uzatıp masanın altında ayağıma hafifçe dayıyor. Öğretmen Sona sorudan şaşırmış olsa da bunu belli etmiyor. "Soru bu değil mi Juniper? Cevabını bilmediğim soru. Kimse bilmiyor. Belki de güç arzuluyordu? Belki de bu dünyayı tanrıçanın değil, kendi imajında yeniden yazmak istiyordu? Bundan bahsetmemize izin verilmiyor, ama büyücü kadın bizzat bu koridorlarda yürüdü. Burada cadı olarak eğitildi, ama savaş için değil. Sadece biz cadıların eskiden olduğu gibi eğitildi. Eskiden ırkımızın daha zekileri buraya gelir, diğer insanlarla tanışır, liderimiz olurlardı. Ama büyücü kadınla böyle olmadı. Türümüzün en büyük ve en zekileri bile çok kolayca kandırılabilir.”

Öğretmen Sona saate bakıp içini çekti. “Ders bitti ve hiç de etkilenmedim.” Etrafına bakındı. “Birçoğunuz elinizi kaldırıp cevap verebilecekken neden Bayan Daygan tüm soruları cevaplıyor? Bu gidişle liderlik tablosunun zirvesinde sadece o kalacak. Sizden daha fazla kişinin cevap vermesini beklerdim. Yarın öğrendiklerinizle ilgili bir sınav olacak. Şimdi çıkın. Başka dersim var.”

Vale'nin üzerindeki sessizliği bozan bir büyü fısıldadım ve şaşırtıcı bir şekilde, öfke patlaması yaşamadı. Sakin ve soğukkanlıydı, ama yanımdan

geçerken gözlerindeki fırtınayı görebiliyordum. "Bağlı olduğum kişi için bir dakika odayı kullanabilir miyim? Biraz zamana ihtiyacı var."

"Ah, tabii ki. Bu—ne istiyorsunuz, Bayan Juniper Daygan?" Öğretmen Sona endişeli gözlerle bana baktı.

"Evet, kendimi pek iyi hissetmiyorum. Bağlandığım kişi bunu fark etti," diye mırıldandım.

"Ah, tamam. Hayır, tamamen anlıyorum. Sizinle bu kadar yakın bir bağ kurmuş olması çok iyi. Bir sonraki dersim başka bir odada, bu yüzden sorun değil." Eşyalarını toplamaya ve çıkmaya başladı.

Maz yanımdan geçerken kısık bir kahkaha attı. "İyi şanslar. Seni bundan koruyamam."

Kane, Maz'a başını sallayarak, "Kalmamı istiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ben hallederim. Antrenman dersinde görüşürüz," diyorum ona ve beni Vale ile yalnız bırakmak konusunda tereddüt eden Black'e. Kane onu sürükleyerek getiriyor.

Bütün sınıf dışarı çıkarken gözlerimi Vale'den ayırmadım. Öğretmen kapıdan çıkar çıkmaz, öfkeyle yanıma geldi. "Siktir git, küçük cadı. O büyü neydi?"

"Ben de rekabetçiyim. Kişisel geçmişimizden öğrendim ki, her zaman soruları ilk cevaplamayı ve beni kötü göstermeyi seviyorsun. Sınıfın en iyisi olmayı seviyorum, bu yüzden kazanacağımdan emin oldum." Sırıttım.

Vale yaklaştı. "Hile mi yapıyorsun? Seni günün geri kalanında bu masaya zincirleyebilirim ve diğer tüm dersleri kazanabilirim."

Sırıttım. "Ben olsam çıkarım. Çok kötü, değil mi? Sınıfta senden daha iyi olduğumu bilmek. Rakibinin bu turu kazandığını bilmek."

"Hayır, hayır, hayır." Kocaman, güçlü vücuduyla beni masaya yasladı. Gözlerim faltaşı gibi açıldı çünkü bunu beklemiyordum. Üzerime doğru eğilirken, bedenim onun bedenine yapışırken ve ateş kokusu beni sararken bunu hiç beklemiyordum. Daha da yaklaşıırken nefesim kesildi. "Şimdi o kadar da kendine güvenmiyorsun, değil mi? Kazandın, öyle mi? Sanırım farklı bir oyun oynuyoruz, cadı. Kazanmaya niyetliyim." Gözleri bir dakika boyunca yüzümü süzdü. "Bana büyüü söyle."

"Beni baştan çıkarmanın, sana büyüü anlatmamı sağlayacağını mı sanıyorsun?" Gülüyorum ama bu anlamsız. Kalbim çok hızlı atıyor ve ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum; ona daha çok yaklaşma, yumuşak dudaklarının tadının nasıl olduğunu görme isteği. Beni itecek mi? Hala benden nefret ettiğini iddia edecek mi?

Vale bir şekilde bana yaklaşıyor, elini boynuma doluyor ve baskıyı artırıyor. Nefesim kesiliyor ve gözleri parlıyor. "Evet. Seni dizlerinin üstüne çöktüreceğim, cadı. Bana yalvaracaksın."

"Eğer diz çöker ve sürünerek, bağ kurarsan sana büyüü söyleyeceğim," diye fısıldıyorum. "Ve yalvarmanı istiyorum."

Gözlerinde bir an bir şey parladı ve başını sallayarak boynumu bıraktı. Bizimle ilgili bir şey mi hatırladı? "Diz çökmeyi asla eşimden başkası için yapmam."

"Utanç." Bu itirafı karşısında göğsümde bir acı hissettim. Kapı açıldığında birbirimize çok yakın duruyorduk ve ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Kane içeri girerken ikimiz de arkamızı döndük, bakışlarını ikimiz arasında gezdirdi ama ifadesini dikkatlice boş tuttu. "Arkadaşın seni bekliyor, Juniper."

"Winifred?" diye sordum Vale geri çekilirken, eliyle yüzünü ovuşturuyordu. Kane, Vale'i izliyordu ben yanından geçerken, çünkü bana cevap vermiyordu. İkisinin arasında bakışlarımı gezdirdim, kalıp kalmamam konusunda tereddüt ettim, sonra onları kendi hallerine bırakmaya karar verdim. Eski dostlardı ve konuşmaları gerekiyordu. Wini, büyük bir gülümsemeyle bekliyordu, saçları ışıpta parlıyordu yanıma doğru yürürken.

"Merhaba. Çok fazla konuşmadığımızı biliyorum ama sadece, şey, belki seninle derse birlikte yürüyebilirim diye düşündüm? Birlikte antrenman dersimiz var," diye sordu Wini, kelimeleri birbirine karıştırarak. Ailesiyle yaşadığı bu çılgınlığın içinde olup olmadığına dikkat etmem gerektiğini biliyorum ama başımı sallıyorum. Bir arkadaşına ihtiyacım var ve Parker ortalıkta yok. Üstelik o bir kız değil.

"Çok isterim." diye karşılık veriyorum. "Şimdiye kadar aranızdaki bağ nasıl gitti?"

"Ben mi? Benim sadece bir kurtla uğraşmam gerekiyor. Senin dört ejderhan var! Anlat bakalım nasılmış. Hepsi de, şey, cadılarla pek iş birliği yapmayan yaratıklar olarak biliniyor." Yüzünü buruşturuyor. "Hatta birden fazla kez insanlara bir cadıyla bağ kurmaktansa ölmeyi tercih edeceklerini açıkça söylediler."

"Bu bağı kabullenmeye çalışıyorlar." Kane ve Vale'in peşimizden gelip, insanların onlara yol açtığı koridorlarda hızla ilerlediklerini görünce omzuma doğru baktım. Korkudan mı, saygıdan mı bilmiyorum, ama

içgüdüsel olarak hareket ediyorlar. “Gergin bir durum, ama belki arkadaş olabiliriz, bu yüzden her şey yoluna girecek, belki de.”

“Sen hâlâ benden çok daha cesursun.” Omuz silkti. “Hey, acaba bir ara kız kıza bir gece geçirebilir miyiz diye düşünüyordum? Patlamış mısır ve atıştırmalıklar alabilirim, odamda film izleyebiliriz. Evden getirdiğim eski insan filmlerim var, oldukça güzel filmler. Annem beni saatlerce susturacaklarını ve yolundan uzak tutacaklarını fark edince yıllar önce bana hediye etmişlerdi. İnsanlar hakkında ne dersiniz deyin, gerçekten güzel hikayeleri var.”

“Evet, çok isterim.” Kolumu onun koluna taktım ve karşılık olarak yüzümdeki gülümseme güneş kadar parlaktı. Onu gerçekten özlemiştim. “Bu akşam olmaz çünkü aile yemeği var, ama belki yarın ya da ertesi gün.”

“Yaşasın!” diye ellerini çırpı. “Yemekte olacağın için çok sevindim. Doğrusunu söylemek gerekirse biraz endişeliyim. Babamın benim bağlı olduğum varlıkla tanışması biraz garip olabilir diye düşünüyorum. Onun bağlı olduğu varlık bir kurtmuş ama savaşta ölmüş. Bağlı olduğu varlığın ölümünden dolayı biraz içine kapanık olabiliyor.”

O savaştan daha fazla bahsetmeden konuyu değiştiriyorum. “Onun bağını kaybettiği için üzgünüm. Ha, diğer arkadaşım Parker’ı gördün mü? Sınıfımda olabileceğini düşünmüştüm ama değilmiş.”

“Hayır. Ama eğitimde olması gerekiyor, değil mi?” Omuz silkerek, “Bizi yeteneklerimize göre ayırdılar. Sen en üst sınıftasın, ben orta sınıftayım, ama sanırım bu Parker’ın en alt sınıfta olduğu anlamına geliyor.” dedi.

Bu bilgiyi duyunca midem bulandı. Onu bir üst sıraya taşımam gerek. Geçen yıl ya da önceki yıllarda sıralamanın en altına hiç bakmadım çünkü en üstteydim. Şimdi harekete geçmeden önce Parker’ın en altta olup da ölmek üzere olmadığından emin olmalıyım. Winifred bana kurduyla olan bağından ve nasıl horladığından bahsetti ve eğitim odasına varana kadar konuşmaya devam etti. Maz ve Black zaten oradaydı, sessizce konuşuyorlardı.

Gözlerim odanın içinde onu bulana kadar etrafı taradı. Parker, dün gördüğüm ikizlerle birlikteydi ve yaralanmamış olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Hemen yanına koştum ve ona ilk sarılmadan önce beni sıkıca kucakladı ve başımın tepesini öptü. “İşte buradasın, canım dostum. Dört ejderha mı? Vay canına. Herkes senden bahsediyor! Başın dertte.”

"Öyle diyorsun," diye mırıldandım, ona bakarak. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Ben Juniper Daygan."

"Resmi olarak tanıştığımıza memnun oldum. Sizi duyduk, Bayan Daygan. Dört ejderhayla bağ kuran koyu saçlı cadıyı duymayan bir şekil değiştirici olduğundan emin değilim. Zaten efsanevi oldunuz," diye cevap verdi içlerinden biri, ama o kadar birbirlerine benziyorlar ki onları ayırt etmek zor. İkisinin de bembeyaz, kısa kesilmiş ve tepesi kabarık saçları var. Parker'dan biraz daha uzunlar, belki 1.75 boyundalar. Konuşan kişi, canlı mavi gözlerini bana dikmiş bir şekilde devam etti, "Benim adım Henry ve bu da ikiz kardeşim Damien. Damien'in ses telleri yok, bu yüzden işaret dilini bilmiyorsanız konuşmayacak." Ellerini hareket ettirerek Damien'a adımı söylediğini hayal ettim. İşaret dilini bilmiyorum ama şimdi öğrenmek istiyorum.

"İkisi de nazik ve saygılı." Parker söylediklerini işaret diliyle de aktarıyor.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "İşaret dilini bildiğini bilmiyordum."

Gülüyor ve beni tekrar kucaklıyor. "Bilmediğin çok şey var, küçük hanım. Şimdi, iyi misin yoksa ejderha çorbası için bir büyü mü yapmamız gerekiyor?"

"İyidir." Black dikkatlice aramızdan sıyrılıp beni göğsüne çekti. Hem Henry hem de Damien geri çekildi ve Black hırlarken Parker akıllıca bağlı olduğu kişinin peşinden gitti. "Sen kimsin lan ve neden benim bağlı olduğum kişiye dokunuyorsun?"

"Ona nasıl dokunuyorsun da öldürmüyorsun?" diye fısıldadı Henry dehşet içinde, birkaç adım daha geri çekilerek.

İçimi çekip Black'e baktım. "Bu benim çocukluk arkadaşım Parker. Ve böyle davranmak zorunda değilsin. O—"

"Eski erkek arkadaşın mı? Seni kucaklayıp başını öpmesinden hoşlanmıyorum." Sözlerinin arasında bir hırıltı var ve bu tüylerimi diken diken ediyor. "Ölmesini istiyorum."

Parker boşluğa öksürdü. "Ölmeye gerek yok, koca adam. Juniper ve ben hiç öyle olmadık. Kadınlardan bile hoşlanmıyorum. Erkeklerden hoşlanıyorum ama burada bundan bahsetmiyorum çünkü herkes şu 'daha fazla cadı bebeği üretme' saçmalığıyla biraz gergin ve tuhaf görünüyor. Bana göre değil."

Gergin bir sessizlik olur, ama sonunda Black onun cevabını kabul eder ve elimi tutarak beni daha da sıkıca kavrar. "Bizimle eğitim için buradasın."

"Görüşürüz Parker," diye mırıldanarak Black'in beni götürmesine izin verdim.

"Evet, sen de öyle, canım dostum." Beni endişeyle izliyor ama Black'i durdurmaya çalışmayacak kadar akıllı. Zaten ben de bunu istemezdım.

"Parker da kim lan?" diye hemen sordu Maz.

"Buraya gelmeden önce en yakın arkadaşımı. Sanırım onu buraya, bilmiyorum, belki de bana karşı kullanmak için getirdiler? Bu benim bir teorim. Onun burada olmasından da hoşlanmıyorum. Sınıfının en iyisi değil ve akademiye getirilmemeliydi." Kimsenin duymaması için etrafımızdaki büyüün sıkı olduğundan emin oluyorum. "Garip. Belki de ondan uzak durmalıyım. O—"

Öğretmen Den içeri girer ve bir kez ellerini çırpır. "Hoş geldiniz, herkes. Sizi eğitmeye geldim ki savaşın ilk gününde ölmeyin ve tüm cadı ve şekil değıştirenlerin yüzünü asmayın. Sizi acımasız ve kontrollü olmaya ve bu savaşı bitirme şansına sahip olmaya eğiteceğim. İlk ders için şekil değıştireceğiz ve ormana çıkacağız. Fırtınadan dolayı sağanak yağmur yağıyor, bu yüzden uçan türler bugün sadece yıldırım nedeniyle yerde kalacak. Rastgele yıldırım çarpmaları yüzünden havada ölen öğrencilerim oldu ve bu benim için asla iyi görünmedi." O tür bir ölümü hayal ederken ben irkildim ve ellerini çırpı. "Uçamayan herkesin şekil değıştirmesini bekliyorum. Cadılar, eşinizin yanında at üzerinde veya koşarak gideceksiniz. Üç saat sonra geri döneceksiniz. Eğer sızlanır veya ağlarsanız, sizi üç saat daha dışarı göndereceğim. Anlaşıldı mı?"

Herkes hemen kabul etti, ejderhalarım hariç; onlar sessizce, yüzlerindeki ifadeyi çözemediğim bir şekilde kalabalığı izliyorlardı. Den, Winifred ve Aster'e gidip önce şekil değıştirmelerini söyledi. Wini genişçe gülümsedi, kalın kürküne elini sürdükten sonra sırtına tırmandı. Ormana doğru koşarken onları izledim; çok uzun zamandır bunu yaptıkları için doğal bir şekilde birbirlerine bağlandılar.

Kane ve Vale geri çekilirken, Maz kollarını başının üstüne doğru uzatarak Kane'e açıklama yaptı: "Gitmemiz gereken bir yer var. Black antrenman boyunca sizinle kalacak."

"Bekleyin, çıkıp gitmemelisiniz. Puan tablosunun en altına düşersiniz," diye uyarıyorum onları.

"Önemli değil. Yıl sonuna kadar burada olmayı planlamıyorsanız hiç önemli değil." Maz, üçü de ayrılmadan önce bana göz kırptı ve ne

yapacaklarını merak ettim. Den burada olduğu için Black'e sorma fırsatım olmadı.

"Ejderhalarınız neden gidiyor?" diye sordu. Homurdanması neredeyse beni yerimden sıçratacaktı.

"Evet. Bana eğitim vermek için hepsinin burada olmasına gerek olmadığını söylediler, bu yüzden Black kaldı," diye mırıldandım kollarımı kavuşturarak.

"Harika, sana dokunamayan kişi," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

Elimi uzatıp Black'in yanağına dokundum, o da kaşlarını çatarak eldivenini çıkardı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Yapabilir. Aramızdaki bağdan kaynaklanıyor olmalı."

"Aa, ne kadar ilginç! Biri bunu araştırmalı." Bana şüpheyle bakıyor. "Pekala. İkiniz orada, el ele dövüşün. Ben izleyeceğim." Yürüyüp gidiyor ve ne kadar şey bildiğini merak ediyorum. Daha dikkatli olmalıyız.

İçeride pek insan kalmadı ve ortadaki bir mindere otururken çatıya vuran yağmurun sesini, şimşek çakmalarını dinliyorum. Çoğu kişi taşınmış ve dışarı çıkmış.

Black pelerinini çıkarmama izin veriyor ve şaşırtıcı bir şekilde gömleğini de çıkarıyor. Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum ve vücuduma ne olduğunu bile bilmiyorum ama göğsüne bakarken adeta donup kalmış gibiyim. Çok etkileyici. Dar pantolonu beline yapışmış. Her şeyi belirgin ve güzel. Belinde, düz kasların üzerinden yukarı doğru uzanan, kocaman göğüs kaslarına, kalın kollarına ve omuzlarına kadar çıkan bir kıl çizgisi var. Göğsünün tam ortasında, kalbine daha yakın, kabile tarzı ve garip bir dövme var. Dövme omzunun üzerinden geçiyor. "Bu biraz haksızlık değil mi sence? Bütün bunları"—göğsünü işaret ediyorum—"beni dikkat dağıtmak için kullanmak."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken geri dönen kahkahasına bayılıyorum. "Juniper Daygan, sana ait olan ve istediğin zaman dokunabileceğin şeylerle seni nasıl oyalayabilirim ki? Elbette, bak." Ağzım açılıp kapanıyor ve tamamen nutkum tutuluyor. Bu adam. Benim adamım mı? Evet, o. "Duruşla başlayabiliriz diye düşündüm. Vücudunu hazır hale getirmenin en kolay yolu bu."

"Unuttuğun bazı yıllarda bana dövüşmeyi öğrettin. Özellikle sen değil, çoğunlukla Kane. Duruşla başlamama gerek yok," diye usulca açıkladım. "Bana daha fazla öz savunma öğretmeni istiyorum. Ne olur ne olmaz."

Başını salladı. "Öyleyse beni durdur." Black harekete geçmeden önce aldığım tek uyarı buydu ve çok hızlıydı. Minderin üzerinde kaydığını, ellerinin belime uzandığını zar zor gördüm ve çığlık atarken beni omzunun üzerinden fırlattı. Minderin üzerine sert bir şekilde düştüm ve vücuduyla beni mindere yapıştırdı.

"Ne zaman hayalet gibi hareket etmeyi öğrendin?" diye şok içinde fısıldadım, Black'in bana yaslanmasının ne kadar güzel hissettirdiğinden dikkatimi dağıtmaya çalışarak.

Yaklaşıyor ve oda kararıyor, geriye sadece Black ve ben kalıyoruz. "Kontrol edemediğin bir şey yüzünden herkes senden korktuğunda, biraz olsun huzur bulmanın tek yolu görünmez olmaktır. Ben çocukken saklanmayı öğrendim."

"Black," diye fısıldadım usulca. "Bunu sana yaptığı için çok üzgünüm. Bu adil değil."

Bana doğru eğilip elini uzattı. "Belki onunla karşılaştığımızda kızını dinler ve laneti kaldırır. Belki Maz'ın laneti de kalkar." Black ve Maz neden böyle lanetlenmiş? Kane ve Vale'nin de lanetleri mi var?

Ama ya laneti kaldırmazsa? Beni dünyaya getirdiğine göre, bir zamanlar ejderhaları, en azından birini sevmiş olmalı. Neden ırklarının sonuncusunu lanetlesin ki? Ya annem bir canavarsa ve şu anda yaptığım her şey sadece onun savaşı kazanmasına yardım etmekse? Bu düşünceleri bir kenara itip Black'in elini tutuyorum. "Lütfen bana nasıl böyle hareket edeceğimi göster."

"Benden asla yalvarmana gerek yok, Juniper. Sahip olduğum ve olduğum her şey senin." Sonraki birkaç saat boyunca Black bana nasıl hareket edeceğimi acımasızca öğretiyor ve onun kadar iyi olmadığımı biliyorum, ama biraz ilerleme kaydediyorum. Her halükarda, bu beni bu geceki aile yemeğindeki aldatmacadan ve yalanlarımın hemen ortaya çıkacağından duyduğum korkudan uzaklaştırıyor.

Bölüm 7

“Ne düşünüyorsun Minnie?” diye soruyorum, hayal gücüne pek yer bırakmayan kırmızı elbiseye ellerimi gezdirerek. Minnie tezgahtan bana bakıyor ve ben iç çekiyorum. “Bu elbiseyle dışarı çıkmaktan gerginim. Belki de endişeliyim? Lock’un fikrini umursamıyorum, ama benim bağ kurduğum kişiyi önemsiyorum. Sanırım onların beni sevmesini istiyorum ve—” Minnie sözümü keserek cıvıldıyor. “Haklısın, bunu fazla düşünüyorum.” Saçım için büyüüyü tamamlıyorum, saçım sırtıma doğru yumuşak dalgalar halinde kıvrılıyor ve biraz makyaj yapıyorum, allık fırçasıyla Minnie’yi gıdıklıyorum ve o bana homurdanıyor. Hiç evcil hayvanım olmadı ama Minnie’yi gerçekten çok seviyorum. Saatimi takıyorum, kayışını sıkıyorum ve kıyafetimle tam olarak uyumlu olmamasına aldırmış etmiyorum.

Sınır tanımayan o ahmak iki kez kapıyı çaldı. "Gitmemiz gerek. Geç kalacağız ve annem bundan nefret ediyor."

İstemeyerek de olsa Lock'a kapıyı açtım. Gri takım elbisesi ve mavi kravatıyla, her zamanki gibi bakımlı ve yakışıklı bir şekilde karşımda duruyordu. Onun saçmalıklarına nasıl kandığımı inanamıyordum. Gözleri irileşti, bacaklarıma, bana aldığı kırmızı yüksek topuklu ayakkabılarıma dik dik baktı, yavaşça yukarı doğru, elbisenin askılı üst kısmının dekoltesine doğru ilerledi. Bakışlarından hoşlanmadım ve aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Evlenene kadar beklemenin insanların yaptığı bir şey olduğunu duydum. İnsanlar yapıyor işte. Ama bence çok romantik, sence de öyle değil mi?"

“Hayır,” diye soğuk bir şekilde cevap veriyor, sonunda gözlerime bakarak. Bana doğru uzanıyor ama ben geri çekilince duruyor. “Juniper, yalan söyleme konusunda kendini geliştirmen gerekiyor.”

Yutkundum. "Her şey çok hızlı değişiyor. Bu, herhangi biri için bile çok zor, Lock, hele bu kaosun içinde bir ilişki için."

Lock uzunca bir süre bana baktı, kalbim endişeden göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. "Elbette anlıyorum. Merak etme, sonunda her şey yoluna girecek."

Evet, öyle olacak. Dirseğine dokunuyorum, kalenin içinde birlikte yürüdükçe nasıl daha da solgunlaştığını çok seviyorum. Lock tüm yol boyunca derslerinden, herkesten daha iyi olduğundan bahsediyor ve ben de ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyorum. Kendimi sakinleştirmek için gotik mimariye odaklanıyorum. Kale sessiz, kırmızı kadife halılar üzerinde yürümeye devam ederken havada tek bir fısıltı bile yok ve sonunda daha önce görmediğim özel odalara varıyoruz.

Kapının yanında iki şekil değiştiren muhafız duruyor, başlarını hiç kaldırmıyorlar ve kapıyı açmak üzereyken Kane yanıma geliyor. Elime değdiğinde vücudumda bir rahatlama hissi belirliyor ve gözlerine bakmak için dönüyorum. Lock takım elbise giymiş olabilir, ama Kane takım elbiseye damgasını vuruyor. Siyah takım elbise, Lock ve benim üzerimde yükselen etkileyici yapısına yapışmış, kravatı elbisemle aynı renkte. Muhteşem görünüyor ve birbirimize bakarken zaman yavaşlıyor gibi geliyor, ta ki o benim giydiğim şeye bakana kadar. Kravatıyla uğraşırken nefesini dışarı veriyor ve sırtımdan aşağıya doğru bir sıcaklık hissiyle gözlerini elbisemden kaçırıyor. Kane elini saçlarının arasından geçiriyor ve Lock'a bakıyor. "Lock."

"Burada ne işin var lan şekil değiştirici?" diye hırladı Lock, elini sahiplenici bir şekilde sırtımın ortasına koyarak.

Kane'in gözleri kararıyor ve uzun, gergin bir an için Lock'un eline bakıyor. Cevap verirken ses tonunu ne kadar sakin tutabildiğine şaşırdım. "Aster, Winifred ile yemeğe davetli. Bana söyledi ve eğer bağ kurmuş olanların gelmesine izin veriliyorsa, neden olmasın diye düşündüm. Sonuçta, yeni bağ kurduğumuz bu ilk haftalarda birlikte zaman geçirmemiz önemli."

"Davetli değilsin." Lock öfkeden titriyor.

Kane kibirli bir şekilde gülümsedi ve gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bu, benim bağlı olduğum kişinin seçimi. Ben sadece onu dinlerim."

Göğsüm sıcaklıkla doluyor. Yalnız değilim ve o benim için burada. Böyle bir bağ kurana kadar, birinin bana destek olmasının ne kadar önemli olduğunu hiç bilmiyordum.

“Ah, bırak gelsin.” Winifred, Aster yanındayken erkek kardeşinin arkasından yaklaştı. “Biliyorsun, aksi takdirde bu aile yemekleri sıkıcı olabiliyor. Bu gece bağlı olduğun arkadaşını buraya getirmediğin için kızgınsın sadece.”

Lock öfkeden titriyor gibi görünüyor ama gerçekten başka seçeneği olmadığı için teslim oluyor. Kane'in savaşımadan pes etmeyeceği çok açık ve bu gece ilk defa korkmadan nefes alabildiğimi hissediyorum. Kapılar açılıyor ve kırmızı duvarlar ve siyah kemerli kirişlerden oluşan kısa bir koridordan içeri giriyoruz.

"Harika görünüyorsun." Winifred, Lock ile benim aramıza girerken, Kane de Aster ile birlikte geriye çekilip alçak sesle konuşuyor.

Kırmızı elbisesine şöyle bir göz attım; benimkinden çok daha şık ve her şeyi göstermeyen bir elbise. Saçları dağınık bir topuz şeklinde çok güzel toplanmış. "Seninki de öyle. Saçlarımı böyle toplamayı çok isterdim. Bana nasıl yapıldığını göstermen gerekecek."

"Tamam." Yüzü ışıltıyor. "Arkadaş olduğumuza çok sevindim. Sanki seni bir haftadan çok daha uzun süredir tanıyormuşum gibi geliyor. Bu ne kadar garip, değil mi?"

Keşke ona her şeyi anlatabilseydim, ama yapamam, özellikle de şimdi. Gözleri uzun bir süre benimkileri arıyor gibi görünüyor, sonra kırpıştırıp başını çevirerek tekrar ileriye bakıyor.

Lock başka bir kapıyı açar ve bu geceki son derece yapmacık aile yemeği için yemek odasını ortaya çıkarır. Büyük odanın ortasına serilmiş devasa masayı inceliyorum. Her duvarı kaplayan klasik tablolar ve dokuma duvar halıları, parıldayan, sıcak elmas şeklindeki ışıklarla dolu siyah tavana doğru sızan altın sütunlar arasında yer alıyor. Masanın kendisi, ortasında güzel vazolar içinde siyah ve kırmızı çiçeklerle süslenmiş, her yerinde altın çizgiler bulunan saf oniks taşından yapılmıştır. Tabaklar masaya ve büfeye dizilmiş. İnsanlar, yemek dolu gümüş tepsiler tutarak bize hizmet ediyor. Onlara bakıyorum ama pelerinler yüzlerini neredeyse tamamen örtüyor.

Masanın ucunda Fasrah oturuyor ve vücuduna sıkıca oturan kırmızı bir takım elbise giymiş, sandalyesinin arkasında da aynı renkte bir pelerin asılı. Yanında daha önce hiç görmediğim bir adam var ama bahse girerim ki o Wini'nin babası. Diğer yanında Melody var ve midem alt üst oluyor. Bana

parlak bir şekilde gülümsüyor ve ayağa kalkıyor, benim tek tepkim ise korkudan donup kalmak oluyor. Bana hissettirdiklerine engel olamıyorum. Dünyada bedenimi mahvederken ruhumu da gerçekten kıran tek kişi o. Bunu kanıtlayacak yara izlerim olmayabilir ama onun istismarının anıları kafamda yara izleri gibi. Şimdi o burada, ondan güvende olduğumu sandığım akademide ve ellerim titriyor. Üvey annem olan kadını görmüyorum; sadece komşuların çığlıklarımı duymaması için sessizlik büyülerini yapan cadıyı görüyorum.

Beni acıya o kadar alıştıran, artık neredeyse hiç hissetmediğim cadıyı görüyorum.

Çocukluğumdan geriye kalanları da çalan cadı.

Gerildim ve Kane bunu fark etti, gözleri başımın yan tarafına dikildi. Ona yaklaşmak, bu yemekten çıkmak istedim ama bunun çok şüpheli olacağını biliyordum. Bu yüzden Wini annesine gidip ona sarılırken ben de ayaklarımı yere sağlam bastım.

“Kızım!” Melody koşarak yanıma geldi ve beni neredeyse canımı acıtacak kadar sıkı bir şekilde kucakladı. Donakaldım. Burada kalamaz, değil mi? Lütfen kalmasın. “Çok güzel görünüyorsun. Nasılsın?” Bana bakmak için geriye yaslandı ve tam da kendimi kaybetmişken bana bir soru sorduğunu fark ettim. “Çok solgun görünüyorsun Juniper. İyi misin?”

“Elbette öyle,” diye yanıtlıyor Lock benim yerime ve Melody sonunda ellerini benden çekip Lock'a sarılıyor ve yanağından öpüyor. “Seni görmek ne güzel, Melody Teyze.”

Melody ona içten bir gülümsemeyle baktı, daha önce hiç görmediğim bir sıcaklık. Ama Kane'e baktığında bu sıcaklık kayboldu. "Bu kim ve neden burada?"

Boğazımı temizledim. "Bu Kane Ardian ve o benim bağlı olduğum kişilerden biri."

“Ah, evet, durumu duydum.” Kane'e kendini tanıtmaya bile tenezzül etmeden onu geçiştirdi. Bir şey söylememek için iç yanağımı ısırdım. Melody yanağıma dokundu ve neredeyse irkildim. Genellikle oraya tokat atardı. “Senin gibi aptal bir kız nasıl oldu da dört ejderhayla bağ kurdu? Bazen tanrıçanın ne istediği tuhaf oluyor, değil mi? Ama onlar senin için iyi olacaklar. Olmasalar bile, en azından bu oldukça güzel görünüyor.”

Kadın adamın koluna dokundu. Gözüm kızardı ve elini adamın üzerinden çekmemek için dişlerimi sıktım. "Yemekler soğumadan yemeğe başlamalıyız."

Kane geri çekildi. "Ejderham kimsenin bana dokunmasından hoşlanmaz. Oldukça bölgesel olabilirler ve istenmeyen yaklaşımları yakarak yok edebilirler."

Melody homurdanır ama masaya geri dönmek için arkasını döner. Kane'in yanında kalmaya çalışırım ama Lock tekrar kolumu tutar. "Hayır, benim yanıma oturacaksın." Bana değil, Kane'e bakar. "O benim nişanlım. Kane, sen de annesinin yanına oturabilirsin."

Hayır. Annem değil.

Kane bana bakıyor ve burada pek bir seçeneğimiz olmadığını anlıyorum. Lock'un yanındaki koltuğa, Wini'nin babasının karşısına oturuyorum ve diğer tarafımda da annesi var. Wini ve Aster, Kane'in yanına oturmayı tercih ediyorlar ve onları suçlamıyorum. Fasrah konuşmadan önce uzun süre bana bakıyor. "Bu gece birlikte daha fazla zaman geçirebilmemiz için geldiğiniz için teşekkür ederim. Lock'un düğünü burada, akademide, Kış Değişimi'nin başında yapma fikrini onayladığımızı size bildirmekten mutluluk duyuyorum." Durun, bu iki ay sonra. Kahretsin.

Gözlerim Lock'a çevrildi, o da bana gülümsedi. "Harika haber. Beklemek zorunda kalmayacağımız için ikimiz de çok mutluyuz."

"Çok mutluyum." Kelimeleri zorla ağızımdan çıkarıyorum.

Fasrah, içimdeki gerginliğin ve panik halimin farkında olmadan konuşmaya devam ediyor. İki ay, gerekli malzemeleri temin etmek, iksirlerin ve büyülerin işe yaradığından emin olmak için yeterli değil. Her şeyi aceleyle getirmem ve hiçbir şeyi batırmamaya dikkat etmem gerekecek. Yardıma ihtiyacım var; bu kısa sürede her şeyi yapamam. Kahretsin. Kendi düşüncelerimden Fasrah'ı zar zor duyuyorum. "Akademideki ilk birkaç günün nasıl geçti? Öğretmenlerinden gelen tüm raporlar mükemmel. Yerleştin mi? Keyif alıyor musun?"

"Çok güzel bir akademi. Mimarisini ve mekanın havasını çok seviyorum. Dışarıdaki fırtınalı havanın bile kaleyle bir şekilde uyumlu olduğunu düşünüyorum. Kale ne zamandır burada, sorabilir miyim?" Şimdilik endişelenmeyi bırakmaya çalışıyorum. Bu yemekte hiçbir şeyi değiştiremem.

Fasrah kocasına dönerek, "Sen cevap ver, Geoff. Bu dünyanın tarihi benimkinden çok senin alanın." dedi.

"Ah, binlerce yıl önce," diye yanıtlıyor Geoff. "İnsanlar tarafından inşa edildiğini söylüyorlar ama kimse tam olarak bilmiyor, sadece cadıların burayı ele geçirdiğini ve savaş başlamadan önce cadıları eğitmek için bir

alan haline geldiğini biliyorlar. Burası her zaman türümüzün en iyilerine ev sahipliği yaptı ve toprak, kalenin büyüsunü beslemek için dökülen kanın kanıtı. Bazı söylentiler, yüz cadının koruma büyülerini inşa etmek için en büyük fedakarlığı yaptığını ve toprağın kırmızıya boyanmasının onların kanı olduğunu iddia ediyor.” Gülüyor. “Acımasız bir tarih ama kim bilir doğru mu? Ben de zamanında buradaki kütüphanelerde okudum ve akademinin eski tarihi hakkında birçok kitap var.”

"Demek buraya geldin?" diye sordum Lock kadehimi şarapla doldururken. Kadehimi alıp uzun bir yudum aldım, Kane'in yüzümde dolaşan endişeli bakışlarını umursamadım.

“Evet, ben de öyle yaptım. Karım da öyle. Ama bir baloda tanıştık, bu yerle ilgili ortak hikayelerimiz bizi sonsuza dek birbirimize bağladı. Tıpkı senin ve Lock'un aşk hikayesi gibi. Umarım Winifred burada genç bir cadıyla tanışır ve aşık olur.” Wini içeceğini boğazına geçirir ve babası bunu fark etmemiş gibi görünür. “Yakında yeni bir nesil yetiştirmemiz çok önemli. Cadı hayatları özeldir.”

“Hepimiz hemfikiriz.” Fasrah kocasına gülümsüyor. Akşam yemeği servis edilirken ufak tefek sohbetlerle devam ediyor ve ben de biraz cesaret toplamak için şarabımı bitiriyorum. Lock kendinden, akademideki cadılar arasında işin varislerinden bahsediyor. Yemek boyunca Wini'nin babasının gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissediyorum. Melody benimle ne kadar gurur duyduğunu anlatıp duruyor, Kane ise sessiz. Yemeğini didikliyor ve kendisine verilen şaraba dokunmuyor. Konuşmalarına katılmaya çalışıyorum ama bir süre sonra, tatlı servis edilene kadar dikkatim dağılıyor. Elmalı crumble'ı yiyorum.

Melody'ye baktım. "Rue'nun savaşa gittiğini duydum. Onun için biraz erken değil mi?"

Fasrah, “Bazen savaşı başlatmak için insanları erkenden geri çekiyoruz. Bu onlar için en iyisi,” diye yanıtlıyor. “Ne kadar zeki olduğunuzu düşünürsek, sıradaki siz olabilirsiniz. Bu savaşta fark yaratmak için ne kadar istekli olduğunuzu biliyorum.”

“Bunun için okudum. Her zaman daha büyük bir iyilik için kendimi zorladım,” diye dürüstçe cevap veriyorum. Melody'ye dönüyorum. “Ona mektup yazabileceğim bir adresin var mı? Savaşta olan ailelere mektup yazanları biliyorum.”

“Evet, tabii ki. Adresim var,” diye yanıtlıyor Melody gergin bir şekilde. Gözlerinde bir an bir şey parlıyor ve ne olduğunu bilmiyorum. “Benimle

gel. Şimdi alabiliriz ve ben eve dönmeden önce biraz zaman geçirebiliriz.”

“Elbette.” Sesimdeki tereddüdü bastırıp ayağa kalktım. Lock'un eli elimi kavradı ve beni aşağı çekerek dudaklarını benimkine bastırdı. Bir an şokta kaldım, hareket edemedim.

Geri çekilirken dudaklarımın arasından "Çok uzun sürmesin," diye fısıldıyor.

Boğazımdaki bulantıyı bastırıp Melody'nin peşinden gidiyorum, Kane'e bakamıyorum. Ondan özür dilemem, Lock'un bir şov yaptığını açıklamam gerekiyor. Tek istediğim, yalnız kaldığım an dudaklarımı kanayana kadar ovmak.

Melody beni küçük bir koridordan geçirip başka bir rahat odaya götürüyor. Küçük, koyu renkli ahşap masalar, yanlarına yaslanmış peluş sandalyelerle birlikte etrafa serpiştirilmiş. Duvarlar boş kitaplıklarla ve raflardaki tuhaf süs eşyalarıyla dolu. Başka bir kapı daha var ve beni oradan geçireceğini bekliyorum, ama geçirmiyor. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve sessizlik büyülerinden birini fısıldıyor.

Midem alt üst oldu. Burada karşılık veremem, gerçeği açığa çıkarmadan olmaz. "Nerede—"

Melody boğazımdan yakaladı ve beni duvara çarptı. Başım zonklarken kendimi korumak için bir büyü kullanamayacak kadar şokta nefes nefese kaldım. “Rue savaşta meşgul; senden bir şey duymasına gerek yok. Beni dinle, çok kaba davranıyorsun. Her şeyden önce, sana söylenilen kişiyle yakınlaşmadın. Lock annesine senin garip davrandığını ve onunla yatmadığını söyledi. Erkeklerin ihtiyaçları vardır ve sen onun nişanlısısın. Anlıyor musun? Ne yapıyorsan hemen bırakmalısın, yoksa seni cezalandırmak için geri geleceğim. Ve sana ne olduğunu göstereceğim—”

Duraksıyor. Kapının açıldığını zar zor duyuyorum ama Kane'in öfkeli bir fırtına gibi odaya süzüldüğünü görüyorum. Tam bana tokat atmaya kalktığı sırada elini yakalıyor ve sertçe vuruyor.

Çığlığı odanın içinde yankılanıyor, ama Melody'nin sessizlik büyüğü sesin kaybolmasını engelliyor. Kimse ona yardım etmeye gelmiyor ve bu tamamen kendi hatası. Kane, benimle Melody'nin arasına giriyor, sırtı bana dönük bir şekilde ona bakıyor. Kolunun üzerinden bakıyorum ve gözlerindeki korkuyu görüyorum, ikimiz arasında bakışıyor. Kane'in yüzünde gördüğü her neyse onu dehşete düşürüyor ve kırık bileğini Kane'in sıkı kavrayışından kurtarmaya çalışıyor. "Kimse benim bağlı varlığıma dokunamaz." Kane elini ağzına kapatıyor ve ben dehşet içinde çığlık

atmasını izliyorum. Alevler boğazından, vücudundan aşağı doğru yanıyor ve gözlerinden, kulaklarından, vücudundaki her damardan fışkırıyor, geriye sadece küller düşüyor ve havada korkunç bir ölüm kokusu kalıyor.

Kane bana döndü, gözleri kızıl alevler gibi parlıyordu ve küllerini ceketine sildi.

Nefes nefese ona bakıyorum. "Ne yaptın?"

"Kimse onun kayıp olduğunu hemen anlamayacak ve anlarırsa da bilmezden geleceğiz. Sana kimsenin sana dokunmayacağına söz vermiştim. Onun yaptığı şey istismardı. Aramızdaki o anı hatırladım." Beni duvara çarptığı başımın arkasına dokunuyor. "Kollarımda paramparçaydın ve bana yaptıklarını anlatıyordun çünkü kendinde değildin. Bunu düzeltmek, seni iyileştirmek için çok öfkeli ve çaresizdim. Tek yapabildiğim bağlayıcı bir söz vermektir." Bana doğru eğiliyor, kalbim hızlanırken beni duvara yaslıyor. "Sözümü hatırladım. Onun sana bir daha asla zarar vermesine izin vermeyeceğim. Sen bunun karakter geliştirici olduğunu, ben ise istismar olduğunu söylediğimde, tanrıçaya yemin ettim ki sana dokunduğu için ölecek."

Onun ölümüne dair duygularım olmalıydı. Çocukken kimse ilgilenmek istemezken beni yanına almıştı. Ama şimdi öldüğüne göre hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece rahatlama hissediyorum. "Haklısın. Artık bana asla zarar veremez."

"Artık kimse sana zarar vermeyecek." Elini saçlarıma arasına kaydırıyor. "Sen benimken asla. Ve sen benimsin, Juniper Daygan. Hatırlamıyor olabilirim ama aramızda bunu hissediyorum ve bu duyguları ne kadar bastırırsam, o kadar çok duyulmak istiyorlar. Senden uzak kalamıyorum. Sana bu kadar yakınken nefes alamıyorum, Juni."

"Kane... benim için de aynı şey geçerli. Ama sadece senin için değil, diğer yakınlarım için de. Aldatmak istemiyorum ya da—"

Sözümü keserek beni yumuşak ve aceleci bir öpücükle öptü. "Onlar benim kardeşlerim, bu dünyada güvendiğim tek erkekler ve sadece onlar olduğu sürece aldatmak sayılmaz. Beşimiz, başka kimse yok." Yanaklarım kızararak başımı salladım. "Benimle gel." Elimden tuttu, beni diğer kapıdan geçirdi ve bir koridora çıktık. Duvara dokundu ve başka bir kapı belirdi. Fiziksel olarak mümkün olandan çok daha kısa sürede, merdivenlerin dibindeydik ve odalara doğru yürüyorduk. Lock ile paylaştığım odanın kapısını açtı ve birlikte içeri girdik.

"Neden senin odan değil?" diye sordum, ceketini çıkarıp kanepeye fırlatırken. Yumuşak siyah gömleğinin kumaşı göğsünün ve kollarının etrafında gerilip buruşuyordu ve ağzım sulanırken gözlerimi zorla yukarı kaldırdım. "Lock her an geri gelebilir."

"Güzel, onu öldürmek için bir bahane istiyorum." Kane aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Çünkü o kahrolası herif bugün seni öptü ve sen bunu istemedin."

"Hayır, yapmadım," diye fısıldadım.

"O elbise sana çok yakışıyor Juni. O elbiseyle kendinden geçmeni görmek istiyorum." Parmaklarını göğsümden yukarı, elbisenin üzerinden gezdiriyor. Göğüslerim arasındaki çıplak tene ulaştığında nefesim kesiliyor ve parmaklarını boynuma ve saçlarıma doğru yukarı doğru gezdiriyor. "Ve bu gece hatırlayacağın şeyin onun öpücüğü olmamasını sağlayacağım."

Dudaklarını benimkine yapıştırdı.

Bölüm 8

KANE

Juniper beni öptü ve aman Tanrım, onun tadına bakar bakmaz kendimi kaybettim. En sevdiğim renk olan bu kırmızı elbiseyle onu gördüğüm an, tüm kontrolüm uçup gitti; o yumuşak kumaşın kıvrımlarının her santimine yapışması da cabasıydı. Daha o tek kelime bile etmeden taş gibi sertleşmişim.

Elimi saçlarının arasına daha da derine daldırıyorum. Çok yumuşak ve onu becerirken saçlarının yumruğumun etrafına sarılmasını istiyorum. Tek istediğim onu, o anda, o yemekte, ele geçirmektir. Ejderham enseme doğru nefes alıyor, onu sahiplenmemi, içine dalmamı ve onu kendi işaretimle ısırمامı söylüyor. İkimiz de onu istiyoruz ve bu dünyada Juniper Daygan'dan başka kimse benim için olmayacak.

Aramızdaki geçmişi siktir et. Her şeyi siktir et. Çocukluğumuzdan beri bu kadına takıntılıyım, o zamanlar ailemizdeki yetişkinlerin ilgisi için bir rakipti. Sonra yaptıklarından dolayı takıntılıydım ve ondan nefret ediyordum. Şimdi... tamamen yeni bir nedenden dolayı takıntılıyım ve umurumda bile değil. Sadece benim olmasını istiyorum.

Lock'ı, benim olan şeye dudaklarını değdirmeye cüret eden o ölü herifi hatırladıkça hırlıyorum. Tepkisinden ve gerilmesinden istemediğini anlayabiliyordum, ama hiç bu kadar kıskanç hissetmemiştim. O anki gibi tüm dünyayı yakıp yıkmak istememişim. Hala da öyle hissediyorum. Tek yardımcı olan şey, bana karşı yumuşaması. Bana karşı tepkisi, ona karşı olan tepkisinin tam tersi.

Ellerimi yumuşak kalçalarına daldırıp onu yukarı kaldırırken, ağızıma doğru nefes nefese kalıyor. Bacaklarını etrafıma dolayıp penisime bastırđında inleyen ben oluyorum. Zevk kr edici bir şekilde, kendimi onun çekirdeğine doğru iterken inliyorum ve onu yatağa geri götürüyorum. Onu bu yatakta istiyorum. Lock'a bakıp onu onun yatağında elde ettiğimi bilmek istiyorum. Biliyorum ki o bu yatakta uyumuyor ve asla da uyumayacak.

Juniper ağacım benim için bu yatağa gelecek.

Onu yatağa doğru ittim, bedenimi onun bedenine bıraktım ve öpüşmeyi derinleştirirken, bana yaslanmış halinin ne kadar mkemmek hissettirdiğine inledim. Sıkı, yumuşak, hepsi aynı anda. Ne kadar tahrik olduğunu koklayabiliyorum, aramızda uzandığında ne bulacağımı tam olarak biliyorum. Eteğini biraz yukarı ittim ve öpüşmeyi kesip aşağıya baktım, elbiseyle uyumlu dantelli kırmızı i çamaşırını gördüm.

"Kane," diye yalvarırcasına fısıldadı.

"Kıpırdama," diye emrettim ona. Başını salladı, nefesi titrekti. "Aferin kızım."

Dizlerinin zerine çöküp i çamaşırını yavaşça aşağı çekiyorum, nefesimi içime çekiyorum, vajinasının ne kadar tatlı olduğunu hissediyorum. Kahretsin, mkemmek. Onu tatmak istiyorum ama bu gece değil. Bütün bunların çok çabuk bitmesini istemiyorum ve onu düzgünce becermeden önce anıları geri istiyorum. Biliyorum ki içine girdiğim an, ejderham onu kendine ait olarak işaretlemek isteyecek ve bunun ne anlama gelebileceğini anlamasını sağlamalıyım. Bu konuşma olmadan onu kendime daha fazla bağlamayacağım. Ama kahretsin, onun orgazmını izlemekten zevk alacağım.

Yatağa yaslanıp yanına uzanırken inledim. Elimle vücudunu yukarı doğru, göğüslerinin üzerinden geçirip bir kez sıktım, yumuşak kumaşın hemen altındaki sert meme uçlarını hissettim. Styenini aşağı çektiğimde inledi, mkemmek, avuç içi büyüklüğündeki göğüslerinden biri ortaya çıktı. ne eğilip dilimle sertleşmiş meme ucunun üzerinden geçtim. Uzun bir iniltiyle yatakta kıvrandı ve ben de kendi kendime gülümsedim, sonra elimi bacaklarının arasına kaydırıp göğüslerini avuladım. Zaten sıırıslık olmuştu.

Parmaklarımı önce bir, sonra iki parmağımı ıslak vajinasına sokarken, aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor, sadece penisimin içinde nasıl hissedeceğini düşünüyorum. Çok sıkı, parmaklarımı çoktan kavırıyor ve

kahretsin, kontrolüm kaymaya başlıyor. Parmaklarımla onu becerirken baş parmağımla klitorisini dairesel hareketlerle ovuyorum ve o da çarşafların üzerinde kıvranmaya başlıyor. Çok sıkı, çok ıslak, çok mükemmel. Benim. Parmaklarımla onu becerirken meme ucunu emiyor ve okşuyorum, yaklaştığını hissediyorum. Nefesi kesilmiş, çarşafa tutunuyor, adımı haykırıyor, inliyor. Onu sonsuza dek böyle görmek istiyorum. "Kane, Kane..."

Tam parmaklarımın etrafında sıkılaştığını hissettiğim anda başımı kaldırdım ve o kadar güzel bir şekilde boşaldı ki. Dudakları aralandı ve sırtı mükemmel bir şekilde kavislendi. Parmaklarım acıdı, çünkü beni öyle bir şekilde sıktı ki, penisim içine girdiği anda mahvolacağımı biliyordum.

Ondan başka kimse olmayacak. Asla.

Onun zevkten yavaş yavaş kendine gelmesini izlerken inliyorum ve penisimi çıkarıp içine girmek için can atıyorum. Kahretsin. Kahretsin. Yavaşça, isteksizce parmaklarımı içinden çıkarıp doğrudan ağzıma götürüyorum, ne kadar tatlı olduğunu tadıyorum.

Yanakları kıpkırmızı ve bana bakarken utanıyor. Normalde çok özgüvenli, çok arsızdır, ama şu an değil. Şimdi perişan halde, yanakları pembe ve tamamen dağılmış görünüyor. Onu böyle çok seviyorum.

Üzerine doğru yuvarlandım, ereksiyonumu ona bastırdım ve pantolonumun üzerinden ne kadar ıslak olduğunu hissettim. Tanrıça, kontrolümü sınıyor. Beni umutsuzca öptü ve kendimi durduramadım, özellikle de aramızdan uzanıp pantolonumun üzerinden penisimi okşadığında. Gözlerim karardı ve neredeyse bir genç kız gibi boxer'ımın içine boşaldım. Elini yakaladım, başının üstüne sabitledim ve kaşlarını çattı. "Neden durayım ki?"

"Henüz değil. Önce tüm anılarımı geri istiyorum," diye fısıldadım, geri çekilmeden önce bir kez daha ona doğru kendimi ittim. Soğuk bir duşa ihtiyacım var.

"Emin misin?" Altımda o kadar mükemmel görünüyor ki, saçları dağınık, elbisesi aşağı çekilmiş ve göğüsleri açıkta. Onu sonsuza dek böyle görmek istiyorum.

"Evet. Ve inan bana, bu senin için olduğu kadar benim için de önemliydi." Yanağından öpüyorum. Kapı açılıyor ve hızla battaniyeyi üzerine çekiyorum. Bir yanım Lock olmasını umuyor, böylece o pisliği öldürmek için bir nedenim olurdu. Ama değil. Vale.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" Gözleri Juniper'ın üzerinde, ben de onun üstündeyken, odadaki inkar edilemez kokusunu ve üzerindeki kıyafetlerin azlığını incelerken oyalanıyor.

"Odamızda buluşalım," dedim ona alaycı bir gülümsemeyle. Onu istediğini biliyorum ama inkar ediyor ve Juni'ye baktığı anda kokusundaki değişimi hemen fark edebiliyorum. Kızgın görünse de, aslında tahrik olmuş durumda.

Kendi kendine küfrettikten sonra öfkeyle dışarı fırladı ve kapıyı arkasından kapattı.

Juni yanıma otururken fısıldayarak, "Neden kızgın?" dedi. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Çünkü bu oda artık bizim kokumuzla dolu ve biz de öyle değilmiş gibi davranmalıyız. Ama umurumda değil. Lock'un seni bu odada tuttuğumdan şüphelenmesini istiyorum." Alnından öpüyorum. "Sen benimsin, Juni. Bana benim olduğunu söyle."

O bana doğru eğiliyor ve Tanrım, benim kadınımla üzerimdeki kontrolünün ne kadar büyük olduğunu farkında bile değil. Ona gelince kendimi kaybediyorum. Battaniye belinin etrafında toplanıyor ve kollarını bana doladığında nefesim kesiliyor. "Sen benim olursan ben de seninim."

"Sonsuza dek, Juni." Elini kaldırıp bizi birbirine bağlayan işaretin üzerinden avucunu öptüm. "Sadece bu işaret değil." Güçlü duyma yeteneğim sayesinde Vale'nin odanın kapısını sertçe kapattığını duydum ve iç çektim. "Ama önce bir aile sohbeti yapmamız gerekiyor. Gerçek ailenle, o yemekteki o heriflerden hiçbirisiyle değil."

"Şu elbiseden kurtulmak için bana biraz zaman ver." diye içini çekti, yataktan kayarak kalktı ve ellerim onu tutup geri çekmek için kaşınıyordu. Kalçaları sallanarak banyoya gittiğini izledim. Arkama yaslandım ve yüzümü ovuşturarak tavana baktım. Juniper'a ejderhamın onu eşi olarak gördüğünü ve bunun imkansız olduğunu, çünkü onun bir ejderha olmadığını söylemem gerek. Ejderham zihnimde hırladı ve ben inledim. Kahretsin hayatıma.

Bölüm 9

Vale'nin bana dik dik bakmasından dolayı bir hata yapmış gibi hissediyorum ama gülümsemeyi bırakamıyorum. Hayatımın en iyi orgazmıydı ve bunu bana tekrar yaşatmasını istiyorum. Ve tekrar. Lock benim tek deneyimim ve o bana asla böyle hissettirme zahmetine girmedir. Vale'nin huysuz halinin beni üzmesine izin veremeyecek kadar mutluyum. Kane arkamızdan kapıyı kapatıp kapıya yaslanıyor. Hava gerginlikle dolu ve birinin konuşmasını istiyorum, ama ben değil. Babamın gömleğini çekiştiriyorum, gömlek kalçalarımaya yapışan eşofman altının içine sokulmuş.

“Bunu o şerefsizin yatağında yaptığın için sana hayranım.” Maz, Kane'e beşlik çakıyor ve Kane elini indirinceye kadar ona dik dik bakıyor. Maz gülüyor ve bana göz kırpmıyor. “İyi eğlen, tatlım? Sırada ne kadar güzel geldiğini bana göstermek ister misin?”

“İkiniz ne düşünüyordunuz siz?” diye çıkıştı Vale, Maz'a cevap vermekten beni kurtararak. Lanet olsun, Maz ne kadar da kendine güveniyor. “Sessiz kalmaya, ortalığı karıştırmamaya çalışıyorduk sanıyordum? Herkes içeri girebilirdi, Allah aşkına!”

Ben yanına yatağa otururken Maz iç çekti. Kane bana baktı. “Sanırım o benim ruh eşim. Mantıklı gelmeyebilir ama öyle hissediyorum. Bunu hissediyorum.”

Oda sessizliğe büründü. “Eş mi? Teoride biliyorum, iki şekil değiştirici arasında sihirli bir bağ. Cadılar için böyle bir şey yok, bu yüzden bana pek anlatılmadı, ama odadaki sessizlik kulakları sağır ediyor.” Black ilk konuşan oldu. “Ben de aynı çekimi hissediyorum. Geçen yıl emin değildim, ama şimdi eminim.”

“O bir cadı ve bu imkansız. Şekil değiştiren kanı yok ve bir çiftleşme bağıni veya ısırığı kabul edemez. Bir cadıyla mı birlikte olmak istiyorsunuz? Irklarımızın bir arada olmasına izin verilmiyor. Gerçekten bunu mu yapıyoruz şimdi?” Vale neredeyse bize bağırıyor ve bana karşı böyle hissetmesi canımı yakıyor. Benden nefret ettiğini biliyorum, ama bu... nefretten daha fazlası.

"Umurumda değil. Ben onunum, o da benim. Önemli olan tek şey bu." Kane kararlı.

Vale gülüyor. "Bu delilik. O bir cadı, senin arkadaşın değil."

"Yanılıyorsunuz." Kollarımı kavuşturdum. Boğazımı temizleyip bir an hepsine baktım. "Bunu ne zaman dile getireceğimi bilemedim ama sanırım şimdi dile getirmek güçten iyidir. Şey, her şey olduğunda, anılarımı aldıklarında, ya da bu sefer almaya çalıştıklarında... bana büyücünün ve onun bağılılarından birinin çocuğı olduğumu söylediler. Bir ejderha. Yarı ejderha yarı cadı olduğumu. Açıkçası şekil değiştiremiyorum ve ejderha olmanın cadı olmamla ne alakası olduğunu bile bilmiyorum ama kesinlikle aklımı kaçırmadım. Şey, biraz kaçırmış olabilirim ama—"

Konuşmamın ortasında onlara bakarak duraksıyorum.

Maz, yatağıın önünde diz çökerek beni şaşırttı. Black yanına gelip diz çöktü, Kane de onu takip etti. Sadece Vale geri çekildi, inkar edercesine başını defalarca salladı. Benden uzaklaştı.

"Bu yüzden... bunun mümkün olmadığını düşündüm. Belki de aklımı kaçırdığımı sandım. Baban hayatta mı biliyor musun?" Maz kekeleyerek konuştu. "Sen nadir bir dişi ejderhasın. Bir yarı insan olarak bile olağanüstüsün. Ben de o çekimi hissettim ama bunu şehvet olarak geçıştirdim. Sadece seni çok istediğim için olduğunu düşündüm."

"Hayır. Bana öldüğünü söylediler. Bütün bunları büyücüyle teyit etmem gerekiyor ama bana bu konuda neden yalan söylesinler ki? Sanırım büyülerde bu kadar iyi olmamın ve gücümün sınırsız olmasının sebebi bir yarı insan olmam. Küçük yaratıklarla bağlantı kurabiliyorum. Benden korkmuyorlar. Benimle konuşuyorlar, oysa cadılardan nefret ederler. İkisini hiç bir araya getirmemiştim ama sanırım bunun sebebi sadece bir cadı olmamam. Sadece onlara karşı nazik olduğum için değil, bana güvenmelerinin sebebi de—"

"Sen yarı vites değiştircisin. Onlar vites değiştircilere de güveniyorlar," diyerek Black benim sözlerimi tamamlıyor.

"Evet. Bence işaretler her zaman ortadaydı." Başımı salladım.

“Bundan daha fazlası.” Black dizime dokunuyor. “Burada daha fazlası oluyor. Sen bizim eşimizsin. Ejderham her zaman sana takıntılıydı ve şekil değiştirenler eşlerini bulduklarında böyle olur. Şekil değiştirdikleri hayvanlar takıntılı hale gelir ve eşlerine bağlanmak için her şeyi yaparlar. Tek istedikleri onlarla birlikte olmak ve cinsel ilişkiye girdiğinizde eş bağı kurulur. Ejderhalar için durum biraz farklı. Biz de eşlerimizi ısırmak zorundayız.”

“Gerçekten senin eşin olduğumu mu düşünüyorsun?” Gözlerim yaşlarla doluyor. Ben onlarınım ve onlar da benim. Halkımı, ailemi, benim için savaştıracak birini arıyordum ve işte buradalar. Benim eşim, ejderhalarım ve artık yalnız değilim.

“Öylesin,” diyor Kane kararlı bir şekilde. “Mantıklı ve bu yüzden daha önce bizi durdurdum. Ejderham seni eşimiz olarak işaretleyecekti ve kendimi durduramayacaktım. Bunun imkansız olduğunu, sadece sana takıntılı olduğumu ve ejderhamın da takıntılı hale geldiğini düşünmüştüm. Ama bu doğru değil, değil mi? Çünkü sen yarı ejderhasın. Aslında son dişi ejderhasın ve bizim eşimizsin. Hepimiz sana karşı aynı duyguları besliyoruz. İçimizdeki aynı yanma.” Göğsüne dokunuyor. “Sen de hissediyor musun?”

“Evet. Sadece ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sadece sana karşı bir çekim duyduğumu sanıyordum.” Omuz silktim. “Belki de benim için o kadar yoğun değil çünkü ben de yarı cadıyım.”

Maz fısıldadı, “Sadece bağımız değil, sen bizim eşimizsin. Acaba anne baban da eş miydi?” Maz elini dizime koydu. “Her şeyi değiştirebilirsin, biliyor musun? Sadece şekil değiştirenlerin dünyasını ve özgürlüklerini değil, insanların cadıların ve şekil değiştirenlerin birlikte olmaları hakkındaki düşüncelerini de değiştirebilirsin. Annen büyücü, sen ise üç eşi olan yarı şekil değiştiren birisin.”

Vale, ona bakarken sessiz kalıyor; göğsümdeki o yakıcı hissin onun için de aynı şekilde titrediğini çok iyi biliyorum. Kollarını kavuşturmuş, hepimize öfkeyle bakıyor. Gözlerime öfke ve nefretle bakıyor. “Ben senin değilim, sen de benim eşim değilsin. Bu hepimizin ölümüne yol açacak. Hepiniz aptalsınız.” Banyolardan birine doğru öfkeyle çıkıyor ve ben irkiliyorum.

Giderek büyüyen sessizliğin içine, “Bundan sonra ne yapacağız?” diye soruyorum.

“Birbirinizi koruyun.” Maz dizlerinin üzerinden kalktı. Elimden tuttu. “Her şeyi hallederiz. Lock yemekten dönene kadar burada ne kadar kalabilirsin?”

“Evet, o konuda. Küçük bir sorun var. Kane, üvey annemi küle çevirdi. Onu arayacaklar ve kayıp olduğunu fark edecekler. Kaza gibi göstermemiz gerekiyor, senin onu yakmış gibi değil,” diye mırıldanıyorum burnumun köprüsünü sıkarak. “Onu en son gören kişinin ben olduğumu bilecekler.”

Maz ve Black birbirlerine bakiştılar. "Sen burada Kane ile kal, biz hallederiz."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye soruyorum, kaşlarım çatılmış bir halde.

Black yanağımdan öptü. "Bu sorunu arkadaşların halletsin. Ya hep birlikte yaparız ya da hiç yapmayız. Bize güvenmelisin, tıpkı bizim sana güvendiğimiz gibi."

Başımı salladım. "Tamam, ama dikkatli ol." İkisinin de gitmesini izledim, sonra Kane beni kucağına alıp yatağına taşıdı. Hiçbir şey söylemeden bizi yorganın altına soktu ve ben kollarında rahatlardım, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Artık yalnız değilim ve mücadele daha yeni başladı. Uğruna savaşacak her şeyim var ve kaybetmeyeceğim.

BöLüm IO

WINIFRED

Keşke Juniper ve Kane o berbat yemeğe geri dönüp beni kurtarsalar. Aster de. Annem, özellikle Juniper'ın Kane'i de yanında getirdiğini düşünürsek, Aster'i getirip getiremeyeceğimi sormadığım için bana kızacak. Onlar burada olmadığı için annemin tüm dikkati üzerimde ve gözünde yanlışı yaptığım her şeye takılıyor. Elbiseme, saçıma, masada duruşuma ve hatta seçtiğim bağa kadar her şeye.

Dişimi sıkıp bunun geçici olduğunu kendime hatırlatıyorum. Savaşlardaki yıllarım bittiğinde, ondan ve hayatımla ilgili planlarından uzakta kendi hayatımı kurabilirim. Seçmediğim kimseyle evlenmeyeceğim ve onun sefalet yolundan gitmeyeceğim. Hayır, annemin başarısız olmamı istemesine rağmen, akademiye girmek için çok çalıştım. O zaman hayatım üzerinde tam kontrol sahibi olurdu ve ben bunu asla istemedim.

“Seni daha üst sıralarda görmeyi bekliyordum, Winifred. Sekizinci sırada olduğunu fark ettim. Bu kabul edilemez. Sen bir Venüssün ve onlardan daha yukarıda olmalısın. Yoksa tüm bu saçmalığa son verip, akademiye ve savaşı kardeşine bırakıp benimle eve mi gelmek istiyorsun?” Ona hayır demek için ağzımı açtım ama devam etti. “Sen bu işe uygun değilsin, aptal kız.”

Evet, öyleyim. “Üzerinde çalışıyorum. Söz veriyorum. Ailemizi hayal kırıklığına uğratmayacağım ve pes etmek istemiyorum. Sen hep Venüslerin başarısız olmadığını söyledin. Ben de başarısız olmayacağım.”

“Şey, en azından beni bazen dinlediğini görmek güzel.” Ceketindeki görünmez bir toz zerresini kaşdı. “Kardeşinin evlenmesine gelince, elbette

bu öncelikli olmalı çünkü birini buldu. Ama senin için akademideki uygun cadıların bir listesini yaptım kızım. Onlarla görüşmeni, bu erkeklerden herhangi birinin seninle evlenebileceğini düşünüp düşünmediğini öğrenmeni bekliyorum. Düğünden sonrasına kadar sana süre vereceğim ve sonra kesin bir cevap bekleyeceğim. Soyadını ve iyi yetiştirilmişliğini belirtmeyi unutma. Herhangi bir erkek için sende en önemli şey bu olacak.”

Aster alaycı bir şekilde boğazını temizledi.

Kişiliğimle uyuşmuyor mu? Sadece rahmimle ilgili, anladın mı? "Hepsiyle görüşüp sana geri döneceğim."

Yediğim yemekler midemde küle dönüyor. Ailemle her zaman yaptığım gibi sahte bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Gerçek şu ki, hiçbirine güvenmiyorum. Annem her zaman entrika çeviriyor. Babam ona boyun eğiyor ve evimizdeki kütüphanelerde, kitaplarıyla ve araştırmalarıyla yalnız bırakılabildiği sürece, istediği her şeyi yapıyor. Annem kötü bir ruh halindeyken babam beni yanına saklanmama izin verirdi. Sonra... bir de kardeşim Lock var. Masanın karşısındaki ona bakıyorum. O, cadı kraliyetinin timsali—mükemmellik. Yakışıklı çocuk, Merkür klanının ve Gölge Otoritesinin varisi. Annemin tıpkı kendisi gibi yetiştirdiği ve babamın tüm özelliklerini sildiği, Lock'u kendi oğlu gibi büyüten kişi. Kardeşimin babamdan almış olabileceği her türlü iyilik artık çoktan gitti, özellikle de Juniper'ı kendisiyle evlenmeye bir şekilde manipüle ettiği açıkça ortada. İlk günden beri ona karşı gerçek bir duygusu olmadığı aşıkardı, ama belli ki bu konuda bir seçeneği yoktu. Nedenini bir türlü anlayamıyorum.

Juniper'da beni rahatsız eden bir şey var, kötü anlamda değil, ama beni kendine çekiyor. Sanırım bir konuda yalan söylüyor olabilir. Ne olduğunu bilmiyorum ama onu kardeşimle olan bu cehennem gibi evlilikten kurtarmaya kararlıyım. "Winifred. Git Melody'yi, Juniper'ı ve o ejderhayı, her neyse adı, bul ve masaya geri getir. Sonrasında içki içecektim. Gitmediler."

“Onları Aster’le birlikte bulacağım.” Ayağa kalktım.

Aster yanımda duruyor. "Hepinizle tanışmak bir zevk."

Aster'e verdikleri tepkilere bakıyorum, masaya oturduğundan beri onu bir kez bile fark etmediklerini çok iyi biliyorum. Şimdi de fark etmiyorlar, onu duymamış gibi davranıp sıkıcı sohbetlerine devam ediyorlar. Sanki aramızdaki bağ gerçek insanlar değilmiş gibi davranıyorlar.

Babamın bağılı olduğı kişi yıllar önce öldü, ama annemin bağılı olduğı kişi ölmedi ve o, evimizde neredeyse bir köle gibi yaşıyor. Büyürken bana birkaç kelimeden fazla konuşmadı, çoğunlukla annem ona karşı büyüler yapacağı için. Savaşta savaşması gereken zamandan sonra şekil değıştirenlerin yanına geri dönmesine izin verilmedi. Annem savaşmadı; kenarda oturup insanlara emirler verdi. Onun, annemin işi için bir tür koruma biçimi olarak onunla birlikte yaşamaya zorlanması gerekti. Bunun her anından nefret ettiğini anlayabiliyordum. O da Aster gibi bir kurt şekil değıştirici, ama Aster'ın annemin yaptığı yolu izlemeyeceğine kararlıyım. Yani, kesinlikle izlemeyecek çünkü zaten önemli bir varis değılim, çünkü kardeşimi seçtiler. Ben yedek varisiyim ve Lock ölse bile, beni Umbral Otoritesi'nde istedikleri biriyle evlendirmenin bir yolunu bulacaklardır. Küçük yaşlardan beri yeterli olmadığım bana açıkça anlatıldı. Kardeşime kıyasla güçsüz ve işe yaramazım.

Hızla kapıdan onların gittiğı yöne doğru çıktım. Aster hemen arkamdan geliyordu ve yakınımda kalmasına minnettardım. Yemekhanenin kapısı kapandığında, yanına geri döndüm. "Onlar için çok üzgünüm."

"Duyularım kayıp misafirimizin bu yoldan gittiğini söylüyor." Aster özürümü dikkate almıyor ve onu suçlamıyorum. Ona iyi davranmalarını sağlamalı ve cezayı sonraya bırakmalıydım. Önümden yürüyor, gözlerim takım elbisesinin üzerinde geziniyor. Koyu mavi bir ton, kahverengi gözlerindeki küçük mavi benekleri ortaya çıkarıyor. Uzun örgülü saçları mükemmel, yumuşak, ensesinden aşağı sarkıyor ve örgülerde küçük mücevherler asılı. Muhtemelen şimdiye kadar baktığım en çarpıcı adam ve onunla aynı odayı paylaşmak çok dikkat dağıtıcı, ama bana öyle bakmıyor. Sanırım tüm bunlar başladığından beri, beni kurtardığından ve aramızda bağ kurulduğundan beri beni bir kez bile görmedi. Görevini yerine getireceğini, bana bakacağını çok açık bir şekilde belirtiyor, ama aramızda bir duvar var ve nedenini bilmiyorum. Belki de cadılardan nefret ediyordur. Yani, birçoğı öyle.

Bir odaya girdik ve havada duman kokusunu alınca durakladım. Aster'in gözleri hafifçe irileşti ve arkamızı dönüp kapıyı aceleyle kilitledi.

"Sanırım teyzenizden geriye kalan bu," diyor sessizce, yerdeki kül yığınınına işaret ederek. "Kane'nin kokusu bu odanın her yerinde. Onu tamamen yakmış olmalı. Biliyorum, içeri girip teyzenizin öldüğünü bağıırıp çağırarak ve onlara söylemek istiyorsunuz, ama bu onları çok büyük bir belaya sokacak. Sizden rica ediyorum, yapmayın. Ben ejderhalara sadığım.

Onlar bizim için adeta kraliyet ailesi gibiler. Bu yüzden sizden rica ediyorum, lütfen yapmayın.”

“Zaten yapmazdım. Bağ kurduğumuz andan itibaren beni yargılamış gibisin, bir şekilde ailemin tarafında olduğumu sanıyorsun ama bak bana nasıl davranıyorlar!” Kapıya el salladım. “Beni hep bir yabancı gibi gördüler. Onlara karşı hiçbir sadakatim yok, Melody'ye de kesinlikle yok. O, istismarcı bir pislikti.” Gerçekten şok olmuş görünüyordu ve uzun bir süre bana baktı. “Aslında bunu kesinlikle hak etti çünkü, şey, çocukken evimize geldiğinde beni döverdi. Juniper'ı dövdüğünü çok iyi biliyorum. Onunla hiç tanışmama izin verilmedi ama evlatlık kızı hakkında nasıl konuştuğundan belliydi. Adını yakın zamana kadar öğrenmedim; ona sadece ‘o işe yaramaz evlatlık kız’ diyorlardı. Sanırım annem bundan çok memnundu çünkü onun isteğine boyun eğmediğimde beni dövmekten çekinmeyen biriydi. Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim ama bunu Juniper için saklamamız gerekiyor.”

Aster başını diğer kapıya çevirdi. “Birileri geliyor. Gidip dikkatlerini dağıtın, ben de bir çözüm bulurum. İçeri girmelerine izin vermeyin.”

Başımı salladım, diğer kapıya koştum ve dışarı çıktım. Başöğretmen Mentor Parker, uzun kırmızı pelerini arkasında hafif bir esintiyle dalgalanırken doğrudan bana doğru yürürken nefesim kesildi. Güçlü, uzun boylu vücudu biraz eski moda takım elbisesini dolduruyordu ve gözlerim yüzüne kayarken cep saati şömine ışığında parılıyordu. Annemden öğrendiğime göre, başöğretmenimiz otuz yaşında ve bir öğretmen olmak için fazlasıyla yakışıklı. Çenesi pürüzsüz ve belirgin, fark edilebilir derecede keskin. Gözleri kahverengi ve dumanlı, ama saçları ateş veya kan rengine. Hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece Parker klanından olduğunu, bu yüzden soyadının da bu olduğunu biliyorum. "Winifred Venus." Gözlerime kilitlendiğinde vücudumda bir ürperti hissettim. Bakışlarıyla gerçekten karşılaşmak için boynumu uzatmam gerekti ve o kadar yoğun ki, sadece duraklayabildim. "Burada ne yapıyorsun?"

“Ailem yemek yiyor ve bir anlığına yalnız başlarına konuşmaları için dışarı çıktım.” Ne kadar kötü bir yalancıyım. Beni anlayabilir mi acaba?

Müdür çok yaklaştı, hem de fazla. Nane ve sihirli bir şey gibi kokuyordu ama ne olduğunu anlayamadım. "Gergin görünüyorsunuz."

“Beni çok geriyorsunuz, müdürüm—”

Sözümü kesti. "Bana Luke de. Bu benim gerçek adım, klan adım değil." Gözleri beni süzdükten sonra gözlerimle buluştu. "Adımı bilmek seni daha

az gergin hissettiriyor mu, Winifred?"

Başımı yana eğdim. "Belki, Luke."

O gülüyor, ben de ona karşılık gülümsüyorum. Gülüşü gerçekten hoş ve onu daha az korkutucu kılıyor. "Seninle konuşmak istiyordum, işte tanrıçanın kehaneti. Annen sıralamadaki yerin konusunda endişeli ve sana özel ders vermemi istiyor. Her akşam saat sekizde ofisime gel."

Yakışıklı müdürden özel dersler mi? Bu nasıl ters gidebilir ki? Yutkunuyorum. "Tamam, Luke."

Tekrar güldü, benden uzaklaştı ve ben de onu izlerken yürümeye başladı. Bir an için arkamdaki odayı ve teyzemin kalıntılarını saklamamız gerektiğini tamamen unutmuştum. Odaya geri döndüm ve Aster'in omuzları düştü. "Onu buradan çıkarmayı başardığın için tebrikler."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, aslında hiçbir şey yapmadığımı biliyordum. Odaya göz gezdirdim. Neredeyse hiçbir şey yoktu, ama bir sürü garip süs eşyası ve kül kabı gibi görünen birkaç tane vardı. Bunlardan yeterince saklayabilirsek, basit bir su büyüğü halıdaki külleri temizleyecektir. "Kül kabı gibi görünen boş süs eşyalarından, vazolardan ve benzeri şeylerden birkaçını al. Onları doldurup, kokuyu hapsetmek ve kimsenin bizden habersiz açamayacağından emin olmak için üzerine hızlı bir bağlama büyüğü yapabiliriz."

"Annenin senin ekstra yardıma ihtiyacın olduğunu düşünmesi delilik. Sen bu akademideki en zeki cadılardan birisin." Aster başını salladı. "Aileni sevmediğine çok sevindim. Gerçekten berbatlar."

İki büyük vazoyu toplarken göğsüm sıcaklıkla doluyor, Aster de iki tane daha alıyor. Sonraki on dakika boyunca külleri küplere dolduruyoruz. İşimiz bittiğinde ayağa kalkıp gözlerimi kapatıyorum ve su bazlı bir büyü kullanarak ellerimizi ve halıda kalan külleri temizleyene kadar yıkıyorum. Artık küp haline gelmiş olan vazoları bağlıyoruz ve kitap raflarına yerleştiriyoruz. "Burada olanların kokusunu hala alabiliyor musun?"

"Çok silik bir koku. Bir şekil değiştiricinin doğrudan buraya bakması gerekirdi ve o zaman bile, ölen kişinin kokusunu alabileceğinden şüpheliyim," diyor Aster ve omuzlarım düşüyor. İyi, şimdilik bu işten sıyrıldık.

"Umarım kimse bunları açmaz," diye şaka yapıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde Aster gülüyor. Sonunda ben de onunla birlikte gülüyorum. Teyzemin ölümüne gülmekle berbat insanlar olduğumuzu biliyorum ama kendimi tutamıyorum. Kapı tık diye açılıyor ve Aster hemen

önüme geçiyor, Mazikeen ve Black ise sanki mekanın sahibiymiş gibi içeri giriyorlar. Black kapıyı arkasından gürültüyle kapatıyor. İkisi de korkunç ve Juniper'ın onlara karşı nasıl bu kadar rahat olabildiğini anlamıyorum.

"Görünüşe göre bir sorunumuz var." Black içini çekti.

"Size sadığız ve teyzesinin küllerini sakladık. Bir sorunumuz yok, Black," diye başlıyor Aster. Başını öne eğiyor. Onlar onun için adeta kraliyet ailesi gibiler. Ejderhaların şekil değiştirenlerin en büyük ve en güçlüleri olduğunu biliyorum, ama sanırım hiçbir cadı bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlamıyor. Onlar şekil değiştirenlerin liderleri, dünya zorlaştığında baktıkları kişiler ve dört ejderhanın omuzlarında ne kadar büyük bir yük olduğunu hayal bile edemiyorum. "Burada kimse tek kelime etmeyecek."

"Cadı bile mi?" Mazikeen gözlerini bana çevirerek güldü.

"Cadımı rahat bırak," diye hırladı Aster kısık bir sesle. "Juniper'la arkadaş, unutma? Onu öldürmeni istemezdi."

İkisi de, özellikle de Black, birbirlerine bakıp kaderimi belirlerken çok korkutucu. Aster'e olabildiğince yaklaştım ve derin bir nefes verdim. "Teyzemin Juniper'a iyi davranmadığını biliyorum. Kimseye iyi davranmazdı ve ölümü hak edilmişti. Akademide neler olup bittiğini bilmiyorum ama Juniper'a ilk günden beri güveniyorum ve arkadaşşıma sadığım. Ailemden daha çok bana iyi davrandı."

Black, Mazikeen'e başıyla onay verdi. "Ortamı temizledin ve Kane'in ya da teyzenin kokusunu neredeyse hiç alamıyorum. Juniper'ın hatırına sana güvenmeyi seçiyoruz ve davranışların, onu ve Kane'i korumak için başını belaya sokmaya hazır olduğunu gösteriyor. Aster'ı çocukluğumuzdan beri tanıyorum ve o iyi niyetli, dürüst bir adam."

"Sabah Melody'den anneme bir mektup yazıp postaya vereceğim. El yazısının nasıl olduğunu biliyorum çünkü mektuplarını gördüm ve Melody'nin odasından kolayca bir tane alabilirim. Onu taklit edebilirim ve anneme vereceğim, eve hasta gittiğini ve kendini daha iyi hissetmek için önümüzdeki birkaç hafta boyunca bir spaya gitmeyi planladığını söyleyeceğim. Juniper ile birlikte geri döndüğümü ve onun da kendini iyi hissetmediğini, belki de yemeklerde bir şey olduğunu iddia edeceğim." Çenemi kaldırıyorum. "İyi bir hikaye. Teyzem sık sık yemeklerden veya evimizden aceleyle ayrılırdı. Bu alışılmadık bir davranış değil."

"Bu iyi bir fikir. Juniper'ın da hikayeyi bilmesini sağlayacağım." Mazikeen bana sırtıyor, az önceki korkutucu ejderha ifadesinden eser

kalmamış yüzünde.

“Aster.” Black başını salladı. “Yarın akşamki toplantıda ol. Planımızı ilerletiyoruz.”

“Plan ne?” diye soruyorum. Hepsi bana öyle bir bakıyor ki, öğrenmek istemiyorum. Lafı uzatmıyorum.

“Burada olmaz. Hadi gel. Seni evime götürmeyi düşünmüştüm.” Aster elimi tuttu ve beni diğer kapıya doğru götürmeye başladı, vedalaşmadan ayrıldık. Aster beni ormana götürürken tek kelime etmedim. Hava o kadar soğuktu ki titremeye başladım ve o durdu. “Kahretsin, sana bir pelerin ya da benzeri bir şey getirmeliydim. Buraya gel.”

Kolunu belime dolayarak beni yanına çekiyor. Ben ise bambaşka bir nedenden dolayı ısınıyorum. Kendime bunun normal olduğunu söylüyorum. Daha önce hiç kimseyle çıkmama izin verilmedi, hatta hiç öpülmedim bile. Bu, bana bağlı ve muhteşem bir erkeğe en çok yaklaştığım an ve vücudum sadece tepki veriyor. Bunlar gerçek duygular değil... değil mi?

Aster'in sıcaklığı hissediliyor ve sessiz ormanda birlikte yürürken titremem kısa sürede geçiyor. Eskiden evimin dışındaki ormanlardan korkardım. Ağaçların karanlığı ve Akılsızların tehdidi beni oradan uzak durmaya itiyordu. Ama bu orman? Burada Akılsız olmadığını biliyorum ve karanlık, içine girince o kadar da kötü değil. Ormanda, dolambaçlı yollardan ilerliyoruz, ta ki bazı evlerden ışıklar görünmeye başlayana kadar ve Aster bizi köyün kenarında durduruyor. Daha önce hiç şekil değiştirenlerin köyüne gitmemiştim. "Beni öldürmek için ormana götürdüğünü sandım," diye şaka yapıyorum.

“Hayır.” Kahkahayla güldü. “Sadece kalede konuşmak ideal değil. Burası benim evim ve güvenli.”

Bahsettiği eve şöyle bir göz attım. Sadece kulübeler, çamurla kaplı kulübeler. Burası berbat kokuyor, uzaktan bebeklerin ağlama sesleri geliyor ve tüm kulübeler yıkılmak üzere gibi görünüyor. Sonunda Aster'e döndüm, o da beni inceliyor gibiydi ve şöyle dedi: "Biz süslü püslü şeylerle yaşamıyoruz, sanırım sen öyle büyüdün. Beni yargıladığım için yanıldığımı söylüyorsun ama ben böyle büyüdüğüm için pratik bir cadı prensesiyle bağ kurmak zor."

“Şekil değiştirenlerin bu kadar kötü muamele gördüğünü bilmiyordum. Bu adil değil.” Başımı sallıyorum. “Ve şunu da belirtmek isterim ki, mutsuz ve kötü muamele gören bir evde süslü püslü şeylerin hiçbir önemi yok.”

Gözlerinde bir şeyler parıldıyor. Belki de bir anlayış. Aramızdaki duvar biraz daha yıkılıyor gibi. “Biz onların savaş için kullandıkları köleleriyiz. Ayrıca yiyeceklerimizi kısıtlıyorlar, avlanmamızı neredeyse imkansız hale getiriyorlar ve iyi ürememizi sağlamak için kiminle evleneceğimizi bile kontrol ediyorlar. Winifred, aileniz, anneniz neredeyse Umbral Otoritesini kontrol ediyor. Eğer... bir şey söylerseniz, belki de koşullarımızı iyileştirirsiniz. Bir şeyler değişiyor; toplantı değişimle ilgili ve sizin de gelmenizi istiyorum. Siz şekil değiştirenler için umut olursunuz.”

“Geleceğim. Nasıl yardımcı olabileceğimden emin değilim ama ben de değişim istiyorum.” Ona gülümsedim. “Bana güvendiğin için teşekkür ederim, Aster.”

Koluma dokunuyor ve nefesim kesiliyor. Daha yakın durduğumuz, elinin saçlarımda olduğu, dudaklarının boynumda olduğu bir an zihnimde beliriyor. Bir başka tuhaf halüsinasyon. “Gerçek olmayan şeyler görüyorum. Belki de deliriyorum.”

Tanrıça, bunu ağzımdan kaçırdım mı gerçekten? Bana ne oluyor böyle?

“Ne gibi?” diye soruyor, sesinde en ufak bir yargılama belirtisi yok.

“Yatakta ağladığımı hatırlıyorum, sen de yatağa gelip bana sarılmıştın. Beni ilk öptüğün geceydi o gece. Panikleyip Juniper'a anlatmam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ama önemli değil çünkü sen sadece beni yatakta tuttun ve daha fazlasını zorlamadın. Sadece... benim için oradaydın,” diye fısıldıyorum. “Bizi tekrar tekrar görüyorum.”

“Wini,” diye fısıldadı, eli kolumu sıkıca kavradı. Yasak ve bize yanlış olduğu öğretildi... ama hislerim bunu umursamıyor gibiydi.

Bana ne kadar uzun süre bakarsa, başım o kadar çok ağrıyor. “Beni deli sanıyorsun, değil mi?”

“Hayır, hatırlamıyorum. Ben de bir şeyler hatırlıyorum. Seninleyken...” Açıklamak için kelimeleri arıyormuş gibi duraksıyor. “Ormanda çığlığını duyduğumda, daha önce de çığlığını duymuştum ve içimdeki kurt kendini kaybetti. Seni bulmalıydım. Acilen bulmalıydım. Annenin Juniper ile bağ kurmam için yaptığı tüm tehditleri unuttum. Sadece sana ihtiyacım vardı. Seni ormanda uzun süre aradım, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu ve içimdeki kurt, tanışmadan çok önce emindi.” Elini uzatıyor. “Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama birlikte çözeceğiz, benim bağ kurduğum.” Bana gülümsüyor ve ben de başımı sallıyorum. “Ama önce, neden evime gelip ailemle tanışmıyorsun ve insanların güldüğü, şakalaştığı

ve takdir ettikleri yemeklerin etrafında dans ettiği gerçek bir yemek yemiyorsun?"

"Daha önce hiç böyle bir Şey yaşamadım," diye itiraf ediyorum, bu fikir beni heyecanlandırırken aynı zamanda da tedirginim. "Ya beni beğenmezlerse?"

"Her Şeyin bir ilki vardır," diyor göz kırparak. "Ve seni sevecekler çünkü sen benimsin." Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçirmesine izin veriyorum. Aster bir Şekilde gecenin soğukluğunu uzaklaştırıyor ve geriye sadece sıcaklık bırakıyor.

Bölüm II

Mazikeen, kahvaltıdan sonra isteksizce beni odama kadar eşlik etti. Black ile konuşup teyzemin cesedine dün gece ne olduğunu öğrenmek beni rahatlattı. Wini ve Aster'e çok şey borçluyum ve Kane'in Melody'yi öldürdüğüne dair kanıtları neden sakladıklarını hala tam olarak anlayamıyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bu noktada ona yeterince güveniyorum. Wini annesine veya erkek kardeşine söylemiş olabilirdi. O korkunç tarot kartlarıyla uyanıp hafızamı kaybetmiş olabilirdim.

Kane'in yaptığı riskliydi ve biz de bundan sıyrıldığımız için çok şanslıydık. Dün gece babamın gömleğiyle uyumadım ve normalde bu berbat bir uyku gecesi anlamına gelirdi... ama öyle olmadı. Bunun yerine, uzun zamandır en iyi uykumu uyudum ve uyandığımda Kane'in yanımda olmamasına üzüldüm. Vale'i bulmak için gitti. Vale'e ve eş bağım ve ejderha kanım hakkında bilgi edindiğinde verdiği korkunç tepkiye odaklanmamaya çalışıyorum.

Lock ile paylaştığım odanın kapısının önünde duraklıyorum. İçeri girip Lock'un Wini'nin evinde geceyi geçirdiğimi bilmesini sağlamam gerektiğini biliyorum, ama aynı zamanda gerçekten de istemiyorum. Maz da gitmeme izin vermek istemiyor. İkimiz de birbirimize bakakalmışken kapı arkamdan açılıyor. Gözlerimi devirip Lock'a dönüyorum. "Seni burada duydum sandım. Neredeydin?"

"Kız kardeşin sihirli bir not göndermiş sandım." Şaşırmış gibi yapıyorum.

"Notu aldım. Yine de senden haber bekliyorum," diye homurdandı Lock. Maz gerildi.

"Şey, Melody ile ikimiz de kendimizi çok kötü hissetmeye başladık. Tavuktan olmalı, çünkü onu sadece biz yedik." Yalan, bir kısmı doğruysa kolaydır. "Wini beni odasına götürdü, bana bakmak için. Çok tatlıydı ve ben de sadece huzur içinde kusabileceğim bir yer istiyordum. Kusarken çıkardığım sesi duymak istemeyeceğinizi düşündüm."

"Belki de değil." Saçlarıyla oynuyor. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Daha iyi." Başımı salladım.

Lock, Maz'a bakarak bana, "Neden buradasın?" diye sordu.

"Bağlı arkadaşımın yanımdan geçtiğini gördüm ve bir centilmen olarak ona eşlik etmeye karar verdim," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Maz, arkama yaklaşp çenesini omzuma yaslayarak.

"Neyse, burada olmana sevindim," diyor Lock, Maz'ı görmezden gelerek. "Bu senin için geldi. Elini ver." Lock bana yaklaşıyor ama Maz kıpırdamıyor. Lock küçük bir kutu uzatıyor. Kutuyu açıp altın bir bant üzerinde kocaman, pembe görünümlü bir elmas gösterdiğinde midem alt üst oluyor. Abartılı, sanki benim onun olduğumu gösteren parıldayan bir damga gibi.

Elimi kendine doğru çekti ve yüzüğü parmağıma taktı, boynumda bir zincir gibi hissettim. "Mükemmel uyum. Tıpkı karım gibi, tam mükemmel." Maz'a göz kırptı. "Onun bekaretini aldığım da, asla yeterince doyamayacağımı ve onu sonsuza dek yanımda tutacağımı biliyordum. Eminim sen de sonunda böyle biriyle tanışacaksın." Lock'un sözleri gözle görülür bir darbe gibiydi ve Maz tırazana yaslanmak için geri çekildi. Sessizlik. Lock henüz bitirmemişti. "Ayrıca bir de takip cihazı olma özelliği var. Bu sihirli elmas sayesinde seni istediğim yerde bulabilirim. Bir daha kaybolmanı istemiyorum."

Diğer elimi de yumruk yapıyorum. "Ne kadar düşünceli."

Lock, kendinden memnun bir gülümsemeyle elimi öptü. "Bağ kurduğun kişiyle konuşmayı bitirdiğinde kutlamak için odamıza gel."

Maz, Lock kapıyı kapatırken parmağımdaki yüzüğe dik dik bakıyor ve ben de susturma büyüünün yerinde olduğundan emin oluyorum. "Onu kırmalıyım ya da bir göle atmalıyım. Çok kötü." Çıkarmaya çalışıyorum ama yerinden oynamıyor. Hayır! Çekmeye devam ediyorum ama parmağım daha çok acımaya başlıyor. "Onu sihirli bir şekilde parmağıma bağlamış. Ne kadar da aptal herif."

“O öldüğünde o büyü de ölür.” Maz'ın sesi soğuk ve acımasız.

“İnsanlar öldüğünde tüm büyüler yok olmaz. Bunu biliyorsun,” diye fısıldıyorum. “Bir karşı büyü bulacağım.”

“Eşler sadece kendi eşlerinin takılarını takmasını ister. Bundan nefret ediyorum.” diye homurdanarak yaklaştı. “Onun benim eşimin içinde olması ve şimdi senin onun takılarını takman beni çıldırtıyor, Juni.”

Göğsüne dokundum ve gözleri kapandı. “Geçen yıl balkonda öpüştüğümüzden beri, ondan önceki yıl sınıfta Kane'in de boynumu öptüğü zamandan beri seni istiyorum. Ben seninim ve o benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir şey, Mazikeen. Ben arsızca sırttan ejderha şekil değiştiricileri tercih ederim ve gözlük takanlara da bayılırım.”

Maz'ın üzerindeki gerginlik azalıyor ve içini çekiyor. “Seninle biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, Juni.”

“Pazar günü kütüphanede ders çalışacağım. Benimle gelmek ister misin diye merak ettim, böylece günü orada geçirebiliriz. Araştırmam gereken çok şey var ve tek başıma yapmak çok zor,” diye öneriyorum. Hafta sonları kütüphane boş olduğu için çoğunlukla yalnız olurduk.

Maz elimi kaldırıp avucumu öpüyor. Yüzük olan elimi değil. “Bu bir randevu, bir bağ.”

Omurgamdan yukarı doğru bir sıcaklık yükseliyor, özellikle de bana öyle baktığında. Odaklanmakta zorlanıyorum. “Cumartesi günü iksir dersinde Vale'den yanımda oturmasını rica etmeni istiyorum. Ona nadir malzemelerle ilgili bazı kitaplar göstermem ve nereden temin edebileceğimiz konusunda bir şey bilip bilmediğini görmem gerekiyor. Bence bunu bilen biri varsa o da Vale'dir. Çok kızgın görünüyordu, bu yüzden şu an ona sormayacağım.”

“Ona soracağım ve yaptığından emin olacağım. Bu arada, deli olduğunu sanmıyorum. Sadece inkar ediyor ve tam bir aptal.” Maz omuz silkerek, “Belki de ona bir yumruk atarsam biraz akıllı başına gelir.” dedi.

“İzleyebilir miyim? Eğer birisi yumruğu hak ediyorsa, o da Vale'dir.” Güldüm.

“Söz veriyorum. Nişanlın buraya gelmeden önce onun yanına geri dön, yoksa onu öldürürüm.” “Nişanlı” kelimesini söylerken öksürdü. “Birazdan derste görüşürüz.”

Odaya girmeden önce gülümsedim ve kapıyı arkamdan kapattım. Sadece birkaç adım atmıştım ki Lock doğruca yanıma geldi ve yüzüme sert bir tokat attı. Darbenin etkisiyle yere yığıldım ve yanağım zonkladı. Acıyan

yanagımı tutarken eğildi. "Dün gece burada uyumadığını, ejderha penisinin olduğunu bildiğimi mi sanıyorsun?" Saçımı çekti ve yüzümü kendine yaklaştırdı. "Odamın içine birinin girip çıktığını tam olarak bilmek için bu kapıya işaretler koymadığımı mı sanıyorsun? Elbette koydum. Bu odanın tamamı başka bir adam kokuyor. Bir ejderha. Sen sadece sadakatsiz bir fahişesin. Evlenene kadar beklemek istemen de neymiş. Şimdi seni yere yatırıp nişanlının kim olduğunu hatırlatmalıyım ama ikinci bir ilişki sevmiyorum." Beni bıraktı. Nefes nefese ve çok solgundu. "Neden senin yanıdayken midem bulanıyor ve yanıyorum anlamıyorum..." Yanaklarımı avuçlarıma içine alırken duraksıyor.

"Belki de birbirimiz için uygun değilizdir!" diye çıkıştım.

"Belki de her şeyi mahvetmeye çalışıyordun. Sana her şeyi verdim!" diye bağırdı bana.

"Gerçekten mi? Çünkü sanki sadece birkaç kez birlikte yattığımız için beni bu ilişkiye zorla sokmuşsun gibi geliyor. İstedğim bir şey olup olmadığını sormadan koca bir evlilik yemini ettin. Lock, bunun delilik olduğunu biliyorsun, değil mi? Şu anda savaşa hazırlanırken ilişkiler hakkında düşünmek bile istemiyorum, tek yapmam gereken bağ kurduğum kişiye ve büyüye odaklanmak." Doğrudum. Yanağımdaki bu izi ejderhalarımın saklamam gerekecek, yoksa Lock'u öldürürler ve planım suya düşer.

"Bana odaklanmanız gerekiyor, yoksa öleceksiniz. Zamanınız tükeniyor, bunun farkında mısınız? Sizi öldürecekler ve ben bunu engellemeye çalışıyorum," diye hırlıyor.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Masum numarası yapıyorum. "Beni kim öldürecek?"

"Hiçbir şey. Kahretsin. Sadece bu ilişkinin seni hayatta tutan tek şey olduğunu ve bağlı olduğun insanlarla uğraşmanın seni öldüreceğini bilmelisin." Bir aşağı bir yukarı yürüyor. "İyi bir koca ve çocuklarımıza iyi bir baba olacağım. Onların sana artık sadece tek bir şey için ihtiyacı var, o da benim olman."

"Kim?" diye soruyorum ama cevabı biliyorum. Uyandığımdan beri biliyorum.

"Yalan söylemekte pek iyi değilsin Juniper. En azından bana karşı değil. Seni hemen anlıyorum." Lock odadan öfkeyle çıkarken kalbim korkudan gümbür gümbür atıyordu. Eğer hatırladığımı biliyorsa, neden annesine söylemedi?

Bölüm 12

Küçük kütüphane tıpkı hatırladığım gibiydi. Aynı yaşlı kadın, yarım ay şeklindeki masanın arkasında oturmuş, içeri girdiğimde beni yargılıyordu. Masanın arkasında uzanan siyah kitaplık sıraları bana evimi hatırlattı ve bu sefer ondan izin istemedim. Yanımda Maz varken, ikimize de bakıp homurdandı ama kütüphanenin rafları arasında yanından geçerken beni durdurmadı.

Geçen yıl pek fazla içeriye girmemiştim ama ikinci yılda girdim. Sıraların arasından geçerek küçük bir girinti buldum. Tek, uzun, siyah çerçeveli bir pencere masanın üzerine ışık saçıyordu ve yağmur cama vururken ormana ve fırtınalı denize doğru baktım. Masada birkaç peluş sandalye ve ortada iki mum feneri vardı, bu da ortama sıcak bir hava katıyordu.

“Bu çok rahatlatıcı. Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun Juni?” Maz yanımdan geçti, kolu bir anlığına benimkine değdi ve dokunuşunu her yerimde hissettim. “Bana bakman bile, sana o kadar çok özlem duyuyorum ki kendimi kaybediyorum.”

Başımı sallıyorum. “İkinci sınıfta burada vakit geçirirdik. Aslında beni ilk öptüğün yer burasıydı. Beni burada baştan çıkardın.”

“Daha fazlasını anlat...” Gözleri beni süzdü.

Bu sabah fondötenle bir iksir karıştırmayı başardığıma sevindim ve Lock'un bana verdiği kocaman morluğu gizlemek için yüzüme sürdüm. Dudaklarımdaki kızarıklığı gizlemek için ruj sürdüm ve güzel bir elbise seçtim. Dizlerimin biraz altına kadar uzanıyor ve üzerimde biraz dar ama rahatsız edici değil. Güzel ve sevimli. Umarım Maz sadece onun için

süslenmek istediğimi ve bu yüzden makyaj yaptığımı düşünmüştür. Çok fazla kurcalamıyor. Randevuya gittiğimizi söylemiştik, bu yüzden güzel göründüğüme sevindim. Ayrıca, Maz'ın çıldıracağını ve sonra diğerlerine söyleyeceğini ve Lock'u öldürmek için ona katılacağını ve tüm planlarımızı mahvedeceğini biliyorum. Bu yüzden onlara söylemedim. Lock'un ölümü saklayamayacağımız bir şey olurdu ve tarot kartlarının büyüsünün altında bir yıl daha geçirmek istemiyorum. Onları bir daha asla unutmayacağım.

"Bunu bana ne zaman anlatacaksın?" diye sordu Maz, bileğimi işaret ederek.

Minnie'ye sıcak bir bakış attım ve sonra kolumu bir kitap rafına koydum. O da hızla uzaklaştı, kitapların arasına saklandı; sadece parlayan gözleri bize hala yakınlarda olduğunu gösteriyordu. "Neden bana bu kadar bağlı olduğunu bilmiyorum. Birdenbire ortaya çıktı ve sanki burada kalıyormuş gibi. Ona Minnie diyorum çünkü biraz fareye benziyor ve bana okuduğum eski insanlarla ilgili şeyleri hatırlatıyor. Onu seviyorum. Sevimli ve sıra dışı. O benimleyken Lock'un odasında kendimi daha az yalnız hissediyorum."

"Sanırım onun gibi küçük bir yaratık daha önce hiç görmedim. Çocukken ormana gider, küçük yaratıklarla konuşmaya ve onlarla arkadaş olmaya çalışırdım. Ancak kendimi hep biraz garip bulurdum ve onlar yüzünden birçok kavgaya karışırdım." Kitaplığa yaslanıyor. "Şekil değiştirenler küçük yaratıklara zarar vermez ve biz onların üzerinde sihir kokusu alabiliyoruz. Bence onlar kutsal."

"Ben de eskiden ormana gider, onları görürdüm. Onlara yardım ederdim. Cadılar küçük yaratıkları sevmez diye bana hep garip derlerdi." Omuz silktim. "Ben onları kasabamdaki tüm cadılardan daha çok severdim."

Gözleri yumuşadı. "Çünkü sen sadece bir cadı değilsin, değil mi dostum?" Benim için bir sandalye çekti. "Hadi işe koyulalım, çünkü sana dostum demek bu kütüphanede başka şeyler yapmak istememe neden oluyor."

Sırayla masaya gidip Bloodstone Akademisi'nin tarihi ve onu yaratan büyü hakkında belirli kitaplar istiyoruz. Maz, benim büyülerimle daha çok ilgili olan, eksik Latince çevirileri olan bir yığın Latince kitaba odaklanıyor. Çevirilerin Latince olarak kusursuz olması gerekiyor ve tek bir kelimeyi bile yanlış telaffuz edemem. Çalıştığım kitap—Bloodstone Akademisi'nin

Oluşumu—bin sayfadan fazla ve bir şey bulana kadar saatlerce sayfaları tarıyorum.

“Sonunda!” Maz, pasajı okurken bana baktı. “Bloodstone Akademisi’nin kalbi, kurbanların yapıldığı Kan Kayası’nda, en alt katında bulunuyor. Kilitli ve mahzenlenmiş durumda ve sadece cadı kan soyları akademinin büyüüne erişebiliyor.” Göğsümde bir heyecan dalgası yükseldi ve planımı ağzımdan kaçırdım. “Akademinin haritasını çıkarmam, tüm alt katları kontrol etmem ve orada olduğundan emin olmam gerekiyor. Ama endişeliyim. Ya oradaysa ve çok fazlaysa? Ya büyüm işe yaramazsa? Mükemmel olduğundan emin olmak için her şeyi yaptım ve bu son kelimeleri çevirdikten sonra, bunun için icat edebileceğim tek büyü bu olacak. Ben hala bir öğrenciyim; ya ben—”

Maz elimi tuttu. “İşe yarayacak çünkü sen yaptın. Büyücü, yeni büyüler yapabilmesiyle biliniyordu ve bizim ırklarımız için çok sayıda büyü yaptı.”

“Çılgın, tehlikeli büyüler. Tüm dünyayı değiştiren büyüler. İnsanları katleden büyüler, Maz. Eğer o bir canavarsa, o zaman ben neyim?” diye fısıldıyorum.

Maz elimi ağzına götürüp nazikçe öptü. “Gerçeği öğrenene kadar, bize anlatılan veya öğretilen her şeyi boş ver. Seni tanıyorum Juniper ve sen bir canavar değilsin. Cesursun, güçlüsün ve gözlerimi kamaştıracak kadar güzelsin. Gördüğüm tek şey sensin, hatırlıyor musun? Onun hakkında bize anlatılanları boş ver. Kötü olanı görmezden gel, iyi olana odaklanalım; o yeni büyüler yapabiliyor ve senin ondan daha güçlü olma ihtimalin çok yüksek. Sana inanıyorum Juni. Bu büyüyü yapıp Bloodstone Akademisi’ni kontrol edemeyeceğinden hiç korkmuyorum. Emin ol ki akademi sana itaat etsin, o şerefsizlere değil.”

Bana inanıyor. Daha önce kimsenin bana bunu söylediğinden emin değilim. Derin bir nefes alıp gülümsedim. “Dün gece büyücüyü yanıma çağırmak için diğer büyüyü bitirdim. Oldukça basit bir büyü, kanı kana çağırıyor. Bu anlamda kolay. Zaten yapılmış ve eski bir büyü kitabına konmuş olan bir büyüyü değiştirmem gerekti sadece. Esasen onu zaman ve mekân yoluyla bana çekecek. Umarım doğru yapmışımdır.” Kaşını kaldırdı ve ben de söylediklerimi düzelttim. “Doğru yaptığımdan eminim. Bunu yapabilirim.”

“Bu iyi, Juni.” Elimi tekrar öptü. “Ordusunun geri kalanı burada olmayacak ve kendini tehdit altında hissetmeden onunla konuşabileceksin.”

“Bana bir şey olursa diye, dördünüzün de bu büyüleri görmesini istiyorum,” diye itiraf ediyorum. “Siz de yapabilirsiniz. Birlikte.”

"Sakın sana bir şey olacağını söylemeye kalkma! Olmayacak," diye hırladı Maz, elimi indirerek. "Senin hayatta ve benim olmadığın sürece bunların sonu gelmeyecek."

“Lütfen, Maz. Büyüleri görmeni, ezberlemeni istiyorum. Bu beni daha iyi hissettirecek,” diye yalvarıyorum ona. Yaptığımız şey çok tehlikeli ve Lock'un söylediklerinden sonra, Umbral Otoritesi ile ilgili sabrımın sonuna geldiğimi düşünüyorum. Bu yılları tekrar etmekten sıkılacaklar ve benim hatırladığımı bildikleri için tarot kartlarına güvenmeyecekler.

"Pekala, ama bizde sizin sihrinizin yarısı bile yok ve işe yaramayacak," diye hatırlatıyor bana. "Biz daha çok kaba kuvvet ve ateş... ve güzel yüzlerden ibaretiz."

Ağzımdan kısık bir kahkaha çıktı.

"Büyüyü yapmak için kimin sizinle gideceğine karar verdiniz mi? Ben sadece bir kişinin gideceğini varsaydım çünkü geri kalanımızın dikkat dağıtmak için kalede olması gerekecek."

Başımı salladım ve sıcak elini sıktım. "Sanırım Kane'i alacağım. Aranızda en akli başında olan o."

"Bakın, ben son derece akli başında biriyim," diye itiraz ediyor Maz.

"Gerçekten mi?" diye gülüyorum.

“Pekala, belki de değil. Özellikle de konu sen olunca.” Oturduğu yerden kalkıp sandalyemi kendisine doğru çevirdi. “Hey, benim için ayağa kalk.”

“Pekala.” Oturduğum yerden kalkıp onun önüne geçtim. Beni şaşırtarak tek dizinin üzerine çöktü. Düz ayakkabımdaki ayağımı alıp bükülmüş dizinin üzerine koyduğunda neredeyse nefesim kesildi. Bileğimde bir halhalın ağırlığını hissetmeden önce sadece altın renginin bir parıltısını gördüm. Parmağını halhalın üzerinde gezdirdi ve her yerim titredi.

“Biliyorum ki şekil değiştirenlerin çiftleşme geleneklerinin çoğundan haberdar değilsin, bu yüzden sana çocukken bize anlattıkları gibi anlatacağım. Lütfen bundan alınma.” Bana büyüleyici bir gülümseme fırlattı.

"Değilim." diye kıkırdıyorum.

"Ejderhalar veya kurtlar gibi eşler, şüphelendikleri eşlerine hediye verme eğilimindedir. Bizimkiler her zaman altındır." Bilekliğe dokunur.

“Ah.” Bu çok hoş.

“Bu, eşleşmenin ve bağlılığın bir işareti, bizim için en değerli olana, yani bana göre sana, sahip olmanın bir simgesi,” diye itiraf ediyor usulca. Halhalda küçük bir altın M harfi asılı. Gerçekten çok güzel ve parmağımdaki yüzükten çok daha fazla hoşuma gidiyor, çünkü beni tanıyor. Maz, benim böyle büyük ve gösterişli bir şeyden hoşlanmayacağımı biliyor. Bunun çok daha iyi olduğunu biliyor.

"Halhal çok hoşuma gitti, özellikle de üzerinde baş harflerinizin olması güzel olmuş, ama neden bu hediye seçtiniz?"

Elini bacağımın üzerine yaymış, bileğime taktığı şeyden başını kaldırdı. Sinsi gülümsemesi tam bir gınahtı. "Romantik sözlerde iyi değilim ve sana yalan söylemeyeceğim. Seni becerirken omzumun üzerinden sekerek geldiğini görmek istiyorum."

Yanaklarım kızardı. Ağzından dökülen sözler: "Sen... çekilmezsin."

"Ve kızardığında çok lezzetli oluyorsun." Ayağa kalktı, eli yavaşça dizime doğru kaydı ve sonra bıraktı. Dokunuşunu anında özledim. Bana bakış şeklinden, onun benim olduğunu bilmek için bana dokunmasına gerek olmadığını biliyordum. Kimin önce hareket ettiğini bilmiyordum ama bir sonraki an, öpüşüyorduk. Beni kucağına aldı, kitaplığa doğru itti, kitaplar etrafımızdaki yerlere saçıldı. Ellerim saçlarına gömüldü, gözlükleri burnuma değiyordu. Gözlüklerini çıkardı ve kenara bıraktı. "Seni görmek için onlara ihtiyacım yok. Sadece seni görüyorum, dostum," diye yumuşak bir sesle hatırlattı ve kalbim onun için daha hızlı atmaya başladı.

"Ah," diye fısıldıyorum, öpüşleri yanağımdan, çeneme, boynuma doğru inerken. O inerken, kendini bana doğru iterken, ben de onların öpüşlerine karşılık veriyorum. "Mazikeen."

Elbisemin üzerinden göğüslerimi avuçlarken çıkardığı inilti saf bir zevkti. "Adımı söylediğinde çok hoşuma gidiyor. Özellikle de böyle koktuğunda, beni istediğinde çok hoşuma gidiyor."

"Sizin için bir şey yapabilir miyim? Daha önce hiç yapmadım ama..." diye mırıldandım gergin bir şekilde.

"Seninle birlikte yapacağın her şeye bayılacağım. Seninle birlikte her şeye evet diyeceğim. Yeter ki sen benimle ol." Cevabı çok hızlı.

Öpüşmeyi yarıda kesip önünde diz çöktüm. O da gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde kitaplığa yaslandı. "Sen..."

"İstiyorum." Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "İzin ver."

"Kahretsin. Beni öldüreceksin." Pantolonunu çözüp aşağı indirdim, beklediğimden çok daha büyük olan penisini ortaya çıkardım. Gururla

yukarı doğru dimdik duruyordu ve elimi şişmiş ucundan geçirip tekrar aşağı indirdim. Kafasını geriye doğru savurdu, kitaplığa çarptı ve daha fazla kitap düştü. Elimi dilimle değiştirmeden önce kendi kendime gülümsedim, yumuşak, kadifemsi uzunluğu boyunca dilimi gezdirdim. İnledi ve bu çok seksiydi. Ellerinden ateş kıvılcımları çıktı ve nefesini tutarak küfretti. Dikkatini dağıttığı bu anı fırsat bilip penisinin ucunu ağzıma aldım, dudaklarımı kalın uzunluğunun etrafına gerdim.

"Ardıç!" diye inliyor, ağzımı penisinin üzerine doğru indirip dururken. Çok büyük olduğu için ancak yarısına kadar gelebiliyorum ve başımı yukarı aşağı sallarken elimle de penisinin altını okşamak zorunda kalıyorum. "Yanaklarını içeri çek. Aferin kızım, iyi arkadaşım. Tanrıça..." diye inliyor. "Daha sert em. Evet, böyle. Siktir."

Gözlerimden yaşlar sel gibi akarken ve onu ne kadar derine almak zorunda olduğumdan boğulacak gibi hissederken bile her saniyeden zevk alıyorum. Aramıza uzanıp testislerini avuçluyorum ve hepsi bu kadar. Eli saçlarıma dalıyor ve ağzımı becermeye başlıyor, tamamen kontrolünü kaybediyor. Ağzından anlamsız şeyler dökülüyor—adım, ıslak ve sıkı hakkında çeşitli kelimeler—ve ben onun tamamen kontrolünü kaybetmesini izlemeye odaklanıyorum.

"Geleceğim, Juni," diye uyardı, geri çekilmeye çalışırken, ama ben onu daha sert emdim, izin vermedim. "Benimsin!" diye kükredi, sıcak ve ıslak bir şekilde boğazımın arkasına boşalırken kitaplıkları salladı, tadı ateş ve tuz gibiydi. Titriyordu, adım o kadar yüksek sesle haykırıyordu ki tüm kütüphane ne yaptığımızı duyabiliyordu. Yavaşça dilimi etrafında gezdirdim, titremesine neden oldum, sonra geri çekildim, ona baktım ve bana verdiği her zerreyi yuttum.

Bunu yapmaktan zevk alacağımı hiç düşünmemiştim. Daha önce hiç kimseye bunu yapmak istememişim ama Maz'a kesinlikle yapmak istedim.

Beni ayağa kaldırıp sertçe öptü, göğsünden bir hırıltı yankılandı ve gözleri parlıyordu. "Kütüphaneye kesinlikle daha sık gelmeliyiz. Üzerindeki kıyafetlerini çıkar, Juni."

"Araştırmaya gerçekten başlamamız gerekiyor, Maz. Bence ilk buluşmamız, ki bu kesinlikle buna yol açacak, kütüphanede olmamalı." Onu nazıkçe aşağı çevirip kollarından sıyrıldım.

"Neden olmasın?" Sanki avmışım gibi peşimden geliyor.

"Maz," diye uyardım şakacı bir gülümsemeyle. Yakınlarda kitapların sarsıldığını duydum ve ikimiz de sese doğru döndük. İşte bu yüzden. İnledi,

elini saçlarının arasından geçirdi, sonra tekrar yatağına girdi ve pantolonunu ilikledi. Hâlâ çok sertti... bundan sonra bile. Titredim ve bacaklarımı birbirine kenetledim.

“Ben biraz sakinleşirken size yemek getireceğim. Sana seni sevdiğimi söyledim mi henüz? Sanırım söylemeliyim, çünkü dünyamı altüst ettin ve bunu uzun zamandır hissediyorum.” Gözleri yumuşadı.

"Maz, ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Gülümseyerek, güzel bir şekilde, uzaklaştı. Aklımdan geçen tek şey ayağımdaki halhal, verdiği söz ve artık bir ailem olduğu düşüncesiydi.

BöLüm 13

Vale'nin bu malzemeleri temin etmeme yardım etmeyi kabul etmesine çok şaşırdım. Gece yarısı odamın dışında onunla buluşmam için şifreli bir not aldım. Lock'un yanından gizlice geçmek oldukça kolaydı. Odayı nasıl koruduğunu anladıktan sonra, ne zaman gelip gittiğimi asla anlamaması için karşı bir koruma büyüü yaptım. Aptal yüzük onu uyaracak, ama sadece uyanırsa, ki daha önce içeceğine kattığım uyku iksiri miktarı yüzünden uyanacağından şüpheliyim. Horlaması, büyüün işe yaradığını gösteriyor. Vale kapısını açıp pelerinini çekerek dışarı çıkmadan önce odamın dışında ayağımı yere vurdum. Onun Vale olduğunu sadece burada Vale kadar iri ya da bir santim bile olsa ürkütücü başka bir erkek olmadığı için biliyorum.

"Geldin," diyor.

"İşte istediğim bir şeye sahipsin," diye hatırlattım ona, tırazbandan destek alıp aramızdaki mesafeyi kapatarak. "Ve şimdi gerçekten benimle konuşuyorsun. Bu ilginç. İksir dersinde homurdanarak cevap vermiştin ve beni duyup duymadığından bile emin değildim."

"Söylediklerinin hepsini duyuyorum." Cevabı kısa ve öz. Onu hiç anlamıyorum. "Yiyecek çalmam gerekiyor. Köy zor durumda ve yardıma muhtaç aç şekil değiştiren çocuklar var. Yiyecek deposu, özel malzeme deposunun hemen yanında. Seni de benimle gelmeye davet etmek istedim. Sen de yiyecek taşıyabilirsin."

"Robin Hood gibi olacağız." Omzuna hafifçe vurdum, o da kapüşonunun altından bana dik dik baktı.

"Robin Hood kim?" diye tersledi. Vay canına, gerçekten de çok sinirliymiş.

“İnsan doğası işte. Zenginlerden çal, fakirlere ver. Sanki uydurulmuş bir peri masalı gibi,” diye mırıldanıyorum. “Bütün gece somurtacak mısın?”

“Doğru. Biz bu Robin Hood değiliz, Hex,” diye homurdanıyor. Bana taktığı bu lakabı duyunca hain kalbim yerinden fırlıyor. Vale'den hoşlanmıyoruz... ne yapıyorum ben? Aramızdaki bağdan olmalı.

“Evet, öyleyiz.” Ona sııttım ama bana bakmadı. Koridorda çoktan öfkeyle yürümeye başlamıştı. Gözlerimi devirip onu takip ettim. Kubbeli bir odaya varmadan önce sonsuza dek sürecekmış gibi gelen sonsuz koridorlardan geçtik. Karşı tarafta kırmızı pelerinli iki cadı vardı. Vale'ye ne yaptığını sormaya gittiler ama cümlelerini bile bitiremeden iki hançer odanın karşısından hızla geçerek ikisinin de boğazına saplandı. Vale yanlarına doğru yürürken, küllerin arasından hançerleri alıp belindeki kılıflara geri koyarken, ateş onları küle çevirdi. Vale'nin bir büyüyle küller pencerelerden dışarı, geceye doğru uçtu.

Bana baktığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor olmalı. "Beni mi yargılıyorsun, Hex?"

“Sen o cadıları tanı mıydun bile ve—”

“Ne olmuş yani? Evet, onları tanıyordum. İkisi de pislik ve sonunda asla bizim tarafımızda olmazlardı. Bu hafta gizlice yirmi cadı öldürdüm, hepsinin de bize karşı savaşıacağını biliyordum. Kane, Maz ve Black'in kendi listeleri var. Bu akademide insanlar ölüyor ve bu alışılmadık bir durum değil. Kimse fark etmeyecek, fark etseler bile ne olmuş yani? Akademide öldürmek yasak değil. Sizin türünüz tarafından teşvik ediliyor.” Bana ders veriyor ve beni sessiz bırakıyor. Bağlı olduğum kişiler bunu mu yapıyorlardı? Yolumuza çıkan cadıları öldürüyorlardı. Cadıların ölmesi gerekeceğini biliyorum, ama bu kadar çok ölümü hazmetmek zor.

"Ya aralarındaki bağ? Onlar da ölmez mi? Eğer hayatta kalmayı başarabilirlerse, sizi ihbar etmezler mi?" diye soruyorum, ellerimi belime koyarak.

Başını yana eğerek bana baktı. “Riski biliyorlar ve bağlı oldukları kişilerin tarafını tutmuyorlar. Herhangi bir şekil değiştirici benim adıma ifşa etmeye cüret ederse... onları, ailelerini öldürür ve isimlerini yok ederim. Şekil değiştiricilerin ne kadar sadık olduğuna şaşırırsınız. Burada tek bir şekil değiştiricinin bile kendi türünden olanlar yerine cadıların tarafını tutacağından şüphe duymuyorum. Burada çok insan öldürüyorum. Kimse hiçbir şey söylemiyor.”

“Bu saf kibirin iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum ama riskli,” diye hatırlatıyorum ona. “Ve Vale Drexalı ne zamandan beri birine güveniyor ki?”

Beni susturuyor.

Hayır, sadece beni susturmadı. "Ne—"

İçeri girdik ve neredeyse çılgılık attım. Beni susturmasının bir sebebi vardı. Akılsızlar kafeslere kilitlenmişti ve bizi görünce zincirlerine karşı kükrüyorlardı. Hatırladığım kadar korkunçlardı; soluk tenleri, simsiyah çukur gözleri ve uzun tırnakları vardı. Bize ulaşmak için mücadele ediyorlardı, parmaklıklar onları geri tutuyordu ve hayvan gibiydiler. “Onları bekçi olarak kullanıyorlar. Eğer birimiz alarmı tetiklerse, tüm kafesler açılır ve Akılsızlar bu alanı istila edip içeri giren herkesi öldürür. Başkalarının görmesini istemedikleri şeyleri saklamanın mükemmel bir yolu bu. Endişelenmeyin, alarmların nerede olduğunu biliyorum. Buradan düzenli olarak hırsızlık yapıyorum.”

"Acaba bu yol, kalenin ortasına ve kayalıkların başladığı Bloodstone Akademisi'nin ortasına inen yol olabilir mi?" diye soruyorum.

“Aşağıda bir merdiven var ama ben hiç aşağı inmedim. Girişin burada olduğundan şüphelenmekte haklısınız herhalde.” Vale bana nerede olduğunu gösterdi. “Orada alarmlar var ve büyüü bozamam. İçeri girmek için Akılsızların dışarı çıkması gerekecek.”

Harika, bir sorun daha. Tam olarak üstesinden gelemeyeceğim bir sorun değil ama Akılsızlar öldürme makineleri ve büyüm onlarda işe yaramıyor. Beni bir Akılsız sürüsünden sadece ejderhalarım kurtarabilir. Konuyu değiştirip, çok geride kalan ve sakinleşmeye başlayan Akılsızları görmezden geliyorum. "Ejderha eşi meselesiyle seni üzdüysem özür dilerim. Eğer seni bir şeye zorladığımı düşündüysen, öyle bir şey yapmadım."

Vale soğukkanlılıkla, "Bana baskı yapmadın ve beni üzmedin," diye yanıtladı.

"Elbette öyle yaptım. Sinirlendiğin için odadan fırlayıp çıktın," diye hemen karşılık verdim.

Vale'nin kahkahası acımasızdı. "Kendini çok beğeniyorsun. Benim tek endişem, bu 'eş bağı' teorin yüzünden kardeşlerimden birinin ölecek olması."

"Bu bir teori değil." Omzuna hafifçe vurdum.

"Test edilmesi gerekiyor; bu nedenle hâlâ bir teori."

"Neden bu kadar sinir bozucusun?" diye hırladım.

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" diye hırslı bir şekilde karşılık verdi ve ikimiz de bir an birbirimize dik dik baktık.

Parmaklarımla göğsüne dokundum. Lanet olsun, göğsü hiç de yumuşak değilmiş. "Hayır."

"Evet, evet, öyle. Aslında, senin kadar çok soru soran birini daha önce hiç tanımadım, Juniper Daygan." Alaycı bir sırıtişla omzumu geriye doğru dürttü ve gücünden neredeyse yere düşüyordum.

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim. Yani, hiç soru sormayan bazı insanların aksine, meraklı ve sıkıcı olmadığımı söylüyorsun," diye homurdandım.

Loş ışıktaki kahkahası beni rahatsız ediyor. "Soru sormam çünkü cevapları zaten biliyorum."

"Biliyorsun, kibir de oldukça sıkıcı." Kollarımı kavuşturuyorum. Vale'den zaten yeterince bıktım. Gitmek istiyorum ama o piç kurusu gitmeyeceğimi biliyor. İksir malzemelerime ihtiyacım var, ama yardım edebileceğim zaman hiçbir şekil değiştiriciyi yiyeceksiz bırakmayacağım.

Sonunda bir dizi kasaya vardığımızda bana gülüyor. Kasaların büyük kapıları var ve üzerlerine mükemmel kıvrımlar ve elmas şekilleriyle işlenmiş gümüş kilitler var. Vale'nin bunu daha önce yaptığı belli olduğundan, kilitleri açıp içeri girmek yaklaşık iki saniye sürüyor. "Burası nadir malzeme kasası. Bunu sen ara." Listeme işaret ediyor. "Diğer ikisini ben bulurum."

"Şunu da belirtmeliyim ki, Vale, bana senin kadar emir veren başka kimseyi tanımıyorum." Elindeki kağıdı alıyorum.

"Hoşuna gitti." Vale gülerek yanımdan uzaklaştı.

"Hayır, gerçekten sevmiyorum," diye çıktım, gözüm kızararak. "Maz'ın bana nazik davranmasını, Kane'in koruyucu olmasını ve Black'in benimle tüm kalbiyle konuşmasını seviyorum. Sen ise beni sinirlendirip, bana emirler verip, böyle davranıyorsun!"

İlk malzemeyi hızla buldum ve Vale'nin bana cevap vermemesini umursamadım. Onu cebime koydum. Neyse ki, tüm malzemeler alfabetik sıradaydı ve Vale de kendi malzemesini hızla buldu. Etrafa bakmaya devam ederken, bir şişede parlayan kırmızı bir toz daha buldum; henüz ihtiyacım olup olmadığından emin olmadığım için listeye eklemediğim bir şeydi. Her ihtimale karşı tozu cebime koydum.

Vale hızla arkamızdan kapıyı kilitlerken biz de dışarı, diğer kasaya doğru gidiyoruz; sanki sadece yiyecek çalmaya gelmişiz gibi görünmesini sağlıyor. İkinci kasayı açmak için yaptığı büyüde ona yardım ediyorum ve ona biraz güç veriyorum. İçeri girmeden önce teşekkür için bana hırlıyor. Vale kapının yanındaki dolaptan bir çuvalı bana uzatıyor ve ben de içine sığdırabildiğim kadar konserve yiyecek dolduruyorum. Kapıya kadar sürüklerken inanılmaz derecede ağır geliyor.

Vale bana başka bir çuval daha vermek üzereyken ayak sesleri duyduk, ardından vızıldayan bir ses geldi ve tavandan fışkıran su püskürtme sesleri duyuldu. Vale parmağını ağzına götürdü, elimi ve çuvalları bir anda kaptı ve beni dolaba çekti. Sessizce kapıyı kapattı ve bu küçük alanda neredeyse hiç yer olmadığı için çuvalların üzerine hafifçe oturdum, hiçbir şey göremiyordum. Vale'nin vücudunun sıcaklığını kendime çok yakın hissedebiliyordum. Sessizlik büyüünün yerinde olup olmadığını kontrol ederken üzerimden sular damlıyordu. "Bu neydi?"

Vale kapıya dik dik bakıyor; sadece çatlaklardan sızan loş ışık onu gerçekten görmemi sağlıyor. "Yakınlarda bir öğretmen olmalı ve suyla büyüleri kaldırmak için alarmı çalıştırmıştır. Merak etme, bizi bulamazlar. Ben buna hazırım." Yavaşça gözlerini bana çeviriyor ve donup kalıyor. "Yüzündeki o şey ne?"

Kahretsin, fondötenim suyla birlikte akmış olmalı. Bu hiç iyi değil, özellikle de Vale'nin yüzündeki bu öfkeli ifadeyle. "Lock. Geçen gece onun evinde kaldığım için çok kızmıştı, bu yüzden bunu yaptı." Vale hâlâ tek kelime etmedi ve ejderhaların eşlerine karşı ne kadar sahiplenici olduklarını biliyorum. Onu sakinleştirmem gerek. "Hatırladığımı belli etmeden karşılık veremezdim. Zaten şüpheli. Paranoyak. Lütfen endişelenme; hiçbir şey değildi."

"Bunu bizden saklıyorsun çünkü ne yapacağımızı biliyorsun. Bu. Hiçbir şey değil," diye homurdanıyor.

Boğazımı temizledim. "Sizin iyiliğiniz için bunu hepinizden saklıyordum! Bazen çok sahiplenici ve bencil oluyorsunuz ve biraz acı yüzünden planımızı bozmak istemiyorum. Acıyı neredeyse hiç hissetmedim bile. Benim yetişme tarzımda acı hiçbir şey ifade etmiyor. Bir tokat hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bunu da bana açıklayın," diye emrediyor. Boğazından kısık bir hırıltı yükseliyor.

"Bak, önemli değil," diye mırıldandım.

"Seninle ilgili her şey benim için önemli ve kimse benim cadıma dokunamaz," diye hırlıyor. "Sana dokunduğu için onu öldüreceğim. Artık beklemeye gerek yok."

"Hayır. Dur. Öğretmen bizi görecektir." Kolundan tutup kapıyı açmasını engelledim. "Sanırım yeterince ölüm gördük. Muhtemelen dışarıda kayıp muhafızları arıyorlardır. Birilerine haber verecekler, sonra biz de gidebiliriz. Sadece gitmelerini beklememiz gerekiyor. Şu anda gidip Lock'u öldüremezsin. Bu yüzden sana söylemedim, çünkü önemli değil. Zaten öldü. Akademiyi ele geçirdikten ve kaçabileceği hiçbir yer kalmadıktan sonra onu acı verici bir şekilde öldürebilirsin. O zamana kadar, ben de senin kadar bu durumun içindeyim. Ve inan bana, onun ölmesini istiyorum, Vale."

"Anlamıyorsunuz. Ben gidiyorum—"

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Onu durdurabileceğini düşündüğüm tek şeyi. Kendimi yukarı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Bir anlığına şok oluyor, sonra boğazından erkeksi bir inilti yükseliyor ve elini boğazıma dolayarak beni kendine çekiyor ve öpüşmeyi derinleştiriyor. Eli boynuma dolandığı anda, Vale hakkındaki tüm onurum yok oluyor. Benden nefret etmesi ve benim de ondan nefret etmem umurunda değil. O, talepkar ve acımasız, o öpüşle her şeyi alıyor, beni yiyecek ve konserve çuvallarına doğru itiyor ve çuvallar üzerime bastırıyor. Elleri sert, taytımı ve iç çamaşırlarımı çekiştiriyor, ardından pelerinimi itiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, o hareket edip beni öpmeye devam ederken.

"Bir şey hatırlıyorum," diye yanıtlıyor, derin sesi içimde zevk dolu ürpertiler yaratıyor. Çeneme doğru öpücükler konduruyor. Boynumdaki deriyi emiyor ve ısıyor. "Ölüm büyüyle dolu bir odada üzerimde yattığını hatırlıyorum. Sana asla ölmene izin vermeyeceğimi söylemiştim. Sen de aynısını söylemiştin. Dudakların benimkine değdiği anda hatırladım. Seni tattığımda daha ne kadarını bileceğim acaba?"

"Beni tadıyorsun." Kalbim hızla çarpıyor. Bizi hatırlıyor!

"Henüz değil." Dizlerinin üzerine çöker. Onu o halde, çıplak bacaklarımın arasında diz çökmüş halde görünce nefesim kesilir. İki eliyle kalçalarımın tutar ve beni öne doğru çeker.

"Bana benden ne kadar nefret ettiğini göster, Hex. Kahretsin, göster bana. Benden sürünmemi istedin ve cadım için diz çökmüş durumdayım, şimdi de kazanmayı ne kadar sevdiğini göster." Ağzı çok kirli, ama hoşuma gidiyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ediyorum.

Bacaklarımın arasına dalıp uyluklarımı ayırırken hırıltısı sahiplenici ve talepkardı. "Bu ilk deneyimin unutulmaz olmasını sağlayacağım." Bu, dilini vajinamın içine doğru hızla sokup tekrar aşağı indirmeden önce verdiği tek uyarıydı; bir anlığına klitorisime odaklandı ve nefesim kesildi.

Kalçalarımı ona doğru yukarı doğru kıvrırken boğazımdan bir inilti yankılanıyor, daha fazlasını istiyorum. Bu çok, çok iyi hissettiriyor. Elimle yumuşak saçlarına dalıp onu kendime daha da yaklaşıtıyorum ve o da beni yutarken boğazından bir hırıltı yankılanıyor.

"Kahretsin, tadın çok güzel. Seni sonsuza dek yiyebilirim. Yiyeceğim de." Sözleri klitorisimde titreşiyor ve inlemelerim daha da yükseliyor. Vale beni yalıyor ve tahrik ediyor, elleri uyluklarımı sıkıp beni aşağıya doğru bastırırken keşfediyor. Ne yaptığını biliyor. Beni daha önce söylemediğim için cezalandırıyor, diye düşünüyorum. Tekrar tekrar, asla boşalmama izin vermiyor. Nefes nefese, ter içinde kalmışken, tekrar klitorisime geri dönüyor ve daha hızlı hareket ederek dilini bir yandan diğer yana gezdiriyor. Yüzüne boşalırken sertçe inliyorum, ellerim saçlarını çok sıkı kavıyor, inlemelerim yıldızlar görürken bir çığlığa dönüşüyor. Sessizlik büyüğü sesleri yutuyor, sadece ikimiz için bırakıyor.

Başını kaldırıyor, saçları dağınık ve dudakları hafifçe şişmiş.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Gülümsemesi bir anda kayboldu. Gözlerini kırpıştırarak benden uzaklaştı. "Sanırım gittiler." Elini ağzının arkasına sürdü.

"Vale mi?" Ne değişti az önce?

"Hadi, yiyecekleri köylülere götürelim," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor.

Yanlışı bir şey mi yaptım? "Bu senin için kötü müydü? Özür dilerim—"

"Bu saçmalıkları düşünme, Hex. Tabii ki kötü değildi... senin hiçbir şeyin benim için kötü olamazdı. Bu seninle ilgili değil; bu benimle ilgili bir şey." Yüzünü ovuşturuyor ve umarım bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu fark eder. Keşke bunu daha ayrıntılı açıklasa, ama açıklamayacağı açık.

"Vale, bu da neyin nesi—"

"Lock'u henüz öldürmeyeceğim ama o zaten ölü bir adam ve o herifle ilgili başka bir şey olursa bana söyleyeceksin." Boynumu kavradı. "Hayatımda gördüğüm ve tattığım en seksi, en lezzetli şeydi. Sadece sen benim değilsin. Bu bir daha olmayacak, Hex."

O yürek parçalayan sözlerle bana sırtını döndü. Bu alçak için gözlerimden yaşlar süzülürken, kıyafetlerimi tekrar giydim, yiyecek torbamı kaptım ve öfkeyle dışarı ıktım. Vale sessizce peşimden geldi ve tek kelime etmedi.

Bölüm 14

VALE

“Vale, uzaklara gitme,” diye bağıyor üvey büyükannem. Gözlerimi deviriyorum. Bebek değilim. On yaşındayım ve o hâlâ ormanda hava kararmadan önce beni geri getiriyor. Geri dönmeme gerek yok; ben bir ejderhayım ve bu ormanda benden daha büyük hiçbir şey yok. Kardeşlerim bile.

Ormanda koşmaya devam ediyorum ve etrafımdaki kokuların öfkemi yatıştırmasına izin veriyorum. Kane her zaman kontrolü elinde tutuyor ve bundan nefret ediyorum. Maz sürekli şaka yapıyor ve ukalalık ediyor. Black ise çoğunlukla kimse yanına yaklaşmaya cesaret edemediği için huysuz. Hepsinden ve kasabayı değiştirmek için hiçbir şey yapamamamızdan bıktım. Şekil değiştirenler ölüyor, cadılar bizi savaşlarında kalkan gibi kullanıyor ve biz bu ormanda kilitli kalmış, ünlü Kantaşı Akademisi'nin hepimizin üzerinde yükselmesini izliyoruz.

Ormanı takip ederek uçurumun kenarına, aşağıda kasvetli denize doğru uzanan devasa bir uçuruma ulaşıyorum. Elimle sihirli bariyere dokunuyorum. Dokunuşum altında yakıyor, acı dayanılmaz hale gelince elimi çekiyorum. “Neden beni buradan çıkarmıyorlar?!”

“Bu senin iyiliğin için.” Hava durgunlaşıyor ve ben de onunla birlikte donup kalıyorum. Bir kadın, bariyerin hemen dışında, denizin üzerinde süzülüyor. Yüzü uzun, kahverengi bir başlıkla örtülü ve sihir gibi kokuyor. Cadılar gibi değil, daha farklı bir şey. “Beni büyücü olarak tanıyorsun.”

Bir adım geri çekiliyorum. “Buraya nasıl geldin? Onlar seninle savaş halindeler! Burada olamazsın.” Dünyamızı yok eden cadıya bakarken

başımı sallıyorum. Laboratuvar fareleri gibi burada tutulmamızın sebebi o. Bu cadı, ben daha küçük bir çocukken anne babamın ölümüne neden oldu. Onun yüzünden onları hatırlamıyorum.

“Geleceğini görüyorum Vale ve seni lanetliyorum,” diye emretti büyücü. Büyüsü bariyeri aşip beni sardı, gri ve kırmızı, girdaplar halinde kolumu sıktı. Dönüşmeye çalışırken ellerimden ateş fişkırdı ama başaramadım. Ayaklarım orman zemininden ayrılırken ejderham feryat etti. Büyüsünün kalbime çarpmasına saniyeler kala, büyüünün içeri girmesiyle kalbimin paramparça olduğunu hissettim. Acıyla nefes nefese kaldım. Ağzımdan sessiz bir çığlık çıktı ama sözleri kulaklarımda yüksek ve güçlüydü. “Aşık olduğunda, Drexan ejderhalarının sonuncusu, o da sana karşı aynı duyguları hissettiği anda kalbi duracak. Onun ölümü lanetini sona erdirecek. Eşinin kanı tek anahtarın.”

Elim titriyor, o berbat anıyı zihnimden uzaklaştırmaya çalışırken, ajandama mevcut iksir dersiyle ilgili notlar yazmaya devam ediyorum. Black ve Kane beni bulmadan önce bütün gece ormanda yattım ve onlara bariyerden kaçmaya çalışıp bayıldığımı söyledim. Onlara gerçeği nasıl anlatabilirdim ki? O zamanlar bunu umursamıyordum. On yaşındaydım ve herhangi bir kadını sevme fikri komik geliyordu. Şimdi komik değil. Mahzenlerde kontrolümü kaybettim. Çok ileri gittim. Onu uzakta tutmak istiyordum, ama bir şekilde dilim vajinasının derinliklerinde buldum kendimi. Haftalar geçmesine rağmen hâlâ tadını alırken sessizce inliyorum.

Gerçek şu ki, bu mesafe çok büyük bir sorun haline geldi. Onunla ilk tanıştıgımda ondan çok hoşlanmamıştım, hatta ondan nefret ediyordum çünkü lanetim yüzünden asla sahip olamayacağım her şeyin bir hatırlatıcısıydı, ama nefret güçlü bir duygudur. Kolayca başka bir şeye dönüşebilir. Bağ kurduğumuzda hiçbir anının geri gelmediğini söylediğimde yalan söyledim—geldi. Hepsi değil, ama ne kadar çok uyursam, bizi o kadar çok hatırlıyorum. Uzun zamandır, babasının üstünü yeniden yapıp onu ağlamaktan alıkoymak için büyülemekten çok önce ve hayatımı kurtarmak için ölüm büyüsünden geçmeden çok önce ona takıntılı olduğumu fark ettim. Onun zarar görmemesi için ölürdüm, seve seve ölürdüm. Juniper benim için hayatını riske attı ve bunun bana karşı hisleri olduğu anlamına geldiğini biliyorum. Bunun olmasına izin veremem.

Onu incitmeden, mümkün olan her şekilde benden nefret ettirmeliyim çünkü onun üzgün halini görmeye dayanamıyorum ve ona sahip olmama izin veremem. Bu çok berbat bir durum.

Dördümüzün de annesi tarafından lanetlendiğimizi bilmiyor. Dördümüz de normal bir hayat sürmemizi imkansız kılan bir şekilde lanetlendik. Ama Black ve Maz'ın lanetleri onun yanında kayboluyor. Ama benimki asla kaybolmayacak. Benim lanetim onu öldürecek ve bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Kane'in ona henüz laneti ve bu lanetin ailesini nasıl öldürdüğü hakkında bir şey anlattığından şüpheliyim. İlk koruyucu ailesini de. Lanetleri kırmaya çalışacak, bağ kurmasına yardımcı olmak için her şeyi yapacak, çünkü onu tanıyorum. Cesur, gözü pek ve bize karşı pervasız. Onun için dünyayı yakardım, yine de lanet yüzünden kendimi ondan uzak tutardım. Bunu asla bilmemeli ve kardeşlerim onun için harika eşler olacaklar.

O da benim eşim. Bu sahiplenme düşüncesini bastırıp defterime daha hızlı yazıyorum. Zindanda duvardan görüldüğü anda onun eşim olduğunu anlamıştım ve ejderham aklını kaçırmış, zihnimin sınırlarını aşarak dışarı çıkmak ve ona ulaşmak için çaresizce çabalamıştı. Onu geri püskürtmek için tüm kontrolümü kullanmam gerekti, çünkü o da benim kadar biliyordu ki, o bizim eşimiz.

İksir dersinden sonra günün geri kalanı bulanık geçti ve kardeşlerim kasada olanlar yüzünden bana kızgındı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorlardı ama Juniper'ı üzdüğümü biliyorlardı. O anda başka ne yapabilirdim ki? Başımı kaldırıp ders boyunca eğitiminin nasıl geliştiğini, Black'e karşı kendini savunmada kolayca nasıl dayanabildiğini izledim, gerçi Black ona karşı kendini tutuyordu. Hepsi de öyleydi. Ona karşı yumuşak ve naziktiler ve onları suçlamıyordum. Onlar için mutluydum. Eşlerini bulmuşlardı ve artık önlerinde hiçbir engel yoktu.

Bacağındaki parıldayan halhala, aşağı doğru sarkan M harfine göz attım. Cebimden küçük paketi çıkardım; üzerinde V harfi olan bir tılsım ve kırmızı sarmaşıkla sarılmış siyah bir elmaslı başka bir tılsım. Ona çok sevdiği akademiye hatırlatacağını düşündüm. Bunları onun için yapmakla aptallık ediyorum. Ona asla bu çiftleşme hediyelerini veremem. Tam bir aptalım.

Ayağa kalkıp sınıftan çıktım. Kane arkamdan seslendi, ama onu görmezden gelip kalenin içinde öfkeyle yürüdüm. Sevdiğim bir balkona çıktım ve bacaklarımı aşağı sarkıtıp ormana bakmak için kenarına oturdum. Boynumu kütletip gri bulutların ağaçların üzerine yağmur damlatmasını izledim.

“Ejderhalar yağmuru sever mi? Uçarken. Bedava bir banyo gibi mi?” Başöğretmen Mentor Parker yanıma gelip otururken arkama baktım. Kırmızı pelerinini aşağı çekti, ellerine yaslanarak geriye doğru oturdu. “Bunu hep merak etmişimdir.”

"Ne istiyorsunuz, Müdür Bey?" diye çıkıştım. "Hiç keyfim yok. Buraya yalnız kalmaya geldim."

“Luke.” Gerçek adıyla beni düzeltiyor ve onu balkondan aşağı atmak isteğime karşı koyuyorum. “Evet, yalnızım, tıpkı birkaç hafta önce mahzenlerde olduğun gibi. Tıpkı öğrencilerimi öldürdüğün ve ortalığı berbat bir şekilde temizlediğin zamanlar gibi.”

"Konuşmaya devam edersen bugün bir okul müdürünü öldürürüm," diye hırladım.

Bu aptal bana gülüyor. "Biliyorsun ki ben bir tehdit değilim, o yüzden bu saçmalıkları bırak. Konuşacak birine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. İşte buradayım. Bir süredir senin tarafındayım, Vale. Öğrencileri öldürmeyi bırakmanı istemeye gelmedim, sadece daha dikkatli olmanı istiyorum."

"Biz arkadaş değiliz, o halde neden yardım ediyorsun?" diye soruyorum ve bir cevap istiyorum.

“Hayır, henüz değiliz... ama size yardım edeceğim. Akıllı cadınızla planladığınız her neyse, benim yardımım gerekiyor.” Gözlerini benden ayırıp ormana baktı. “Bloodstone Akademisi ve halkı için en iyisini istiyorum. Hem cadılar hem de şekil değiştirenler için. Her şeyden önce akademinin tarafındayım ve eğer eylemlerinizi yardımcı oluyorsa, o zaman ben de sizin tarafınızdayım. Şimdiye kadar ortadan kaldırdığınız cadıların listesinden anladığım kadarıyla, şekil değiştirenlerden açıkça nefret eden güçlü aile varislerini seçiyorsunuz.”

“Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum.” Gözlerimi kısıyorum. Onu öldürmeliyim ama tereddüt ediyorum. Okul müdürünü öldürmek akademiye çok fazla dikkat çekecek ve şu anda buna ihtiyacımız yok. Zaten yeterince sorunumuz var.

Cebinden bir cep saati çıkarıp ikimizin arasında tuttu. "Senin için."

"Kusura bakma ama senden hediye beklemiyorum." Kabul etmiyorum.

Luke onu aramızdaki yere, yere koydu. Gök gürültüsü havada yankılandı. "Benimle bir anlaşma yap. Bu bir hediye ve karşılığında birini koruma sözü veriyorum."

“Kim?” diye soruyorum. “Ve neden bunu isteyeyim ki?”

“Winifred Venus. Ne yapıyorsanız onu yaşıyor.” Luke, Juniper'ın meraklı arkadaşı Winifred'den ne istiyor? Bu aptal, Winifred'in zaten Juniper ve bizler tarafından korunduğunu bilmiyor, çünkü Juniper onu seviyor.

“Pekala, ama cep saatini sende tut.” Başımı çeviriyorum. “Ve git.”

"Babam bana bunu Drexan soyunun son ejderhasına vereceğime dair söz verdirdi. Bu yüzden onu almalısın," diye karşılık verdi ve ben durakladım.

"Bir cadı neden böyle bir şey yapsın ki?" diye soruyorum.

“Cadı dünyasında birçok sır var ve şu anda hepsini sizinle tartışmak istemiyorum, ama size şunu söyleyeyim. Tanrıçanın sadece tarot kartları değil, çok iyi bilinen birçok eşyası vardı, ama içinde kırık cam parçaları olan bir cep saati de vardı. Birçok insan camı biliyor, ama saati bilmiyor. Babam, babasından ve ondan önceki nesillerden duyduğunu söyledi. Ona, Bloodstone Akademisi'ndeki küçük yaratıkların camı çaldığı ve bu yüzden cep saatinin hiçbir gücü olmadığı söylenmişti. Ama eğer birisi hem cama hem de saate sahip olursa, dünyalar arasında geçiş yapabilir.”

“Demek tanrıçadanmış.” İlk kez elime alıyorum. Altın metalin üzerinde gümüşün zarif kıvrımları var, ama oldukça basit. Sıradan. Eski insan biblolarıyla dolu herhangi bir hurdacıdan alabileceğiniz bir şeye benziyor. “Çöp gibi görünüyor.”

“Tarot kartları bir araya gelene kadar böyle devam eder, sonra da güçle dolup taşarlar. Tanrıçadan çalınan üçüncü bir şey daha vardı.” Sözleri bir uyarı gibi geliyor. Müdür aslında ne kadar şey biliyor?

“Neydi o?” Cep saatini pelerininin içine koydum.

“Vale, artık bunu anlamaya başlamanın zamanı gelmedi mi? Cevaplar tam önünde.” Ayağa kalktı. “Onu uzaklaştırmayı bırak. Lanetler her zaman bozulur. Kazanmak için kenetlenmiş bir takım olmalısınız.”

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

“Lanet olsun ya da olmasın, o senin bağlı olduğun kişi. Bazı şeyler kaderde yazılıdır.” Şakağına dokunur. “Gizli bir gücüm var. Zihinleri okuyabiliyorum... ve senin zihninde de görüyorum, Vale. Korku tarafından kontrol ediliyorsun ve bu hepinizi yok edecek.”

Müdürün uzaklaşmasını izlerken, tam olarak ne kadar şey bildiğini ve onu öldürmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Zihinleri nasıl okuyabiliyor? Bu kadar çok şey bilmesi mantıklı olurdu, ama belli ki Karanlık Otorite'ye söylemiyor. Ayağa kalkıp doğrudan balkondan

atlıyorum, havada dengemi kaybediyorum. Kardeşlerimden hiçbiri yağmurda uçmayı sevmez, ama ben severim. Her şeyi, acıyı bile alıp götürür.

Bölüm 15

Ormanın kenarında durup Black'in ejderhasının orman yolundan bana doğru ağır ağır ilerleyişini izlerken, yapraktan daha titrek hissediyorum. Etrafındaki ağaçlar, çamurlu toprağa saplanan devasa pençelerinin her vuruşuyla sallanıyor. Parlak ama keskin pullarıyla simsiyah olan ejderhası, başını benim seviyeme doğru eğiyor. Bu, benim eşim ve bağlı olduğum ejderham Black Ashveil. Beni akşam yemeği olarak yemeye hazır gibi görünen, kocaman, korkutucu bir ejderha değil. Ejderhası bir canavar, bunu inkar edemem ve doğal olarak ondan çekiniyorum. Black, genellikle ders yapmadığım bir Pazar günü odama girip, fırtınalar dinene kadar bağlı olduğum ejderhaya binmeyi öğrenmem gerektiğini söylemişti.

Neyse ki Lock duştaydı ve o çıkıp hayır demeden önce kaçmayı başardım. Ejderhalarımı gizlice kaçmak son zamanlarda giderek zorlaşıyor. Lock sürekli peşimde ve bu çok sinir bozucu. Buraya inerken, Maz'dan aldığım bir keki yerken Black bana ejderha binicisi olmanın lanetinin ejderha kanım yüzünden bana uygulanmayacağını hatırlattı. Ama yine de, binme fikri bir şey, devasa bir ejderhanın sırtına binmek ise bambaşka bir şey. Black olduğunu ve bana zarar vermeyeceğini bilmeme rağmen, vücudunu yere indirirken, kafası önümde yere çarparken, kanatları çamurda yayılırken içimde ilkel bir korku yankılanıyor.

Burnundan çıkan duman dalgalar halinde etrafımı sararken, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümde fiziksel bir acı hissediyordum. "Pekala, pekala."

Dikkatlice ilerleyerek, devasa boynunun yanından geçip omuzlarına iniyorum. Bir ejderhanın üzerine nasıl tırmanılacağı, pullarının neresine

oturulacağı konusunda net talimatlar almıştım. Yıllar önce, hâlâ biniciler varken okudukları dersleri hatırlıyorlardı, ama yine de bir şey beni duraksatıyor. Tırmanmam gereken pullara bakıyorum ve kendime bunu yapabileceğimi söylüyorum. Pelerinimi geriye iterek, takılıp düşmeyeceğimden emin olduktan sonra tırmanmaya başlıyorum. Daha yükseğe çıktıkça, bacağının yanından, omzuna doğru tırmanırken kaslarım ağrıyor; orada garip sıcaklığı beni rahatlatıyor. Pullarının arasından gelen sıcaklığı hissediyorum ve gökyüzünde olduğumuzda hiç üşüyecek miyim diye merak ediyorum. Kalp atışı, tenime vuran bir davul gibi. Sonunda sırtına çıktığımda, çömelip kürek kemikleri arasındaki bir çukuru bulana kadar sürünüyorum. Bana söylediği gibi, öne eğilerek, pulları sıkıca kavrayarak oraya oturuyorum.

“Hazırım, Black.” diyorum ona, kesinlikle hazır olmasam da. “Lütfen düşürme—” diye bağıriyorum, o zıplarken, dev kanatları havada çırpınıyor ve bizi yerden kaldırıp bekleyen berrak gökyüzüne doğru fırlatıyor. Çılgınlıklar boğazımdan kopmaya devam ediyor, o gittikçe daha yükseğe sıçrıyor ve sonunda bulutların hemen üzerinde süzölmeye başlıyor. Her an düşeceğim korkusuyla gözlerimi dikkatlice açıyorum, ama Black düşmememe izin vermiyor.

Birlikte rahatça yolculuk ediyoruz, neredeyse doğalmış gibi, sanki olması gereken buydu. Süzölerek, bizi bulutların içine ve dışına bırakıyor, bulutlar sanki hiçbir şey yokmuş gibi geliyor. Hala ellerime, yüzüme, batan güneşe değiyorlar. Ayın yerini almasıyla turuncu ve kırmızı damlalar yavaş yavaş yok oluyor. Bir saat kadar sonra yavaş ve istikrarlı bir şekilde tekrar aşağı iniyor ve biliyorum ki bana karşı nazik davranıyor. Gökyüzündeki ejderhaları gördüm, onların çılgınlığını, nasıl uçtuklarını, daldıklarını ve her şeyi nasıl kontrol ettiklerini. Kesinlikle bana karşı nazik davranıyor.

Loş ışıktaki Kantaşı Akademisi tıpkı perili bir kale gibi görünüyor. Kuleleri çok yüksekte yükselirken, altındaki kantaşı neredeyse parlıyor. Ormanın karanlığı, kalenin etrafını saran sıcak, rahatlatıcı bir battaniye gibi duruyor. Black ondan uzaklaşıyor. Bizi kaleye geri götürmek yerine, ormanın en uç noktasına, tam karşı tarafa, uçurumun kenarına götürüyor. Ondaki kayarak iniyorum, kalbim boğazımda atıyor, sanki gerçek bir kaydıraktan aşağı kayıyormuşum gibi hissediyorum ve yere sertçe çarpıyorum.

Black bir an geriye çekildi ve güzel yüzünde bir gülümsemeyle karşımda durdu. "Bu etkileyiciydi. Bir kere bile düşmedin."

"Hâlâ bacaklarımı hissedemiyorum. Sanki jöle gibiler." diye nefes nefese kaldım.

Kahkahalarla gülüyor ve beni kucağına alırken, bir kolunu dizlerimin altına, diğerini sırtımın altına koyup boynuna doladığımda tiz bir çığlık atıyorum. "Yürüyebiliyorum. Dizlerimle ilgili şaka yapıyordum." Sayılır. Sinirlerim yatışınca birazdan gerçekten yürümeyi deneyeceğim.

"Daha çok pratik yapacağız. Havada rahat hissetmeniz önemli... ne olur ne olmaz." Beni gökyüzünde korkutmanın gerekliliğini nazikçe açıklarken bizi ormana doğru götürüyor. Anlıyorum, ama mantıksız tarafım bunu bir daha asla yapmak istemiyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, beni ormanın derinliklerine doğru taşıırken.

"Burada, insanların gözünden kaçmak için sürekli geldiğim bir yer var, çünkü kimse varlığından haberdar değildi. Size göstermek istiyorum." Neredeyse gergin görünüyor.

"Tamam." Yanağından öptüm ve o da bana gülümsedi, omuzları düştü. Yaklaşık on dakikalık bir yürüyüşten sonra beni yere indirdi. Sık bir orman korusundaydık; burada kesinlikle hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Black, ağaçların ve çalılıkların bir mağara girişini ve hemen arkalarındaki gizli bir yolu nasıl sakladığını gösterdi. Mağaraya adımımı atarken Black, bir yosun örtüsünü kenara çekti. Çimen ve nem kokuyordu, başka hiçbir şey yoktu ve diğer taraftan mavi bir ışık geliyordu.

Birlikte yürürken başımı eğmek zorunda kaldım, Black'in eli benimkini sıkıca kavramıştı. Diğer tarafa çıktığımızda nefesim kesildi. Burası bir göl, gerçekten sığ bir göl. Su muhtemelen ayak bileklerimden daha yukarıya çıkmıyordur, ama güzel olan bu değildi. Güzel olan, içinde parıldayan ve yüzen milyonlarca kelebektir. Suya dalıp çıkıyorlardı, kanatları en parlak mavi renkteydi, neredeyse ışıldıyordu. Yanımızdaki birkaç tanesi korkudan ürperdi, ama milyonlarcası vardı. Tüm duvarlar kanatlarının ışığıyla her yöne parlıyordu ve bakmaktan kendimi alamıyordum. Black'e döndüm, o da bu yerin güzelliğine değil, bana bakıyordu. "Bunu nasıl buldun?"

Black hemen cevap vermiyor, ama beni aralarından geçiriyor, geçerken kelebekler uçuşuyor ve ortadaki küçük, yuvarlak, yosun kaplı adaya doğru yürüyoruz. Black oturuyor. Ben de onun peşinden giderek yanına oturuyorum, başımı omzuna yaslayıp onu izliyorum. Bir büyü fısıldıyor ve müzik çalmaya başlıyor, Black'in birkaç kez mırıldandığını duyduğum tanıdık bir şarkı.

“Bir kaçıŖa ihtiyaım vardı ve onu tesadüfen buldum. Tanrıça ya da bir başkası, kimsenin benden korkmayacağı bir yere ihtiyaım olduğunu biliyordu diye düşünüyorum. Kelebekler bana dokunmuyorlar – sanki biliyorlarmış gibi. Ormandaki hayvanlarla her zaman bir sorunum olmuştur – yanlışlıkla yanıma gelirler ve sonra ölürler. Ama kelebekler biliyor. Sadece kalıyorlar; beni yargılamıyorlar veya sorgulamıyorlar. Korkmuyorlar. Bu yüzden benim için en huzurlu yer burası. Gittiğim her yerde, korktukları kişi benim; benden uzaklaşıyorlar. Kazara dokunarak onları öldürebilecek ejderha gibiyim. Kardeşlerim ve sen hariç herkes beni böyle gördü.”

“Senden hiç korkmadım, biliyor musun? Biliyorum, garip çünkü senin hakkında her şeyi duydum. Bilmiyorum, tanıştığımız andan itibaren dehşete kapılmam gerekirdi ama korkmadım işte. Senden korkan tek bir yanımla bile yoktu,” diye fısıldadım, elimle yanağına dokunarak.

Sessizce elimi tutuyor ve kucağına çekiyor. Parıldayan bir bileziğı bileğime takarken aşağıya bakıyorum. Çok güzel. Ametist, diye düşünüyorum. Çekirdeğinde hafif bir mavi tonu olan, ısıltılı mor taşlar. Taşların her biri yıldız şeklinde. Mükemmel uyuyor.

“Sana anne babam hakkında pek bir şey anlatmadım ama çok küçükken, savaşta öldüler. Onları hatırlamıyorum ama annem, bir şey olursa diye bana bir mektup yazmıştı. Sanırım bana ait bir şeyinin kalmasını istiyordu. Bu mektubun içinde, babamdan aldığı bir evlilik hediyesi olduğunu, ondan önce de babamın annesinin, ondan önce de büyükannemin ve böylece nesiller boyu ailemde kaldığını anlatan bir bileklik vardı. Mektupta birçok şey yazmıştı, beni ne kadar sevdiğinden ve lanetin ötesini görebilecek birini bulacağımdan bahsetmişti... ama bu bileklik onun bana olan en büyük umuduydu. Onu birine vereceğimi, bir geleceğim olacağını görmüştü ve bana inanmıştı. Yani... bu sana olan evlilik hediyem. Maz'ın halhal ile ilgili zaten açıkladığını biliyorum ama kabul edersen sana vermek istediğim şey bu, Juniper.”

"Beni kabul et," diyor. Ah, Black... "Black, çok güzel ve güzel olmasa bile, arkasındaki hikaye benim için her şey demek. Aile yadigarı eşyalarım yok. Çocukken sürekli olarak ailem olmadığı, Melody dışında yalnız olduğum ve her zaman yalnız kalacağım hatırlatılıyordu. Bana bunu veriyor olman bile çok şey ifade ediyor."

"Sen benim için her şeysin." Burnunu yanağıma hafifçe dokundurdu, kulağımla nazikçe öptü. "Daha da yaklaş."

Kucağına otururken ne sorduğunu bilmeme gerek yok. Bana bakıyor, günahkar ve muhteşem, dizlerimi düşürecek kadar güzel. Elleri omuzlarımda dolaşıyor, pelerinin tokasını açıyor. Pelerin yanımda yerde duruyor. Sonra o da kendi pelerinini açıyor.

"Seni eşim olarak istiyorum," diye kendinden emin bir şekilde söylüyor, saçlarımı omuzlarımdan, boynumdan uzaklaştırarak.

İçimden hiçbir ses hayır demiyor. Evet demekten başka ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ondan bana dokunmasını istemekten başka. Onun eşi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Kalıcı olarak onun olmak. Çünkü her zaman onun oldum. Eli çenemi kavradı, beni tutkulu bir öpüşle kendine çekti. Öpüşüyle beni adeta yuttu, beni kendine doğru çekip çekiştirdi, tadımdan inlediğini düşündüm. Tanrım, tadı mükemmel. Benimmiş gibi tadı var.

Vücutlarımızı birbirine iyice yaklaştırıyor, böylece sertliğinin uyluğuma baskısını hissedebiliyorum. Onun her şeyini hissedebiliyorum. Onun da beni hissettiğini biliyorum. Yavaşça kıyafetlerimi çıkarıyor, dudaklarımdan hiç ayrılmıyor, beni parça parça soyuyor. Sadece üstümü başımdan çıkarmak için duraklıyor, sonra dudakları tekrar benimkine değiyor, sanki her an bana dokunmaya can atıyormuş gibi. Ben de ondan aynısını istiyorum.

Ellerim gömleğinin alt kısmıyla oynuyor, yukarı doğru itiyor ve o duruyor, geriye yaslanıp gömleği başından çıkarıyor. Gözlerim sert göğsünde, geniş omuzlarında, kalın kollarında geziniyor. Gözlerine baktığımda ve bana baktığını fark ettiğimde kızarıyorum. "Bana böyle bakmaya devam edersen her şey bitecek."

Şeytani bir gülümsemeyle, "Öp beni, Black, ve sakın durma," diye hırladı ve tekrar öptü. Artık kontrolün tamamı kalmamıştı, çünkü bu bir sahiplenmeydi. Bu biziz. Beni tekrar pelerin üzerine yatırdı, taytımın ve iç çamaşırlarımın bel kısmına uzanıp ikisini birden aşağı çekti ve ardından botlarımı çıkardı.

Onun karşısında tamamen çıplak olduğumda, yanaklarım kızarıyor, o da bana baştan aşağı bakıyor. Black, laneti olmasaydı herkesi elde edebilirdi ve bencil yanım sadece ben olduğum için mutlu. Ama biz birlikteyken, o bundan çok daha fazlası. Bu sadece seks değil; bu biziz. Bundan sonra aramızda hiçbir engel kalmayacak ve Tanrım, Black benim dünyam.

"Sana dokunabilirim," diye mırıldanıyor, düşüncelerimi benden alıyor. Sıcak elleri uyluklarımdan yukarı, en çok ihtiyaç duyduğum yere,

hassaslığımın doruk noktasından ona yalvaran içime doğru kayıyor. Elleri en çok istediğim yerden geçip göğüslerime ulaşıyor, onları avuçluyor ve parmaklarıyla meme uçlarımın üzerinde geziniyor. Sırtım geriliyor, zevk içimden fişkırıyor ve nefes alamıyorum, o eğilip dilini önce bir meme ucumun üzerinde, sonra diğerinin üzerinde gezdiriyor, ardından ağzını göğsümün ortasına, karnımın üzerinden aşağıya indiriyor.

Sonunda bacaklarımın en üst noktasına ulaştı. Dilini vajinamdan içeri, sonra da klitorisime doğru sürüklerken başım yere çarptı. İnlemelerim duvarlarda yankılandı ve utanç verici derecede yakındım. Kendimi tutabileceğimi sanmıyorum. "Kahretsin, sanki benimmişsin gibi tadın var. Hiç bu kadar güzel bir şey tatmadım. Bu tatlı, sıkı vajinayı bütün gece yiyeceğim. Sen benimsin." Kirli sözleri sert, sahipleniciydi ve utanacak halim yoktu. "Benimsin."

Tatlım Black'in çok kirli bir ağzı var ve ben buna bayılıyorum. Aramıza hiç engel koymayan Black. Her şeyde yanımda oldu. Çılgınca aşık olduğum ejderha Black. Yalvarmadan beni orgazma ulaştırıyor, tam orgazm olduğum anda parmakları içime giriyor, böylece beni hissedebiliyor. İki parmağını sıkıca kavradıkça inliyorum, çığlıklarım duvarlarda yankılanıyor ve kelebekler havada uçuşuyor. Ama Black durmuyor, beni yalamaya, bana işkence etmeye devam ediyor ve anlıyorum ki beni sadece bir kez orgazma ulaştırmayacak.

Beni üçüncü orgazmımın eşiğine getirdiğinde, geriye doğru diz çöker, pantolonunu çözer ve aşağı indirir. Bana bakarken boxer'ı üzerinde kalır ve ben de penisinin çok büyük hatlarına odaklanmamaya çalışırım. "Bilmen için söylüyorum, haftalar önce, ne olur ne olmaz diye doğum kontrol hapı aldım. Bebeğimi taşıma fikri beni tahrik etmiyor mu, inkar etmeyeceğim, çünkü ediyor, ama savaş halindeyken değil. Henüz değil, seninle çok az zaman geçirdim."

"Ben de bir iksir içtim," diye itiraf ediyorum alt dudağımı ısırarak. "Ama buna hazırlanmış olmana bayıldım."

"Bundan emin misin?" diye soruyor dizime dokunarak. "Bunu yaptıktan sonra, seni eşim olarak ilan etmeden sadece içinde olamayacağım. Aramızda hiçbir şey kalmayacak. Artık kimse aramıza giremeyecek. Eğer bunu istemiyorsan, seni becermek yerine bütün gece tatlı amını yiyeceğim."

Yanaklarım kızarmış bir şekilde ona bakıyorum. Çok ciddi. "Seni seviyorum. Asla vazgeçmek istemem, Black, ve seni eşim olarak istiyorum. Ben seninim."

Gözleri bir anlığına yumuşadı, sonra içlerinde arzu alevlendi ve boxer sortunu indirip penisini çıkardı. Büyük... çok büyük ve muhtemelen acıtacağını biliyorum, ama öğreneceğim. Sonuçta ben çok başarılı bir öğrenciyim.

Bacaklarındaki her şeyi üzerinden itip üzerime tırmandı, alnını alnıma dayadı. Ellerimi kavrayıp başımın üstüne sabitledi, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken meme uçlarımla sert göğsüne bastırılmasına neden oldu. Tam penisinin ucu girişime girerken bacaklarımı beline doladım. Kocaman penisinin ucu içime girerken gözleri geriye doğru döndü. Çok iyi hissettiriyor. "Siyah," diye inledim, daha fazlasını istedim.

Uzun bir hamleyle bana çarpmadan önce hırlıyor. Beni gererken acı ve zevk birbirine karışıyor ve içim dolu. Beni mükemmel bir şekilde dolduruyor. Dili ağzıma girerken, beni tamamen ve mutlak surette kontrol ederken, içimde şiddetle vururken nefes nefese kalıyorum. Seks hiç böyle olmamıştı. Beni başka hiç kimse için mahvediyor. Orgazmım, bir diğeri, tam orada ve artık kendimi tutamıyorum. Daha sert ve daha sert vurdukça, dili ağzımdayken boşalırken kendimi kontrol edemiyorum. İnliyor, beni üzerine çekiyor. Penisinin etrafında boşalırken kalçalarımı yuvarlıyorum. Kalçalarımı onunla birlikte hareket ettirirken başı geriye doğru düşüyor, bana tam olarak ne istediğini gösteriyor. Kasları geriliyor ve penisinin üzerinde yukarı aşağı kayarken beni hayretle izliyor. Bunun ilk deneyimi olduğunu düşünürsek, ne kadar dayanabileceğini merak ediyorum.

Cevap neredeyse anında geliyor. "Seni kendimle doldurmam gerekiyor; senin sıırıslıklam ıslanmanı görmek istiyorum. O daracık amınla beni becermeye devam et, Juniper."

İnleyerek onu daha sert bir şekilde beceriyorum ve yavaş ama emin adımlarla kontrolünü kaybettiğini hissediyorum. Gözleri kararıyor ve boğazından yankılanan hırıltı neredeyse insan sesi değil. Tamamen ejderha sesi. Penisi içimde daha sıcak ve daha büyük hissediliyor. Hırıldayarak benden çıkıyor, sonra beni dört ayak üzerine itiyor, kalçamı havaya kaldırıp tekrar içime giriyor. Pozisyon, açısı, her şey çok fazla. Bana sertçe girerken, elleri kalçalarımı çok sıkı kavrarırken inanılmaz bir his veriyor.

Vücudunu üzerime eğdi ve ben daha farkına bile varmadan dişleri omzuma saplandı ve ardı ardına gelen orgazmlarla zevk beni yuttu. İçimi menisiyle doldurduğunu hissettim, o kadar çok ki nefes alamıyordum. Zevk çılgılığı benimkinin etrafında yankılanırken, tekrar tekrar orgazm olmaya devam ettim, sonunda durdu ve yosunların üzerine yığılıp kaldım. Black

benden çıktı, beni kucağına aldı ve yerde etrafıma kıvrıldı, yüzlerimiz birbirine yapıştı. Aramıza uzandı, vajinamı kapladı ve menisini tekrar içime itti.

"Bu inanılmazdı, akıl almazdı. Bu çoklu orgazm olayı, sanırım ona böyle demeliyim, çünkü bu... daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım..." diye mırıldanıyorum, doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Black beni öpüyor ve ben duruyorum. "Eşlerin birbirine yapabileceği bir şey bu." Başımı onun göğsüne yaslıyorum ve neredeyse yerimden sıçradım. "Eşleşme bağı tamamlandı."

"Az önce bunu kafamda söyledin." Başımı kaldırdım.

"Evet, yaptım. Şimdilik, ancak cinsel ilişkiden hemen sonra birbirimizi böyle duyabileceğiz. Ama bağımız güçlenecek ve her zaman zihinden zihne konuşabileceğiz," diye açıklıyor zihnimde. "Eşleşme herkes için farklıdır. Bazı eşler birbirlerinin düşüncelerini duyabilir, bazıları bizim gibi konuşabilir, bazıları birbirlerinin duygularını hissedebilir ve daha birçok yetenek vardır. Seninle böyle konuşabiliyor olmamı seviyorum." Onu zihnimde duymak garip.

Gülümsedim ve karşılık vermeye çalıştım. "Yakında derste popona bakacağımı söyleyebilirim, değil mi?" diye sordum. Güldü ve gözlerimi aşağı indirdim, yeni bir şey görünce durakladım. Göğsünün tam ortasında bir iz vardı.

"Bu nedir?" diye sordum, göğsündeki işareti göstererek.

Aşağıya bakıyor, yüzünde gururlu bir parıltı var. U şekline benzeyen bir tür rün. U'nun alt kısmında bir ejderha kıvrılmış ve ucunu ısıırıyormuş gibi görünüyor. Bana bakıyor, elleri kalçamda geziniyor. "Senin de var. Bu bir eşleşme bağı. Kalıcı bir işaret. Eşleşmiş çiftlerde bulunur." Aşağıya bakıyorum ve gerçekten de kalça kemiğimde aynı işaret var.

"Seni seviyorum, Black," diye mırıldandım.

Üzerime doğru yuvarlanıyor ve sertleştiğini hissedebiliyorum. Demek ki bu gece işi henüz bitmedi. "Ben de seni seviyorum. Şimdi sana ne kadar kötü bir şey yaptığımı tatmama izin ver."

O mağarada saatlerce vakit geçiriyoruz ve onun kaç kez içime girdiğini bilmiyorum. Sayısını unutuyorum ve ancak akademi günü başlamadan çok az zaman kaldığını bildiğimde ayrılmak zorunda kalıyoruz. Black beni akademiye geri götürmekte ısrar ediyor ve isteksizce beni odanın dışında bırakıyor, ben de içeri giriyorum. Black ile çiftleşmenin verdiği tüm neşe, coşku, mutluluk, pencerenin kenarında asılı duran ve içinden sabah ışığının

süzüldüğü bir gelinlik gördüğümde kayboluyor. Beyaz, parıltılı, iğrenç ve korkunç bir gelinlik ve tam ortasına iliştilmiş bir not var. Lock'un el yazısını tanıyorum.

“Aşkım. Düğün planlarını hızlandırmaya karar verdik. Seninle evlenmeyi dört gözle bekliyorum ve sonsuza dek benim olacaksın.”

Elimdeki notu buruşturup yere düşmesine izin verdim.

Ancak ancak ölü bedenim üzerinden.

Bölüm 16

Hepimiz, Maz'ın yüksek sesli müziğinin odada yankılanması eşliğinde, odanın zeminine serilmiş planı inceliyoruz. Bloodstone Akademisi'ni sonsuza dek değiştirecek tüm büyüler burada ve yasaklanmamış tek bir şey bile yok. Tıpkı bizler gibi. İki ana büyü ortada duruyor; özellikle benim yapmam gerekenler. Birincisi, Bloodstone Akademisi'nin etrafındaki bariyeri kontrol altına almak ve hiçbir cadının veya şekil değiştiricinin dışarı çıkamamasını ve kimsenin içeri girememesini sağlamak. İkincisi ise büyücüyü çağırmak. Kanımı kullanarak, büyüyü öyle bir şekilde ördüm ki, Bloodstone Akademisi sadece onu içeri alacak.

Büyülerin geri kalanı oldukça basit. Biri cadılardan sihir enerjisini çekmek. Sabahleyin tüm yemeklerini zehirleyerek başlayacağız ve umarım bu, karşı koymak isteyen herkesi yavaşlatmaya yeter. Hepimiz biliyoruz ki bu bir kan banyosu olacak, ama bunu yapmadıkça hiçbir şeyi değiştiremeyiz. Karanlık Otoritesi zaman ayarlı bir bomba ve hayatımdan daha fazla şey çalmalarına izin vermeyi reddediyorum.

Ejderhaların kendilerine katılmaya ikna ettiği şekil değiştirenler, kontrolü ele geçirmeye yardımcı olmak için kaleye baskın yapacaklar. Kaleyi kilit altına alabilir, yolumuza çıkan herkesi öldürebiliriz. Sonra da işi bitirmiş oluruz. Bloodstone Akademisi'ni geri almış oluruz ve Umbral Otoritesi beni dinlemek zorunda kalır. Artık kehanetlerle ilgili hiçbir şey yok. Daha büyük iyilik adına hayatımı mahvetmek yok. Planımızın en riskli kısmı büyücü kadın. Büyücünün onu gösterdikleri kadar kötü biri olmamasını umuyorum. Burada çok şeye bel bağlıyoruz ve herhangi bir şey ters giderse ne olacağından endişeleniyorum.

“Yani bu cumartesi gece yarısı olacağına karar verdik, öyle mi?” Maz’a baktım. Yatağının ucundaki bir saklama kutusunun üzerinde oturmuş, hançerlerinden birini biliyor ve bol bir gömlek ve eşofmanla çok iyi görünüyordu. Bana baktığımı görünce göz kırptı ve ben de Kane’e bakarken alt dudağımı ısırdım.

Kane pencere kenarında oturmuş, ormana bakıyordu. Arkasını dönüp gözlerime baktı. “Bunu önümüzdeki hafta sonu yapılacak düğünden önce yapmalıyız. Özellikle de Umbral Otoritesi olmak üzere insanlar gelmeye başlayacak, çünkü akademide böylesine görkemli bir düğün planlanıyor. Yetişkin cadı sayısı ne kadar az olursa o kadar iyi.”

“Haklı. Bu hafta sonu son şansımız. Lock hafta sonu bekarlığa veda partisi vereceğini söylüyor ama nerede olduğunu söylemedi. En azından dikkati dağılacak.” Omuz silkiyorum.

“İşe yarayacak.” Black parmaklarını omurgamdan aşağı, kalçama ve işaretin üzerinden geçirdi.

“Merak ediyorum, şu herife ne yaptın Lock? Nişanlının olmasını beklediğim gibi dokunaklı biri değil ve hep çok solgun görünüyor. Özellikle son zamanlarda.” Vale öksürdü ama bana bakmadı. Kaşlarımı çattım ve onlara hızla büyüyü, yani penisinin üzerine yaptığım büyüyü anlattım. Bir dakika boyunca ağızları açık bir şekilde bana baktılar, sonra hepsi kahkahaya boğuldu. Ben de onlarla birlikte güldüm. Hatta Vale bile yatağında oturmuş, sessizce kitap okurken kıkırdadı. Gözleri bir an benimkilerle buluştu, sonra bakışlarını kaçırdı, gülümsemesi kayboldu. “Geçen hafta büyüyü güçlendirdim. Yeterince hasta görünmüyordu.”

Aramızdaki her şey çok tuhaf ve bunun tamamen Vale'nin tavrıyla ilgisi var; bu da onun ne kadar kafa karıştırıcı olduğunun bir başka kanıtı. Sessizliği ilk bozan ben olmayacağım. Ona ne diyeceğim ki? Hayır, hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece grup halindeyken benimle konuşuyor, bunun dışında asla konuşmuyor. Yüzümden bir saç telini çekmek için elimi uzattığımda, bileğimdeki saat gürültüyle yere düştü.

“Ah, hayır.” Elime alıp inceledim. “Sanırım deri kayışında bir delik açmışım. Çok eski.”

Vale yataktan kalkarken, "Saati nereden aldın?" diye sordu. Gözleri eski saate dikilmişti.

Maz ikimize de bakıyor. Sanırım kasadan beri bizi konuşurken görmedi. "Biliyorum biraz garip, ama küçük yaratıklar bana verdi. Derslerime sürekli geç kalıyordum, onlar da bu çözümle geldiler. Camı kırık ve saati okumak

oldukça zor olsa da, bir hediye, bu yüzden nasıl görüldüğünün önemi yok, sadece bana verilmiş olması önemli."

Vale kaşlarını çatarak başını salladı. "Bu küçük yaratıklardan böyle bir hediye sadece sana verebilirlerdi."

Cep saatini çıkarıyor, tanıdık bir saat ama nerede gördüğümü hatırlamıyorum. "Şu camı bu cep saatiyle birleştirirsen, tanrıçanın eşyalarından birine sahip olursun."

Eski saati ona uzattım. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Sanırım bu kalede yönetimin çöküşünü görmekle çok ilgilenen başka insanlar da var. Bunu bana müdür verdi," diye açıklıyor Vale, iki parçayı bir arada tutarak. "Eğer bunu tamir edebilirsem, bu bizim için gizli bir silah olabilir."

"Ve müdürle yaptığın görüşmeden bahsetmeyi unuttun mu?" diye sordu Kane, sesi sert bir şekilde.

"Şimdiye kadar önemli değildi." Vale özür dilemiyor ve ben de ona aptal deme isteğine karşı koyuyorum. "Üzerinde çalışacağım ve size haber vereceğim. Onu bilim odalarına götüreceğim, mikroskop altında yavaşça parçalarına ayıracağım ve hiçbir şeye zarar vermediğimden emin olacağım."

Maz önemli bir soru soruyor: "O saatin ne yapabileceğini söyledi mi? Tarot kartları anıları alır ve bence gerçekliği bükler."

"Görünüşe göre, dünyalar arasında geçiş yapabiliyor," diye yanıtlıyor Vale.

"Dünyalar mı? Bu sadece bir teori, değil mi? Sadece bizim dünyamız var," diye patladım ağzımdan.

"Bana sadece bu söylendi. Bildiğim kadarıyla yalan da olabilir." Sesi, kasadan beri var olan o soğukluğa geri dönmüş.

Vale tek kelime etmeden dışarı çıktı ve Maz ayağa kalktı, Kane ile bakıştı ve Kane ona başıyla onay verdi. Maz yanıma geldi, eğildi ve beni nazikçe öptü. "Görüşürüz güzelim. Vale'ye göz kulak olmaya gidiyorum."

Black eğilip yanağımdan öptü. "Ekstra planlarımız ve kaçırdığım dersler yüzünden sıralamada neredeyse dibe vuruyorum. Gidip antrenmanda ekstra dersler alacağım. Her şeyin bizim için iyi görüldüğünden emin olacağım." Dün de aynısını yaptım ve şu anda zirveye yaklaşamıyorum bile. Eskiden bu beni çıldırtır ve düzeltmek için çaresiz bırakırdı. Şimdi biliyorum ki bunların hepsi bizi burada tutmak ve kontrol altında tutmak için uydurulmuş bir yalan.

"Tamam. Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum." Yanağıma nazıkçe elini gezdirdi ve Maz'la birlikte ayrıldı.

Ayağa kalktım, kollarımı başımın üstüne doğru uzattım. Sessizce, anlaşılmaz bir ifadeyle ormanı izleyen Kane'in yanına yürüdüm. "Lock'un dersi bitmeden önce fazla zamanım yok. Nerede olduğumu merak etmeye ve aramaya başlayacak."

"Her gece orada olduğun sürece onu uykusunda nasıl öldürmüyorsun?" Kane'in sorusu ciddi. "Bütün bunları planladığımızı ve bana güvenmen gerektiğini biliyorum, ki güveniyorum da, ama içimdeki her şey bana şekil değiştirmemi, seni alıp buradan defolup gitmemi söylüyor. Bunun delilik olduğunu biliyorum, buradaki tüm şekil değiştirenlerin mahvolduğunu bilerek yaşayamayacağımı biliyorum, ama senin güvende olmana ihtiyacım var."

Pencere kenarındaki koltuğa karşısına oturdum, arkama yaslandım ve bacaklarımı yukarı çekerek ayaklarımı onun ayaklarının yanına koydum. "Kendimi kontrol etmek gerçekten zor. Kane, seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum ve şimdi yalnız olduğumuza göre... peki, koruyucu aileme ne oldu? Sence iyi insanlar mıydılar? Büyücünün kızı olduğumu biliyor olmalılar, ama belki de bilmiyorlardı? İyi insanlar mıydılar?" Durakladım. "Bana her şeyin gerçeğini anlatamaman için büyülendiğini söylemiştin, ama şekil değiştirenler ve eş bağları hakkında bir kitap okuyordum. Kitapta, hiçbir büyü'nün eşleşmiş bir çift arasında yalan veya güvensizlik yaratamayacağı belirtiliyor. Sadece bana, başka kimsenin duymayacağı bir yerde anlatabilir misin acaba?"

"Lanet olsun, çok zekisin Juni." Duraksıyor. "Dördümüzle birlikte büyüdün ama Vale, Kantaşı Ormanı'nda diğerlerinden çok daha fazla zaman geçirdi. Şekil değiştirenlerin Kantaşı'ndan ayrılırlarsa güçlerini kaybedeceklerini söylerler ama bu bizim gençlerimiz için tamamen doğru değil. Herkes bunu biliyor ama ne yapabilirler ki? Ziyaretler için bize getirildi ve o zaman bile siz ikiniz tartıştınız. Maz ve Black seni bir köpek yavrusu gibi takip ederdi ve ben senin en iyi arkadaşındım."

Kalbim hızla çarpıyor. "Bana her şeyi anlat, Kane. Lütfen."

"Bunların bir kısmını biliyor olabilirsiniz, ama bence Daygan klanı, gelmiş geçmiş en iyi cadılardan bazılarına sahipti. Sayıları çok azdı. Kasabaları oldukça küçüktü, bir dizi ev ve ormana bakan oldukça büyük bir konaktan oluşuyordu. Orman, eskiden bir taş ocağı olduğu için tamamen

yüksek duvarlarla çevriliydi ve ailem orada saklanıyordu. Herhangi bir şekil değiştirici, Daygan klanı tarafından saklanır ve korunurdu. Ailenizin doğumunuz hakkında ne bildiğini bilmiyorum, ama isyan planladıklarını biliyorum. Ailemle birlikte, farklı klanlardan insanların gelip isyan kurmaktan, bir şeyleri değiştirmekten bahsettikleri toplantılara giderdim.”

"Böyle mi öldüler?" diye soruyorum arkama yaslanarak. Keşke onları hatırlayabilseydim.

“Onları öldürdük, ama bilerek değil. İkimiz arasında kimse masum ya da suçlu değildi. Tam bir karmaşaydı, ama kesinlikle bizim hatamızdı. Ama senin yaptığını asla anlamadım.” Sesi titriyor. Kendimi suçlu hissediyorum ve ne yaptığımı bile bilmiyorum.

Sesim bir yalvarış gibi çıkıyor: "Söyle bana. Bilmem gerekiyor."

“Bence önce bazı şeyleri anlamanız gerekiyor. Maz ve Black, sizin bağlı olduğunuz tek lanetli ejderhalar değil. Ben de öyleyim. Kan bağı olan herkesi öldürürüm.” Bunu o kadar rahat bir şekilde söylüyor ki, sanki hayat değiştirecek bir haber değilmiş gibi.

"Ne?" İnanamazlıkla başımı salladım.

“Hiçbir zaman çocuk sahibi olamayacağım. Bu yüzden asla kan bağı olan akrabalarım da olmayacak. Hamile kalamamak için kendime bir büyü yaptım, bunun benim için tek güvence olduğunu biliyordum. Annem, anlayabileceğim yaşa geldiğimde bana bu laneti anlattı. Dedi ki, küçücük bir bebekken bir kadın gelip beni lanetlemiş, büyücü kadın. O bir damla kan bile onlar için ölüm demek. İki yaşındayken parmağımı kestiğimde büyükannemi öldürdüm. Kanım, ona benzeyen her şeye görünür bir şekilde saldırır ve öldürürdü.”

“Bunun benimle ne ilgisi var ki? Bu nasıl oldu da—”

“Şey, tabii ki büyürken asla yaralanmamaya çok dikkat ederdik. Sana lanetten bahsetmiştim. En iyi arkadaşımdın ve sana her şeyi, hatta anne babamı incitme korkumu bile anlattım. Her şeyi değiştiren o gece, birlikte oyun oynuyorduk. Hatırlıyor musun bilmiyorum ama birlikte ağaca tırmanıyorduk. Ben en tepeye ilk çıktığım için bana çok kızmıştın ve kedi köpek gibi kavga ediyorduk. Çok saçmaydı.” Hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. “Ama biz çocuktuk ve sen beni ittin. Kaydım. Düşerken dengemi kaybetmedim. Kaymalıyım ama kaybetmedim. Yere sertçe çarptım. Pek bir şey hatırlamıyorum ama bilincimi kaybetmiştim ve sen beni ormandan evime sürükledin. Sanırım laneti, başımdan akan kanı unuttun ve beni doğruca ailemin yanına götürdün. Başımda oluşan kesikten

akan kan, kelimenin tam anlamıyla ikisini de gözümün önünde, senin önünde boğdu. Dehşete kapıldın. Çılgılık attın ve kaçtın, ailene, büyük malikaneye geri döndün. Bunu kasten yapmadığını anlamam yıllarımı aldı.”

Çocuk Kane için, yaşadığı kayıp ve hissettiği acı için kalbim kırılıyor. Böyle bir trajediye sebep olduğum için dehşete düştüm. "Bunu asla bilerek yapmazdım. Yaptığımı hatırlamıyorum ama korkmuş olmalıyım ve çok üzgünüm. Çok üzgünüm," diye fısıldadım, sesim titreyerek.

Ormana doğru tekrar baktı. “Bunun için senden nefret ettim, çünkü neden böyle yaptığını asla anlayamadım. Belki de o kadar kötü bir insan olduğunu düşündüm. Hafızamda, sonrasında ne olduğunu hiç hatırlamıyorum. Sadece anne babanın öldüğünü biliyorum. Bütün kasaba ölmüştü. Beni de sığır gibi alıp ormandaki diğer şekil değiştirenlerle birlikte buraya attılar. Sadece çocuklar. Bütün yetişkinler pelerinli cadılar tarafından öldürüldü. Nakil sırasında cadılar sadece senden bahsettiler. Juniper'ın iyi olmasının ne kadar önemli olduğundan, Juniper'ın her şeyin anahtarı olduğundan, tüm bu ölümlerin Juniper'ı korumak için olduğundan bahsettiler. Her şeyimi kaybettim ve bunun sebebi sendin. Sana çok kızdım.”

“Özür dilerim, Kane. Gerçekten özür dilerim.” İkimiz de bunun tamamen benim hatam olmadığını biliyoruz. Cadılar mutlaka Karanlık Otoritesi'nden olmalıydı.

Öne eğildi, yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. “Geçmişte kaldı, tamam mı? Seni suçlamıyorum ve her şeyin kaybıyla başa çıkmak için kafamda yarattığım o kötü cadı olmadığını biliyorum. Kendi geleceğimizi kuracağız ve yapamadıklarını yaparak ebeveynlerimizin onurunu yaşıyoruz. İsyanımızı çok severlerdi, sence de öyle değil mi? Tüm bu çılgınlığın içinde birbirimizi tekrar bulup aşık olmamızı çok severlerdi.” Nefesim kesildi. “Sanırım Karanlık Otorite hepsini ve muhtemelen isyanla ilgisi olan herkesi öldürdü. Seni aldılar çünkü sen her zaman ödüldün, değil mi? Bunu gördüler. Ve şimdi ben de görüyorum.” Beni uzun süre nazıkçe öptü. Sahiplenme öpücüğü değil, daha yumuşak ve daha derin bir şey. Kollarının arasına eridim ve beni göğsüne bastırdı.

Gözlerinin içine bakıyorum. “Ölenlerin hepsinin bedelini ödeyecekler. Bunun boşuna olmasına izin vermeyeceğiz, Kane. Savaşacağız. Anılarımızdan ışık alıp karanlığı yerle bir edeceğiz.”

Bölüm 17

WINIFRED

Müdürle yapılan ek dersler pek iyi geçmiyor. Birincisi, onun bağlı tilkisi son derece korkutucu ve tüm ders boyunca büyük kahverengi gözleriyle bana dik dik bakıyor. İnsan formuna dönüştüğünü hiç görmedim ve eminim ki benden hoşlanmıyor. Onu neyle üzdüğümü bilmiyorum ama belki de sadece bir cadı olduğum ve bağlı tilkisini rahatsız ettiğim içindir. At büyüklüğünde olduğu halde ona tilki demek haksızlık olur. İkincisi, Luke bir öğretmen için çok huysuz ve hiç sabrı yok. Çok kişisel sorular soruyor ve bu sınavları geçmem ve doğru cevaplamam konusunda çok titiz. Yanlış yaparsam, doğru yapana kadar tekrar tekrar yaptırıyor.

Özel derslerimiz saatler sürüyor ve akşamları Aster'le vakit geçirememeyi özlüyorum. Bu konuda ona kızmak istiyorum ama gerçek şu ki, derste daha iyi oluyorum. İyi bir öğretmen ve ona bakarken, vücudunu incelerken, masanın üzerine eğildiğini ve ne kadar güzel bir kalçası olduğunu fark ederken kendime sürekli bunu hatırlatıyorum. Bunların hepsini fark etmeyi bırakmam gerektiğini kendime tekrar tekrar söylüyorum çünkü bunlar gerçek bir sorun.

Luke bana bakıyor, sanki onun kalçalarına baktığımı biliyormuş gibi. "İşin bitti mi?"

"Evet." Boğazımı temizledim ve bana verdiği testi alıp masasına doğru yürüdüm, test kağıdını ona uzattım. Korkunç kırmızı kalemimi çıkardı ve ben masasının kenarına yaslanırken çalışmalarımı incelemeye başladı. Luke'un bağlı olduğu kadın kapıdan çıktı, arkasından tilki kuyruğunu sallayarak kapıyı kapattı ve duvar titredi. Luke çalışmalarımı incelerken

bunu neredeyse fark etmedi bile ve ben tekrar boğazımı temizledim. “Bağlı olduğun kadın benden hoşlanmıyor, değil mi?”

"Cadılar söz konusu olduğunda şekil değiştirenlerin çoğu böyle tanımlanmıyor mu zaten?" diye dalgın bir şekilde cevap veriyor.

Haklı. "Doğrusu, bizimle bu kadar bağ kurmalarına şaşırdım."

Luke, kırmızı kalemi elinden düşürüp yere bırakırken şıkırdadı. Bana baktı. "Bu dünyada çoğu insanın fazla seçeneği yok. Aster ile aranızdaki bağ nasıl gidiyor, anlatır mısınız?"

Göz temasını kesip odanın etrafına bakıyorum. “Kendimi savunma becerilerim geliyor ve sıralamada üst sıralardayız. Aramızdaki bağ da iyi gidiyor.” Aster'in yatağında uyuduğunu ve aramızdaki ilişkinin “sadece arkadaşlıktan” çok daha fazlası olduğunu söylemeyeceğim. Karmaşık bir durum, ama umurumda değil. Durmak istemiyorum.

Luke'un yüzünde bir anlık bir ifade belirliyor... şok mu yoksa kıskançlık mı? Emin değilim; duygularını anlayacak kadar onu tanımıyorum. Bu tepkiye neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Bağlı olduğu kişiyle arası iyi değil mi? "Göster bana."

"Ne?" diye kekeledim.

"Bana kendini savunma yeteneğinin ne kadar iyi olduğunu göster. Hadi bakalım." Ayağa kalktı, giydiği dar gömlek kaslarının altında geriliyordu.

Elini arkasındaki odanın en arka tarafına doğru hızla uzattı. Kalın kitaplıkların arasında küçük bir boşluk vardı; ilk gün bana oraya dokunmamam söylenmişti.

"Benimle dövüşmeni mi istiyorsun?" diye sordum, hâlâ kekeleyerek. Ciddi olamaz.

Gözlerimin içine dik dik bakarken onda beni tedirgin eden bir şey var. Sadece öğretmen olması değil; ürkütücü olması da cabası. Muhteşem. Rahatsız edici. Sinir bozucu. "Evet, ama kazanamayacaksın. Aster seni benim standartlarıma göre yeterince iyi eğitmiyor, Winifred." Pelerinini açıp gömleğinin kollarını sıvamaya ve kravatını çözüp tezgâhın üzerine bırakmaya başladı. Bu da kafamda tüm senaryoyu çok daha kötü hale getirdi.

“Aslında antrenman için pek uygun giyinmedim.” Bugün için seçtiğim kıyafetimi işaret ederek elimi salladım. Ek dersler için genellikle akademi kıyafetleri yerine kendi günlük kıyafetlerimle geliyorum. Bugün dizlerime kadar uzanan, sevimli pembe fiyonklu kareli bir etek ve içine sokulmuş beyaz bir bluz giydim.

“Şey, her senaryoda, her kıyafetle saldırıya uğrayabilirsin. Eğer Aster sana bunu öğretmediyse, belki de müdahale etme zamanım gelmiştir.” Ses tonu bana tartışmamam gerektiğini söylüyor. Bu bir tartışma değil. Yanağımı ısıırıp onu takip ediyorum.

“Öyleyse benden ne istiyorsun—”

“Dur beni,” diye sözümü kesti ve kendisi de bir şekil değiştirici gibi hareket etti. Eğitilmiş, hızlı ve durdurulamaz. Eli boğazımı kavradı ve bir an donakaldım. Kaşı kalktı ve dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Hayır, şu anda kendini beğenmiş bir piç değildi. Kolunu yakaladım ve altından döndüm. Gözleri şeytani bir şekilde parladıktan sonra tekrar üzerime geldi. Bu sefer daha hızlıydı. Kolumu yakaladı, sırtımı kolayca kendi sırtına yapıştırdı, ön kolu boğazıma bastırılmıştı. Diğer eli kalçama yayılmış, beni kendine doğru çekiyordu. “Yaklaş,” diye fısıldadı kulağıma. “Bir dahaki sefere daha hızlı hareket et.”

Beni döndürüyor, başım dönüyor. Kaşlarımı çatıyorum, göğsümde öfke yanıyor. Ona doğru atılıyorum. Sanki bu bir oyunmuş gibi gülümsüyor, birbirimizin etrafında uçarken daha da sinirleniyorum. Tüm saldırılarından dikkatlice kaçınıyorum, ta ki bacağına savurup beni yere serene kadar. Bir saniye içinde üzerime çıkıp beni yere sabitliyor. Elleri benimkileri kavrayıp başımın üstünde tutuyor. Ağırlığı vücudumu yere sabitliyor ve çok iri, altı fitten uzun ve çok baskın biri. “Müdürüm, sanırım bu—”

“Luke,” diye homurdandı. “Bana Luke diyeceksin.”

“Sence bu biraz kişisel değil mi?” diye nefesimi verdim, ne kadar yakın olduğumuzun gayet farkındaydım.

“Sence de bu akademi bir hile değil mi? Eğer ikimiz de kişisel olamıyorsak, o zaman biz neyiz?” Eğiliyor. “Wini, hatırlamıyor musun—”

Kapı iki kez ve yavaşça çalındı. Üzerimden kalktı, elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Aster içeri girerken o da masasına doğru yürüdü, ardından annem geldi. Annemi görünce donakaldım ve az önce olanlarla ilgili tüm sorular aklımdan uçup gitti. “İşte buradasın. Konuştuğumuz gibi ek derslere devam ettiğini görmek beni sevindirdi.”

“Sen istedin işte,” diye mırıldanıyorum.

Bana bakıyor ve gözü, bu cevaptan memnun olmadığını belli edecek şekilde seğiriyor. Yanağımı daha sert ısııyorum ve gözlerim, gergin bir şekilde bana değil, Luke'a bakan Aster'e kayıyor. “İsimlerin yer aldığı düğün listesi. Listede birini buldun mu? Lock'u ziyaret etmek için

buradaydım ve seni bulacağımı düşündüm. Odanda senin bağlı kişini buldum ve ondan beni sana götürmesini rica ettim."

Aster'ın gözleri benimkilerle buluştu. Bir şeyler ters gidiyordu. "Evet, Varik Hamdrone. İyi bir eşleşme olduğunu düşünmüştüm. Öğle yemeklerinde birkaç kez konuştuk." Hem Aster hem de Luke donakaldı. Odadaki gerginliği görmezden gelerek devam ettim. "İyi bir adama benziyor. İyi bir soyu var. Aradığınız her şeye sahip."

"Harika, hemen onlarla iletişime geçeceğim. Belki de kardeşinle ortak bir düşün yapabiliriz. Çocuklarımla geleceklerini bir kez ve tamamen güvence altına almak iyi olurdu." İçimi korku kapladı. Bunu istemiyorum. Yanıma geldi ve yanaklarımdan öptü. "Seninle gurur duyuyorum kızım. Bir kerecik de olsa benimle tartışma. Sonunda büyüdüğünü görmek beni mutlu etti." Kapıya doğru yürüdü. "Müdür Bey, lütfen kızıma özel ders vermeye devam edin. Hala alabileceği tüm yardıma ihtiyacı var."

Kapıyı arkasından kapatarak çıktı ve beni, Aster'ı ve Luke'u gergin bir odada yalnız bıraktı. Aster öfkeyle yanıma geldi. "Öğle yemeğindeki o sivilceli heriften, evlenmeyi planladığın kişiden bahsetmedin. Çok sıkıcı ve doğru düzgün cümle kuramıyor," diye homurdandı Aster.

"Başka ne yapabilirdim ki? Listedeki en iyisini buldum. Geri kalanların hepsi birer aptal, ama o da o kadar kötü değil," diye mırıldanıyorum. Aster haklı; gerçekten sıkıcı.

"Her cadı kötüdür, özellikle de senin için," diye çıkıştı Aster.

Luke ikimize de bakarak, "Annenin senin için bir listeden seçtiği biriyle evlenmek zorunda değilsin. Sadece hayır diyebilirsin." dedi.

"Eğer ona hayır diyebileceğimi düşünüyorsanız, ailem hakkında çok az şey biliyorsunuz demektir. İnsanlar anneme hayır demez," diye neredeyse bağırarak söyledim, göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Pekala, sen başlangıç olabilirsin," diye belirtiyor Luke.

"Bana korkak mı diyorsun?" diye çıkıştım.

"Hayır, sadece herkesi memnun etmeye çalışan biriyim. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim." Omuz silkerek karşılık verdi.

"Siktir git, Müdür Bey!" diye çıkıştım.

"Benimle birlikte cezaya mı kalmak istiyorsun?" diye karşılık veriyor.

Yanaklarım kızardı. "Gidiyorum."

Aster başını sallayarak peşimden dışarı çıktı. Çok uzaklaşmadan kolumu yakaladı, beni bir sınıfa itti ve kapıyı kapattı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

“İşte bu.” Dudaklarını benimkine bastırıp beni kendine daha da yaklaştırdı. Bir an duraksadım, sonra tekrar onun dokunuşuna teslim oldum, kollarımı boynuna doladım ve kendimi ona doğru çektim. O, tam da olması gerektiği gibi hissettiriyordu. Çok doğru. Neden bir cadı olup da benim olmasın ki?

“Biliyorsun, seni önemsiyorum—”

Çok çabuk geri çekiliyor. “Onunla evlenirsen bunu elde edemezsin. Annene hayır de. Sonuçlarıyla birlikte başa çıkacağız. Müdürle aynı fikirde olmak istemiyorum ama haklı. Onu memnun etmeye çalışmak hayatını mahvedecek.”

Yardımcım dışarı çıktı ve ben başımı sallayarak pencereye doğru gittim, haklı olduğunu gayet iyi biliyordum.

Bölüm 18

Kanım heyecan ve korkuyla dolup taşıyor gibi hissediyorum. Gün şu ana kadar tam planlandığı gibi gitti. Lock, kutlamalarına gitmeden önce beni kanepede uyandırdı, bağlı olduğu kişi kapıda onu bekliyordu. Kafeteryayı işleten şekil değiştirenler, bugün cadılara servis edilen diğer yiyeceklerin aksine, zehirli olmayan yiyecekler gönderdiler. Bağlı olduğum kişi, kendi taraflarındaki her şekil değiştirenin bugün Bloodstone Akademisi'nden hiçbir şey yememesi gerektiğini bildiğinden emin oldu.

Kane ile el ele tutuşmuş bir şekilde kalenin içinde sessizce yürüyorum. Vale, Black ve Maz'ın bu gece için kendi planları var ve çıkışları ve ormanı koruyacaklar. Adadan kaçıp kıyıya yüzerek ulaşan cadıların riskini alamayız. Karanlık Otoriteyi uyarabilirler ve akademi kontrol altına alınana kadar Karanlık Otorite büyük bir tehdit oluşturuyor. Bir orduyla gelip ele geçirebilirler. Saat gece yarısını gösterdiğinde, biz de aynı anda harekete geçeceğiz. Vale ve Kane, hiçbir şeyi kaçırmadığımızdan emin olmak için mahzenleri tekrar tekrar haritalandırdılar. Kapıya doğru yürürken ve mahzenlere ve Akılsızlara giden koridora bakarken hâlâ bir huzursuzluk hissediyorum.

“Burada nöbet tutan cadılar yok,” diye fısıldıyor Kane. Haklı olduğunu fark edince hissettiğim huzursuzluk ikiye katlanıyor. Bahane uydurmaya zahmet etmiyorum; hiçbir şey işe yaramaz ve başka seçeneğimiz yok. Bir şekilde, hatırlamama numaramız sona erecek. Şimdi olmasa bile, kesinlikle katılamayacağım düğünde. Birincisi, damat ölmüş olacak.

İçeri girdiğimizde, Akılsızlar anında çıldırıp kafeslerinde çığlık atmaya başladılar. Gürültü kulaklarımı çınlattı ve onlara bakmaya çalıştım. Kane,

Akılsızlardan duyduğum korkuyu sezmiş olmalı ki, beni yanına çekti. Gerçekten de korkunç yaratıklar. Yolumuza devam ederken kalbim hızla çarpıyordu. Geçerken büyüyü fısıldadım. Kane de kafeslerin diğer tarafı için aynısını yaptı. Büyülerimiz kafeslerin üzerindeki bariyeri güçlendirdiği için, Akılsızlar için tüm kapılara ikinci bir kilit takıldı. Uzun sürmeyecek, en fazla yarım saat, ama bu, kasa kapısını açtığımız anda serbest kalmak yerine o kilide çarpacakları anlamına gelecek. Sadece biraz zamana ihtiyacımız var ve işimiz bittiğinde Kane onları yakabilir.

"Buna hazır mısın?" diye soruyor.

"Onların seni benden tekrar almalarına izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum ama sesim kararlı. "Bana kehanetin aşka ya da büyüye kapılacağımı söylediğini söylediler. Zaman aşkı silmez; sadece güçlendirir. Bize zaman verdiler, hatta bizden çaldılar bile, ve bizi durduramazlar."

Eğilip beni bir kez, derin bir öpücükle öptü ve parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi. "Seni gerçekten seviyorum, Juniper. Hadi bunu bitirelim. Şekil değiştirenler için. Senin için, Juniper. Bunların hepsi senin için."

"Ben de seni seviyorum Kane. Hayatımda ve yanımda olduğun için çok minnettarım. Hadi bunu yapalım, bu dünyayı birlikte daha iyi bir yer haline getirelim." Zamanı geldi. Diz çöküp kasa kapısının etrafındaki büyüyü hissetmeye çalışıyorum. Çok güçlü. Vale haklıydı ama bunu ona asla söylemeyeceğim. Büyü garip geliyor, sanki kadim bir enerjiyle dokunmuş gibi ama içinde çatlaklar var. Boynumdan terler akarken bir kırma büyü okuyup kapıdaki kilitlere doğru atılıyorum. Gücü çekip, dürtüp, yırtıp açmam uzun sürmüyor, sonunda kırılıyor.

Yüksek sesli alarmlar çalmaya başladı ve ben irkildim. Akılsızlar kükredi ve öfkeleni, ses giderek yükseldi, ama Kane onları izliyordu. Bana baktı ve başını salladı. "Henüz dışarı çıkmadılar. İşe yaradı. Hadi gidelim."

Vakit kaybetmeyiz, çünkü kaybedecek zaman yok. O, kasa kapılarından birini tutup çekiyor. Ben de diğerini tutup açıyorum ve içeriye toz doluyor, öksürmeme neden oluyor. Aşağı inen merdiven uzun ve dolambaçlı, ama duvarlardaki nişlere gizlenmiş ateş fenerleri sayesinde aydınlık. El ele tutuşarak yavaşça aşağı iniyoruz, ta ki tam ortasında başka bir kasa kapısı olan bir zindan odasına çıkana kadar, ama yalnız değiliz. Az önce açtığımız kapılar arkamızdan gürültüyle kapanıyor, kilit sesi çıkarıyor ve bunu yapan benim sihrim değil.

Doğrudan bir tuzığa düştük. Kane hafifçe önüme geçti. "Şimdi, şimdi, şimdi. Juniper'ın geri kazandığı tüm anılarla kendini savunabileceğinden

oldukça eminim. Bu bir aile meselesi ve bunu başladığı kadar hızlı bir şekilde bitirebiliriz. Kilidi nasıl kırdın? Tüm büyüü nasıl aştın? Oğluma bunu kıramayacağını söylemişim ama şimdi şaşırdım."

"Birçok konuda yanıyorsun, Fasrah," diye cevap veriyorum. Lock ve Wini onun yanında duruyor. Wini baştan aşağı titriyor ama başını dik tutuyor. Bir büyü fısıldamaya çalışıyorum ve duraksıyorum, güçlerimin işe yaramadığını fark edince panik beni sarıyor.

Lock gülüyor. "Ah, sevgili nişanlım, o yüzüğün sadece bir takip cihazı olduğunu düşünmedin herhalde, değil mi? Çok daha fazlasıydı. Son bir haftadır onun aracılığıyla seni dinliyorum. Etrafın yüksek sesli müzikle çevriliyken bunu yapman zekiceydi, ama yeterince duydum. Bağlı olduğun kişiyle yaptığın gizli görüşmeler çok ilginçti." Beni baştan aşağı süzüyor, değerlendiriyor. "Seni güçsüz bırakabilirim. Ejderhan seni ve hepimizi yakmayı planlamadığı sürece, bir süre güçlerini kullanamayacaksın. Burada güçsüz görünüyorsun."

Öne doğru bir adım atıp elini uzattı. "Annemden kimseye söylememesini ve benimle buraya gelmesini rica ettim. Bunu düzeltebiliriz ve yine de düğünümüzü yapabiliriz. Yakında ailemizin bir parçası olacaksınız ve bu utanç verici olay unutulabilir. Senin kötü bir seçim yapman yüzünden hayatlarımızın çalınmasına gerek yok, Juniper." Başka bir deyişle, Umbral Otoritesi'nin geri kalanının planının işe yaramadığını ve benim üzerimde kontrolü olmadığını bilmesine izin veremez. Gururu onun felaketi olacak.

Unutulmuş. Çalınmış. Güldüm ve eli düştü. Kane, onlara dönmeden önce benimle bakıştı. "Artık zaman çalınmayacak. Senden nefret ediyorum, Lock. Aslında nefretten de öte; senden iğreniyorum. Bana her yaklaştığında acı çekmen için sana büyü yaptım. Sana hiç ilgi duymadım ve asla duymayacağım. Burada ne olursa olsun, asla senin gelinin olmayacağım."

"O artık bizim." diye hırladı Kane kısık bir sesle. "Ve sen öleceksin, Lock. Kardeşlerimle birlikte senin çok acı verici ve uzun sürecek ölümünü planladım. Biz bundan, eşimizin seninle geçirdiği zamandan çok daha fazla zevk alacağız."

Lock bir adım daha geri çekildi ve yüzü bembeyaz oldu. Ona gözlerimi devirdim ve asıl soruna, annesine döndüm. "Görünüşe göre beni düşündüğün kadar kontrol edemiyorsun. Bu yılı hatırladım. Çaldığın tarot kartları işe yaramadı ve bir hata yaptın. Oğlunu seviyorsun; herkes bunu görüyor ve aile gururun senin için her şeyden daha önemli. Lock'un senden

yalnız gelmeni isteyeceğini biliyordum, böylece Venüs ailesinin nasıl başarısız olduğunu kimse öğrenmeyecekti."

"Başarısız olmadık!" diye bağıyor. "Kartların bu sefer anılarınızı silmek ve yılı yeniden başlatmak için kullanılmayacağına zaten karar verilmişti. Gölge Otoritesi, eşinize duyduğunuz sevginin, tanrıçanın büyüünün bile değiştiremeyeceği bir güç olduğu sonucuna vardı. Sanırım kehaneti umursamayayı bıraktık. Gücünüz kullanılmayacak kadar büyük, bu yüzden Lock'un karısı olacaksınız, yeterince varis doğurana kadar kilit altında kalacaksınız ve sonra öleceksiniz. Bunun dışında bize hiçbir faydanız yok. Ejderhalara gelince, nesillerinin tükenmesinin zamanı geldi, değil mi? Belki de yeterince ejderha öldürürsem, zihniniz bozulur ve bedeninizin ne için kullanıldığına aldırmazsınız."

Lock donakaldı ve şok içinde annesine baktı. Belli ki planın içinde yoktu. Kane'e döndüm ve bir kez başımı salladım. Wini ile bakıştık ve Kane alevler saçarak patladığı anda o da kenara sıçradı. Alevler odanın etrafına öfkeli kırmızı ve mavi alevler saçıldı, sıcaklık nefes almayı zorlaştırıyordu. Lock acıyla çığlık attı ve annesi onları korumak için hızla bir büyü yaptı, ama yeterince hızlı değillerdi. İkisi de duvara çarptı, alevler pelerinlerini ve bedenlerini sardı. Çığlıkları kulakları sağır ediciydi, özellikle Lock'unkiler. Büyü onları ölümden korudu, ancak Lock'un saçları ve yüzünün bir tarafı tamamen yanmıştı, çığlık atarken. Annesinin kolunun, bacağının ve göğsünün her tarafı yanmıştı. Saçları alevler içindeydi, alevleri söndürdü ve oğluna uzandı.

Kane ateşi uzaklaştırırken Wini yanıma geldi ve elimi tuttu. Fasrah yukarı baktı, gözleri Wini ile benim aramda gidip geldi. Bize dokunulmadı; koruma büyümüz saatlerdir yerindeydi. "Yüzüğün ne yaptığını ve nasıl çıkarılacağını günler önce anladım. Her zaman takmıyordum. Kızınız takıyordu." Onu sadece onların dinleyeceği bir plan kurmak ve buraya gelmelerini sağlamak için takıyordum. Diğer zamanlarda yüksek sesle müzik çalıyordu. Büyümü alabileceğinden şüpheleniyordum ama önemli değil. Yüzük bir kan bağına bağlı ve bir saniyede kolayca çıkarılabilecek.

"Winifred! Ailene onun için nasıl ihanet edersin? Onun kim olduğunu biliyor musun? O, büyücünün kızı ve dünyamızı mahvedecek. Ben bu dünya için savaştım ve aileme iyi bir hayat sağlamak için her şeyi yaptım!" diye çığlık atıyor Fasrah. Lock yanıklardan mı yoksa acıdan mı bayılmış—kimin umurunda?

Wini hiç tereddüt etmeden annesine döndü. “Senin aksine, Juniper bana her şeyi haftalar önce anlattı. Onu bebekken kaçırdın ve Melody ile hayatını cehenneme çevirdin. Kız kardeşinin nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorsun. Benimle aynı fikirde olmadığım için beni dövdüğünde de aynısını yaptın. Bunun sonucunda ne olacağını sandın? Aile sadakati mi? Hayır, bu asla olmayacaktı. Juniper benim arkadaşım. Sadık ve nazik, ve beni asla olmadığım biri olmaya zorlamıyor. Şekil değıştirenlerin özgür olmasını istiyorum. Onların köle gibi kullanılmasını istemiyorum ve Juniper onlar için savaşıyor. Ben de onlar için savaşıyorum. Büyücüyle olan bu savaşın sona ermesi gerekiyor, ama sanırım senin bunu sona erdirme planın işe yaramıyor, Anne. Belki de büyücü sadece çocuğunu geri istiyor!”

Fasrah ayağa kalkar. Titriyor ama ayakta kalmayı başarıyor. "Pekala, kendi ırkının hainiyle birleş. O düşecek ve sen de onunla birlikte düşeceksin. Tıpkı Rue gibi."

“Ne dedin?” Sesim titriyor. “Rue nerede?”

Onun cevabı dizlerimi titretiyor. Lock uyanıyor—yanık yüzü ve saçsız haliyle artık o kadar yakışıklı değil—ve Wini'ye dik dik bakıyor. Wini onu görmüyor ya da umursamıyor. Fasrah'a odaklanıyorum ve sözleri beni paramparça ediyor. "Rue'nun anıları asla değıştirilmedi ve senin hakkındaki gerçeğı öğrendiğı ve şekil değıştiren canavarlara daha iyi davranılmasını istediğı için isyan etti. Sonunda tüm isyancılar gibi öldü."

Kane beni kendine doğru çekerken boğazımdan bir ıglık koptu. Rue'nun hiç şansı yoktu. Onu öldürdüler! Wini gözlerinde yaşlarla önüme geçti ve yüzüğü parmağımdan çıkardı. Yüzük aramızda yere düştü. “Ailemin durdurulması gerekiyor ve bunu sadece sen yapabilirsin. Bunu Rue için, benim gibi bağılı oldukları kişiyi seven ve onların daha iyi bir hayat yaşamasını isteyen her cadı için yap. Juni—” Gözleri irileşti ve ikimiz de aşağı baktık. Karnına saplanmış bir hançer vardı ve dizlerinin üzerine çökmeden önce kan öksürdü. Kane ile birlikte onu yakaladım ve ikimiz de onu taş a yatırdık.

Lock duvara yaslanmış, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Küçük kız kardeşim, bir daha asla bir Mercury'ye ihanet etmeyeceksin," dedi.

Hayır, hayır. Bu olamaz. Wini çoktan bayıldı ve Kane ayağa kalkarken aramızda kan fişkırıyor. Ölemez. Kane, Lock'a sert bir yumruk atarak onu yere serdi ve baygın düşmesine neden oldu, ardından Fasrah'a döndü. "Son sözlerin?"

“Aileme neler yaptın bak!” diye bağıyor Fasrah, Kane’den uzaklaşarak. “Bütün orduyu yanımda getirmeliydim. Şimdi gelecekler ve ne yaptığının farkında bile değilsin! Bunu ailece halledebileceğimizi sanmıştım. Ama hayır, seni kendim geri getireceğim ve biz—”

"Beni hiçbir yere geri sürükleyemezsin," diye sözünü kestim, sesim titriyordu. "Peki ya tarot kartları, neredeler?"

Pelerinini yoklayarak onları arıyor. Gülüyorum. Wini, uyan. Bunu gör. Lütfen ölme. Kane, Fasrah'ı takip ederken boğazımı temizliyorum; Fasrah topallayarak kapılara doğru ilerliyor. "Orada değiller," diyorum ona. "Wini, senin kanınla da bağlantılı olan ofisine girmeme yardım etti. Ailenin senin tarafında olduğunu varsaymak senin küstahça bir hataydı. Tarot kartları şu anda sıkıca cebimde."

Altın kutuyu çıkarıyorum ve Fasrah'ın yüzü soluyor. Kutuyu açıp kartları kullanmaya cesaret edemedim. Vale cep saatini tamir etmekte başarılı olamadı ve her seferinde ikisini bir araya getirdiğinde saat kırılıp yeniden oluşuyordu. "Bunları nerede sakladığına gerçekten dikkat etmelisin. Ofisinde bırakacak kadar kibirli olduğunu düşünmemiştim. Ama oğlunu tanıyorum, kibrini bir yerden almış olmalı. Seni tüm hafızandan tamamen silmeliydim."

Bir adım geri çekildi. Titreyerek ayağa kalktım, Wini'nin bunu bitirmemi isteyeceğini biliyordum. Hala hayatta ve ona bir şifacı bulabilirdim. "Ama bunun yerine, Bloodstone Akademisi'ne bakmaya giderken seni eşime bırakacağım. Her iki durumda da, bu gece öleceksin."

Hepimiz dönüp baktık ve ayak seslerini ve Akılsızların çığlığını duyduk. Büyüden kurtuldular. Zamanımız tükeniyor. Kane bana bakıyor, gözleri umutsuzlukla dolu. Onu Akılsızlarla savaşmaya ve Wini'yi tek başına korumaya bırakmak istemiyorum. "Haydi!" diye bağırdı.

Eğilip Wini'nin yanağına bir an dokundum ve yaşaması için dua ettim, sonra hızla kasa kapısına koşup açtım. İçeri girdim, gözlerimden yaşlar süzülürken kapı arkamdan gürültüyle kapandı.

Akademinin altındaki karanlığa girdiğim anda, rutubet ve kaya kokusu burnuma çarptığı anda dizlerimin üzerine çöküp çığlık atıyorum.

Bana bir ses sesleniyor. Kadim ve dişil bir ses, havada yankılanıyor. "Uzun zamandır oturuyorum, dinlenmeden ve karnım doymadan. Gel bana, altın kanlı ve vahşi olan. Seni tatmak istiyorum."

Bölüm 19

MAZIKEEN

İki ejderha tam tepemde uçuyor, alevler akademi binasının ve cadıları yakıp kül ediyor. Akademiden ormana dumanlar yükseliyor ve alevlerin ışığı geceyi kızıl bir fırtınaya benzetiyor. Bu gece olanları Umbral Otoritesine anlatmak için kimse ayrılmıyor. Tüm çocuklar ve savaşamayanlar adanın uzak tarafındaki mağaralarda saklanıyor ve akademi kontrol altına alınana kadar birkaç gün güvende olacaklar.

Kapıların dışında durup, şekil değiştirenlerin yanımdan koşarak kaleye akın etmesini izliyorum. Bloodstone Akademisi düşerken, Black ve Vale kaçmaya çalışan herkesi yakıyor. Ön kapıdan birinin çıkıp kırık köprüye ulaşmaya çalışıp çalışmayacağını görmek için bekliyorum. Köprü, uçurumda herhangi bir cadı tarafından aktif hale getirilebilir ve kırılmaz, sadece Bloodstone Akademisi tarafından kontrol edilebilir. Juniper yakında kullanımını durduracak. Her an olabilir.

Savaşın ortasında eşimin hemen yanında olamamaktan nefret ediyorum ve ejderham onun yanına gitmemizi, iyi olduğundan emin olmamızı çok istiyor. Kane ona bir şey olmasına izin vermeyecek, ama bu düşünce bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

Kaplanlar, kurtlar ve yılanlar aceleyle yanımdan geçiyor, akademiye doluşuyorlar. Çığlıklar yankılanıyor ve Bloodstone Akademisi'nde savaş başlamış durumda. Kardeşlerimin duman kokusu havayı doldururken, kutup ayısı da dahil olmak üzere daha birçok yaratık yanımdan koşarak geçiyor.

Aster kapıdan koşarak çıktı. Winifred'le birlikte kapılardan birinde olması gerekiyordu. "Wini'yi gördün mü?" Omuzlarımdan tuttu, neredeyse

gözlüklerimi düşürüyordu. "Kayboldu. Planda bir sorun var. Wini bunu yapmazdı! Şimdiye kadar benimle gelmiş olması gerekiyordu."

Sanırım ırklarımız arasındaki yasak aşk köprüsünü geçen tek kişiler biziz. Gözlerinden anlıyorum; ona aşık. "Eminim iyidir, ama onu burada görmedim. Sen onun koruyucu azizisin. Onu burada bul." Göğsüme dokunuyorum. Juni'yi her zaman orada bulabilirim.

Gözleri kapandı ve ben ikimizi de gözetliyordum, o dikkati dağılmışken kimsenin gizlice yaklaşmadığından emin oluyordum. Aniden yere yığılıp karnını tutarken onu yakaladım ve ne olduğunu sormadan önce kıpırdandı. Koca kurtu doğruca kaleye geri koştu ve beni yere serdi. Wini'de bir sorun olmalı. Bu Juniper'ın da başının dertte olduğu anlamına mı geliyor? Göğsümde onun için bir şeyler hissettim ama henüz eşleşmedik, tıpkı onun ve Black gibi değil. O hala kalenin sağ tarafını yakıyordu ve eğer o yaralanmış olsaydı bunu yapmazdı. Bunu hissedirdi.

Bu pozisyonu terk edip herkesi hayal kırıklığına uğratamam. Ayağa kalktım ve yerimde kaldım. Beş cadı kanlar içinde ellerinden dışarı koştu. Beşi de doğrudan bana saldırdı ve ben bundan zevk aldım. Dövüşmek benim için her zaman kolay olmuştur, özellikle de bu cadılar büyülerini kullanamadıkları zamanlarda. Yaklaştıkça ellerimden ateş fişkırdı. Bana yaklaşmadan önce ikisini yaktım ve korkunç koku tüm duyularımı sardı.

Cadılardan biri güçlerini kullanarak yeri sarstı ve hepimizi yere serdikten sonra ölüm büyüsü yapmaya başladı. Kahrolası herif. Onu durdurmak için acele ettim, beni durdurmaya çalışan diğerlerinin boyunlarını yakıp kırdım. Büyüyü bitirmeden hemen önce boğazını yakalayıp havaya kaldırdım. Bayılmadan önce onu yere indirdim, öksürdü ve hırıltılar çıkardı, konuşamıyordu. Sonuncusunu, yarı yanmış arkadaşlarının cesetlerinin arasında diz çökmüş halde bıraktım ve onlara bakmasını sağladım. "Şekil değiştirenlerin, benim önümde eğil, hayatta kalırsın."

Cevap vermeden önce acı içinde yutkunarak bana dik dik baktı. "Sizden birine asla boyun eğmem. Kendi şekil değiştiricim içeride bana sırtını döndü! Bana!" Boğuk bir sesle konuştu. "O kaltak bana bunu yaptı!" Kolunu kaldırıp bana bir ısırık gösterdi. "Bağlanmış olanlar bunu yapmamalı! Onlar bizim canavarlarımız ve—"

"Cevabınız bana şekil değiştirenler hakkındaki görüşünüz ve kaderiniz hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, asla sizin malınız olmadık. Sadece köleleştirildik... ve şimdi

özgürüz.” Boynundaki elimden alevler fışkırıyor ve rüzgarda küle dönüşmeden önce bir saniye ılık atıyor. Girişten daha fazla cadı akın ediyor ve ben işe koyulmadan önce parmaklarımı ıtlatıyorum. Bir saat kolayca geçiyor ve etrafımdaki ölü cadı yığınları karmakarışık bir halde, sonunda bir anlığına kimse dışarı çıkmıyor. Nefes nefese, kanlı ellerimi dizlerime koyuyorum.

Gökyüzünü yarıp geçen bir acı ılığı duyuldu ve gözlerim faltaşı gibi açıldı. Black mi? Ejderhası Vale'nin hemen arkasından yere doğru dalış yaptı. Yaralandı mı? Black ormana daldı, ağaçları devirdi, sonra kendini durduramadan eski haline dönüp koştımaya başladı. Cesetlerin üzerinden tırmanarak ona doğru koştum, Vale de yere indi ve eski haline döndü. "Yaralandın mı?" Black'in giysili omuzlarından tuttum, daha önce asla riske atmayacağım bir şeydi bu, ve onu sarstım. Tenine dokunmadığım sürece laneti bana zarar veremezdi.

Başını kaldırdığında titriyor ve bembeyazdı. Vale de benim kadar şaşkın bir şekilde yanıma koştı. Black derin bir nefes aldı. “Eşimizde bir sorun var. Sanırım ölüyor. Tüm acısını hissedebiliyorum ve nefes alamıyorum.” Kolundan tuttum, Vale diğerini tuttu ve eşimizi bulmak için onu da yanımızda kaleye sürükledik.

Juniper ölürse, onunla birlikte ölüme gideceğim ve onu hayata geri döndürecekim. O benim eşim, benim cadım ve o olmadan yaşanmaya değeri bir dünya yok.

Bölüm 20

Bloodstone Akademisi'nin merkezi, kırmızı yıldızlarla dolu bir odaya benziyor. Durun, yıldızlar değil—parıldayan, ışıldayan kan damlaları. Zemin kırmızı kaya, dikenli, başımı kaldırmadan önce yanağımı kesiyor. Kulaklarım çınlıyor ve o ses kafamda konuştuğunda merdivenlerden düştüğümü sanıyorum. Boğazımdaki bulantıyı bastırarak titreyerek ayağa kalkıyorum ve etrafa bakıyorum. Nemli bir kaya mağarası gibi kokuyor, ama kan kokusu, metalik keskinliği, çok ağır. Arkamdaki küçük merdiven hariç, her yönde gece gökyüzü gibi parlayan kırmızı yıldızlar görüyorum. Burası güzel, ama kan ve ölüm kokusu beni dışarı koşturuyor. Herkesi kurtarmak için bunu yapmak zorunda olduğumu bilerek, odanın içine doğru yürürken bacaklarım titriyor. Bir şeyleri değiştirmek için.

Onu bulmam biraz zaman alıyor. Merkez. Parlayan kırmızı bir sıvı küresi gibi görünüyor ve yere kan damlıyor. İğrenç. Metal kokusu burada daha yoğun ve bir şekilde canlı olduğunu biliyorum. Ses buradan geldi ve büyümün bu şeye nasıl tepki vereceğinden emin değilim. İşe yarayacak; yaramak zorunda. "Sana ve büyüne boyun eğeceğim. Beni buraya bağlayan ilk kişi sen değilsin, iki ırkın da bebeği, ama istediğim kişi sensin."

Sesini duyunca başım zonkladı. "Öyleyse seni buraya ilk kim bağladı?"

Akılsızların çılgınlıkları hala aşağıdan bana ulaşıyor ve koşup Kane'i alıp iyi olduğundan emin olmak için tüm içgüdülerime karşı koyuyorum. Bunu yapmalıyım. Eğer Bloodstone Akademisi'nin etrafına bir bariyer kuramazsam, bunların hepsi anlamsız. Buraya gelip bizi katledecekler.

"Bir zamanlar, hepsi güçlü klanlardan olan beş cadı buraya eğitim için gelmişti. Beni Kan Taşı Ormanı'nda buldular ve bana küçük bir yaratığın

mutasyonu adını verdiler. Güçlü ve yanlış bir şey. Beni bu kaleye götürdüler ve burada tuttular, onlara güç vermek için kana ihtiyacım olduğunu anladılar. Başlangıçta benden küçük yaratıklar aldılar ve bana yedirdiler. Küçük yaratıklar onlardan saklandığında bana şekil değiştiren yaratıklar yedirdiler.” İğrenmeyi yutuyorum, daha fazlasını duymaya ihtiyacım var. “Hepsinden birini diğerlerinden daha çok sevdim... Daygan isimli cadıyı.” Benim klanım. “Kanı sayesinde diğerlerinden daha zeki ve çok daha güçlüydü. Güç karşılığında bana bir damla kan verdi ve ben de beslendim. Ona güç verdim ve diğerleri bunu öğrendi. Ona ihanet ettiğini düşündüler ve bunun sonuçları dünyayı sarstı.”

“Karanlık Otorite bu cadılardan oluşuyor ve senin beğendiğin de annemdi. Büyücü kadın...” Bunu kolayca anladım.

Kan yaratığı tekrar konuşuyor. “Birçok yönden ona benziyorsun. Zeki. Güçlü. Tehlikeli. Evet, beni bin yıldan fazla önce buraya hapseden cadılar onlardı. Klanlarının sonsuz yaşamlarının sırrını saklamalarını sağladılar ve tanrıçanın hazinelerinin yardımıyla bu dünyayı kontrol altına aldılar. Annen, bir şekil değiştiren ejderha onu bulana kadar yüzlerce yıl benimle birlikte hapsedilmişti. Ormanda onunla ve iki kişiyle bağ kurdu ve kaçtılar. Doğumunu hissettiğimde bir kehanette bulundum. Seni burada gördüm, Juniper Daygan, ve acımı sona erdireceğini biliyordum. Karanlık Otorite seni avladı ve asla durmadılar. Sen ve büyücü ölene kadar durmayacaklar. Beni yok etmeye geldiğini biliyorlar.”

Cebimden büyüü çıkarıp bu yaratığın önünde diz çöküyorum. “Acınızı sona erdireceğim, ama önce akademinin kontrolünü ele geçirmem gerekiyor. Bu büyü sizi bana bağlayacak.” Hiçbir şey söylemiyor ve göğsümde şüphe yankılanıyor. Bunu yapmalı mıyım? Bu şeye ya da anlattığı hikayelere güvenmiyorum. Arkamda Akılsızlar kükrüyor ve Kane'in onlarla tek başına savaştığını, Wini'nin yaralandığını ve diğer bağlı varlığımın dışarıda savaştığını düşünüyorum. Onlara karşı konuşmaya cüret ettiği için öldürdükleri Rue'yu düşünüyorum. Büyümü başlatıp gözlerimi kapatıyorum, Latince ilahiler okuyarak gücümün bu odayı doldurmasına izin veriyorum.

“Kanınla beni değiştirmeye çalışmana gerek yok. Beni bitir, Daygan çocuğu, ve buna son ver. Kaderin burada değil.” Kulağıma fısıldıyor. “Söyle bana, genç olan. Hayatın değersiz mi?” Onu görmezden gelip devam ediyorum. Büyüyü tekrarlamaya devam ediyorum. Durmaya cesaret edemiyorum; artık çok yaklaştım. “Kontrol için yapılan her büyü bir kurban

gerektirir ve bunu senden alacağım çünkü başka kurban yok. Annen bunu biliyordu ve baban seni güvende tutmak için kurban edilmişti. Tam diz çöktüğün yerde öldü ve bu hiçbir şeyi değiştirmede. Sen çalındın ve bir annenin çığılı tüm dünyalarda yankılandı.” Babam burada mı öldü?

Son kelime dudaklarımdan dökülürken gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor ve yaratığın büyüğü bana çarpıyor. Büyüyle kıvranan, dokunaçlar gibi küre, belime dolanıyor, beni kendine çekiyor ve sırtım sıcak küreye yaslanacak şekilde ters çeviriyor. Kollarım ve bacaklarım açık bir şekilde duruyor ve çılgılık atıyorum.

“B-bırak beni!” diye yalvardım başım dönerek. “Seni kurtarabilirim, sadece... bırak...” Nefes alamıyorum, cümleyi tamamlayamıyorum. Gözlerimde yıldızlar beliriyor ve oda dönüyor. “KANE!” Adını bağırmaya çalışıyorum ama fısıltı gibi çıkıyor. Oda kararıp netleşiyor ve çok geçmeden Kane, kıyafetlerinden kan damlayarak merdivenlerden aşağı koşuyor.

"Hayır!" diye bağırarak bana doğru koştu, ama kırmızı bir sihir parıltısıyla geri savruldu. Kane benim için tekrar tekrar savaştı, ama hiçbir şey işe yaramadı. Yeterince yaklaşmadı.

“Kane,” diye fısıldadım, başımı kaldırıp ona bakmakta bile zorlanıyordum. “Büyüyü yapman gerekiyor. Büyücüyü çağır. O bizim tek umudumuz. Yardıma ihtiyacımız var.”

“Tamam. Tamam.” Yaratığın eğlence dolu bakışlarını hissediyorum, beni ölüme sürüklerken duyguları benimkilerle karışıyor. Babamı zaten almıştı, birçok can almıştı ve eğer bana gerçeği söylerse annem onu durdurmaya yardımcı olabilir.

Kane, cebinden büyüğü çıkarmadan önce homurdanır. "Bunu, yedek iksirle birlikte birlikte geliştirdik." İksiri yere fırlatır ve büyüğü yapmaya başlar. Tam bitirmek üzereyken Fasrah güler. Kane döner ve ikimiz de onun merdivenlerden topallayarak indiğini görürüz. "Ahmaksın. Büyücüyü buraya çağırmaya mı çalışıyorsun? Bizi durduracağını mı sanıyorsun? Juniper'in doğumunda, bir ejderhanın ölümüyle bile durduramadı. Yine de bebeğini aldık. O kontrol altında değil ve asla da olmadı. Ordumuz isimlerinizi yok edecek ve sonunda yine de kazanacak. Burada yaptıklarınızın hesabını soracaklar. Benim ölümüm hiçbir şeyi durdurmayacak. Ben sadece Karanlık Otorite'nin bir üyesiyim. Geri kalanlar sizin peşinize düşecek—"

Kane ona doğru yürüyor ve boynunu kırıyor. Kadın yere yığılmıyor; vücudu kanlar içinde kalmadan önce titriyor ve kan beni tutan yaratığın

içine akıyor. Zihnimde bir iç çekiş duyuyorum. Kane büyüü tekrar başlatıyor ve ona yardım edemiyorum. Kalbimin yavaşladığını duyabiliyorum ve veda etmem gerekiyor. "Kane, eğer bundan ölürsem, sadece... onların bilmesini istiyorum. Senin ve onların, büyürken hep yalnız hissettiğimi bilmelerini istiyorum. Çok yalnız. Tek istediğim bir aileydi. Arkamı kollayacak biri. Dahil olduğumu hissetmek. Ve siz bunu yaptınız. Her yıl. Tekrar tekrar. Dördünüz de yaptınız. Bana istediğim her şeyi verdiniz ve bunun için sizi her zaman seveceğim."

Kane büyüü tamamlar ve iksir parıldayarak önünde bir kasırgaya dönüşür. Bana sadece acı ve umutsuzlukla bakar. "Sonsuza dek birlikte olacağız." Bana bakar. "Beni al ve onu bırak."

Oda o kadar şiddetli sallandı ki Kane yere yığıldı ve küreye doğru sürüklendi, tam o sırada ben de yere düştüm. "HAYIR!" diye bağırdım, dönüp acı içinde kıvranan Kane'e baktım. Tam o anda Vale, Maz ve Black merdivenlerden aşağı koşarak ismimi haykırdılar, ama artık çok geçti.

Oda bir kez daha sarsılıyor ve annemi bana getirmesi gereken yerde savrulan toz bulutu kimseyi getirmiyor. Bunun yerine, bir ok gibi doğrudan bana doğru uçuyor, bedenimi sarıyor ve beni şimdi bir portal gibi görünen bir yere sürüklüyor. Büyü yeni bir şey yarattı. Oda enkaz yığınının dönüşürken karanlığa düşüyormuş gibi hissediyorum ve bir portalın içinden gürültüyle aşağı düşüyorum.

Bölüm 21

Kuşlar cıvıldıyor, belki bir baykuş, ve yerde yatarken sıcak güneş ışığı vücudumun yan tarafını okşuyor. Ne oldu? Başımın arkasına dokunuyorum, bir yumru hissediyorum. Büyücüyü bana getirmesi gereken bir portaldan geçtim. Kane! Benim yerime geçti ve yaratığa yapışmış halde sıkışıp kaldı. Ama oda nasıl patladı? İyi olmalı; iyi olmasaydı bilirdim, değil mi?

Korkudan nefes alamadan gözlerimi açtım ve tam önümde duran, kahverengi çatılı bir evin tepesine yayılmış büyük kahverengi dallara sahip uzun bir meşe ağacına baktım. Her şey dönüyormuş gibi titreyerek doğrulurken, ellerimdeki çimenler yumuşacıktı. Kendimi çok güçsüz hissediyordum ve o yaratığın yaptığı her neyse bana zarar vermişti. Üzerimde hala moloz ve kan vardı, mükemmel biçilmiş çimenlerin üzerine damlıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama başaramadım. İnleyerek başımı salladım ve tekrar denedim.

Minnie pelerininin cebinden cıvıldıyor ve onu hızla çıkarıyorum, neredeyse orada saklandığını ve geride kalmayı reddettiğini unutuyorum. Bana bakmadan bileğime dolanıyor. Her şey dönerken hala güçsüz hissediyorum, ama önümdeki görüntü aynı. Belki de çok hayalperest oldum, çünkü önümde, yanında tek bir ağaç olan devasa bir tarlanın ortasında şirin, kahverengi tuğla bir ev var. Evin beyaz çerçeveli pencereleri ve pervazlarından sarkan çiçek kutuları var ve çok şirin. Bir zamanlar gördüğüm eski bir insan dergisindeki bir eve benziyor. Gökyüzü mavi, güneş batarken kuşlar cıvıldıyor ve fırtına belirtisi yok. Sanırım artık Bloodstone Akademisi'nin yakınlarında bile değilim.

Bu düşünce beni paniğe sürüklüyor, çünkü eğer Bloodstone'da değilsem, o zaman neredeyim? Bağlı olduğum kişiye nasıl geri döneceğim? Belki de onlar buradadır?

Sevimli beyaz çitlere tutunarak ayağa kalkıyorum ve birkaç adım ötedeki kapıya bakıyorum. Birkaç dakika boyunca hareketsiz ayakta durduktan sonra bir adım atıyorum ve bayılmayacağıma güveniyorum. Her adım beni daha da baş dönmesine sürüklüyor ve zorlukla ilerliyorum. Tek umudum, bana bağlı olanların bu evde beni bekliyor olması. Belki de o portala çekilmişlerdir.

Olanlar konusunda çok şaşkınım; büyüm yanlış değildi. Büyücü bana gelmeliydi. Neden bir portaldan sürüklenerek geçtim ki? Önünde küçük çiçekler resmedilmiş pembe renkli ön kapıya doğru yürüyorum ve yavaşça açıyorum.

Ev, fırınlanmış ürünler ve çiçeklerle dolu, hem sıcak hem de tuhaf bir atmosfere sahip. Duvarlarda cadı tılsımları asılı, merdivenlerin dibinde saksıda bitkiler ve büyük bir kürklü halı var. Her şey, yerdeki yumuşak halılardan çiçekli resimlere ve her yere serpiştirilmiş çiçek vazolarına kadar, rahatlık düşünülerek özenle dekore edilmiş. Giriş holünün iki tarafında farklı odalara açılan iki açık kemerli geçit var, ancak gürültü sadece birinden geliyor.

Oturma odasına doğru topallayarak ilerlerken duvara tutunuyorum. Sanırım açık bir televizyon var ve geniş ekranlı, kocaman bir televizyon. Ben sadece kutu tipi versiyonlarını görmüştüm, çok daha küçük ve görüntü kalitesi pek iyi değildi. Yıllar önce savaşta, çoğu insan teknolojisiyle birlikte yok oldular. Duvara asılı ve ekrandaki kadının arkasındaki bir tabelada haber spikeri olduğu yazıyor. İnsan olduğunu düşünüyorum.

“Bu gece gelen üzücü ve şok edici raporlar, New York'un savaşımızda hedef alınan bir sonraki şehir olduğunu söylüyor. Bu, kaybedilen beşinci büyük şehir.” İnsan titriyor ve solgun yanaklarından gözyaşları akıyor. “Bu varlıklar—Nexus—büyük şehirlerimizi hedef alıyor. İşte gördüklerimizin bulanık bir videosu.” Ekrandaki görüntü değişiyor; yerde havada süzülen iki kadından birinden gri bir güç fışkırıyor ve ılgıllıklar yankılanıyor. Kadınlardan biri trans halinde görünüyor. Saçları uzun ve koyu renkli ve onda ürpertici bir şey var. Diğeri ellerini yüzüne kapatmış ve gülüyor. Görüntü geldiği gibi hızla kayboluyor. “Bu doğaüstü ırkın neden şehirlerimizi hedef aldığının farkında değiliz, sadece ölüm oranının milyonlarca olduğunu ve toplumumuzun bundan asla kurtulamayabileceğini

biliyoruz. Nexus olarak bilinen ırkla temas başarısız oldu. Düşmanları olduklarını iddia eden Vian olarak bilinen ırkla temas daha başarılı oldu. Dünya liderlerimiz şu anda görüşüyorlar—”

Dinlemeyi bırakıyorum. Burası benim dünyam değil. Panik beni ele geçirirken nefesim kesik kesik çıkıyor ve bağırmaya başlıyorum. "KANE! VALE! MAZ! BLACK!" Kırık sesimle isimlerini haykırıyorum ve odadaki diğer kapıya doğru ilerliyorum. Burayı arayıp arkadaşlarımı bulmalıyım. Burada olmalılar... Onlar olmadan başka bir dünyada olamam.

Neredeyse kapıdan düşüp başka bir odaya giriyordum. Bu daha sıcak odada bir şömine vardı ve oradan geçip yemek odasına, oradan da arkadaki mutfığa çıktım. Her şey dönüyordu, ocak başında bir kadın gördüm. Dans ediyordu ve kulaklarına beyaz bir şey sıkışmıştı. Uzun süre sırtına baktım, zihnim karşımda olanlarla yüzleşemiyordu.

Döndü, elindeki kaşık yere gürültüyle düştü. Kadın kulaklarındaki beyaz şeyleri de çıkarıp yere attı. Uzun kahverengi saçları örgülüydü ve kareli bir önlük giymişti, ama beni asıl durduran yüzüydü. Kaşlarının üstünde birer tane olmak üzere dövmeleleri vardı ve anlamını bilmediğim güzel, karmaşık işaretlerdi bunlar. Ama bana kalçamdaki işareti hatırlattılar, Siyah'la çiftleştiğimde ortaya çıkan aynı işaret. Altın rengi gözleri benimkilerle aynıydı, burnu ve ağzı da. Bana çok benziyordu... ve büyü... beni ona götürdü. Büyücüye.

"Kaçtın," diye fısıldıyor. "Juniper... buradasın. Anlat bana, her şeyi anlat."

"Sen kimsin?" Titrek elimi aramızda kaldırdım. "Neredeyim? Arkadaşlarım nerede?"

"Arkadaşların mı var?" Büyücü kadın yutkunur. "Yaralısın ve seni iyileştirmek için çay yapabilirim. Ne oldu? Buraya nasıl geldin, Juniper?"

Oda dönüyor ama bayılmıyorum. Henüz değil. Tüm gücümle tutunuyorum. "Bana kim olduğunu söyle."

"Sanırım beni büyücü olarak tanıyorsunuzdur." Hıçkırarak, bir anlığına eliyle ağzını kapattı. "Lütfen bana o isimle seslenmeyin... Ben sizin annenizim ve sizi tekrar görmek ve her şeyi açıklamak için yıllarca bekledim Juniper. Ona benziyorsunuz, ah—”

Mutfak fayanslarına yüzüstü sert bir şekilde düştüm.

Bölüm 22

Alçak seslerle uyandım ve sesler yabancıydı. Yüzüm ağrıyordu ve anında fayansların üzerine yüzüstü bayıldığımı hatırladım. Bayılmış olmama rağmen kendimi çok daha iyi ve daha az hasta hissediyordum. Havada bitki kokusu vardı ve büyücünün beni iyileştirdiğini varsayıyordum. Bunların hepsini sindirmek çok zordu ve gözlerim kapalı burada yatmanın yardımcı olmayacağını biliyordum. Bağlı olduğum kişiye geri dönmem ve buradan çıkmam gerekiyordu. Üzerime kalın bir battaniye örtülmüştü ve başım yumuşak bir yastığın üzerindeydi.

Gözlerimi loş ışıklara açtım ve büyücü kadınla bir adamın yanan bir şöminenin önünde durduğunu gördüm. Sessizce konuşuyorlardı ve adam gözlerini bana çevirdi. Kesinlikle bir şekil değiştirici olduğunu, belki de bir yılan olduğunu fark ettim ve bana Parker'ın eşini hatırlattı. Mavi gözlerinde daha önce gördüğüm pullu bir özellik vardı ve kalın mavi bir kazak ve kot pantolon giymişti. Umarım Parker iyidir. Her şey olurken ona saklanması söylemişim ama hayır demişti. Eşiyle birlikte savaşacaktı. Tıpkı şu anda yatmak yerine benim yapmam gerektiği gibi.

Hızla doğruldum ve oda dönmeye başladı.

"Lütfen yavaş olun. İyileşmeyi hızlandırmak için bir büyü yaptım ama birkaç saat dinlenmeniz gerekiyor, Juniper. Lütfen, tekrar incinmenizi istemiyorum."

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor adam, aksanı tuhaf. Yaklaştıklarında birlikte hareket etme şekilleri, bunun onun bağ kurduğu kişilerden biri olduğunu doğruluyor. Büyücü kadın battaniyemi kucağıma örtmeye çalışırken ondan geriye doğru yaslanıyorum ve gözlerinde acı

beliriyor. Bir adım geri çekiliyor. "Bana güvenmediğini veya beni tanımadığını anlıyorum. Eminim büyürken sana bakan, anne dediğin biri olmuştur."

"Çocukluğumda sahip olduğum tüm ebeveynlerim öldü." Sözlerimin sert çıkmasını istememiştim ama çıkıyor.

Sesi hüzünlü. Yumuşak. "Hepimiz değil. Seninle tek bir gün geçirmek için her şeyi yapardık, zamanı ve uzayı bile aşardık. Seni görmek için yalvarmadığım bir an bile olmadı."

"Annem olduğunu biliyorum, ama bildiğim tek şey bu," diyorum dikkatlice. "Seni yanıma çekmek için bir büyü yaptım. Büyüyü bozup beni buraya mı getirdin? Burası neresi?"

"Büyüye dokunmadım ama sen bebekken, beni bulmak için bir büyü yapmaya kalkışırsan, bu büyüün seni bana getireceğine dair bir lanet okumuştum. Kötü niyetle falan yapılmadı. Sadece, her şey ters giderse diye son çare olarak, bir önlem olarak koymuştum," diye açıklıyor. İşte bu yüzden. Büyü, lanetle karışıp bunu yaptı. Tersine değil, beni ona çekti.

"Şu ana kadar her şey ters gitmiş gibiydi. Tanrıçaya şükür. Senin ve Obsidian'ın mükemmel bir karışımı gibi görünmüyor mu? Sid de—"

"Evet, öyle." Büyücü kadın gerçekten ağlıyor. Dünyayı yok ettiği, Akılsızları yarattığı ve kötü olduğu söylenen kötü adam, bana ve ölen eşine benzediğim için ağlıyor. Sanırım Obsidian benim babam olmalı. En azından adını bilmek güzel. Doğrusunu söylemek gerekirse, eşimden birini kaybetsem dünyayı ya da daha fazlasını yok edeceğime eminim. Bebeğimi de kaybetsem... Ben de kötü adam olurum.

Adam yüzünü ovuşturdu, gözleri yaşlıydı. "Benim adım Zephyros, annenizin bağlı olduğu kişilerden biriyim ve eğer beni kabul ederseniz, ruhen ve bağ olarak sizin babanızım. Babanız, başka varisi veya ailesi olmayan, vahşi bir ejderhaydı ve asla bir çocuğu olacağını düşünmemişti. Sizi çok sevdi. Her zaman ve sonsuza dek. Hazır olduğunuzda, size onun hakkında anlatmak istediğim birçok hikaye var."

"Benim adım Lyra Daygan. Büyücü diye çağrılmaktan hoşlanmıyorum. Bu ismi bana onlar uydurdu," diye bitiriyor Lyra. "Seni öğrendiğimizde ikimiz de sevinçten ağladık. Çok isteniyorsun Juniper. Her zaman da istendin." Karşımdaki sandalyeye oturuyor. Bağlı olduğu kişi, kollarını kavuşturmuş, beni izleyerek, benimki gibi onu koruyarak hareketsiz duruyor. Bana baktığımı görünce gülümsüyor ve ben de bakışlarımı kaçırıyorum.

“Bebekken ne oldu?” Boğazımı temizledim ve bacaklarımın etrafındaki battaniyeyi çekiştirdim. Hala kan ve toz içindeydim ve kalkmaya çalışırsam bayılacağımı biliyordum. “Aslında, bana güvenmemi istiyorsan her şeyi anlatmaya başlamalısın.” Kapalı pencereye baktım. “Geri dönmem gerek. Bağlı olduğum kişi Bloodstone Akademisi'nde sorun yaşıyor. Burada kalamam. Arkadaşlarım—”

“Ardıç. O dünya ile burada zaman biraz farklı işliyor. Senin zamanın olacak. Onlar için daha yavaş, bizim için daha hızlı geçecek.” Zephyros nazikçe sözümü kesiyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. Öne doğru eğiliyorum.

Lyra her şeyi açıklamaya başlıyor. “Kantaşı Akademisi, bir cep dünyası. Gerçek değil. Cadılar tarafından, tehlikede olduğumuzda veya eğitim almamız gereken bir yere gidebileceğimiz güvenli bir yer olarak yaratılmış bir dünya. Bu alem, tanrıçanın doğum yeri ve bu yüzden var oldu. Gerçek dünya burası, Juniper. O yer, gerçek dünya değil. Asla öyle olması için tasarlanmamıştı.”

Bana bunu sindirmem için bir an veriyor, sonra devam ediyor. “Bin yıldan fazla yaşındayım Juniper, ve ben doğduğumda bu dünyaya insanlar hükmediyordu. Yıllardır hep böyleydi. Her zaman böyleydi ve biz de buna izin vermekten mutluyduk. Bu dünyada başka doğaüstü ırklar da var, bu yüzden dikkat çekmeden ve gözden uzak kalmak kolaydı. Ama biz gençken eğitim alırken, büyümüş değişken olabiliyor ve saklanabileceğimiz bir yere ihtiyacımız vardı. İşte o zaman, küçük yaratıkların yardımıyla Kan Taşı Akademisi inşa edildi. En güçlülerimiz oraya eğitim almak, bağlantılar kurmak ve geri dönüp klanlara liderlik etmek ve ırkımızı barış içinde devam ettirmek için gittiler. Hayatlarının sonuna yaklaşan bir grup yaşlı cadı, her yıl alemin insan dünyamızı taklit etmesi, cadıların orada saklanabilmesi için hayatlarını feda ettiler. İnsan dünyası savaş halindeydi, doğaüstü varlıklar da öyle, ve biz güvenli bir yer istedik. Bu seçim, halkımızın çöküşüne neden oldu.”

"Yani bana hayatım boyunca gerçek dünyada değil, dünyanın bir köşesinde yaşadığımı mı söylüyorsun?" diye fısıldadım. Aman Tanrım.

“Evet, Juniper, ve bunun için üzgünüm. Hepinizin orada mahsur kalmasından dolayı üzgünüm, ama şimdi geriye kalan tek sizsiniz. Siz, ırkımız için umudumuzsunuz.” Sesi yumuşuyor.

"Eğer yardım etmek isteseydiniz, savaşı bu yüzden mi başlattınız? Bizimle savaşmanızın, cadıları ve şekil değiştirenleri öldürmenizin sebebi

bu muydu? Burada saklanmanızın ve akılsızlardan oluşan ordunuzun bunu yapmasına izin vermenizin sebebi bu muydu?" diye soruyorum, ses tonumu tarafsız tutmaya çalışarak.

"Ben Akılsızları kontrol etmiyorum ya da onları yaratmıyorum. Bunu Gölge Otoritesi yapıyor," diye açıklıyor Lyra ve ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Gölge Otoritesi Akılsızları mı kontrol ediyor? Bu nasıl mümkün olabilir? "Akılsızları Gölge Otoritesi yaratıyor, ben değil. Akılsızlar ısırarak başkalarını yaratabiliyorlar. Başlangıçta sadece birkaç tane yaratmaları yeterliydi ve kısa sürede bir orduları oldu. Bana düşman olmak için büyücü unvanını uydurdular çünkü ben onlara karşı savaştım. Çünkü cadıların cep dünyasından buraya gelmelerine yardım ediyordum. Kaçabilmemiz için klanlarını uyarmaya çalışıyordum."

"Gölge Otoritesi benim en iyi arkadaşlarımdı, ama güç... tek arzuladıkları şey bu oldu. Cadılar en zayıf oldukları, bu dünyadaki savaş o kadar kötüleştiği ve her cadı klanının tüm genç çocuklarını güvende tutmak için cep alemine gönderdiği bir dönemde kontrolü ele geçirdiler. Gölge Otoritesi onları çocuklarından ayırdı ve zihinlerini bu dünyadan sildi. Bu noktada birçok klan cep dünyasında yaşıyordu ve onlar da unutmaya zorlandılar. Gölge Otoritesi bunun halkımızı güvende tutmanın tek yolu olduğunu ve cep aleminin bizim dünyamız olabileceğini iddia etti." Yutkunuyor. "Hiçbir muhalefet olmadan kral ve kraliçe olmak istediler. İnsanları çaldılar, zihinlerini sildiler ve onları köleleştirdiler. Şekil değiştirenler için de aynısını yaptılar. Şekil değiştirenler zamanla olduklarından farklılaşmaya başladılar, o dünyanın büyüğü onlarla oynadı. Oradaki her şeyi değiştiriyor."

Zephyros daha fazlasını açıklıyor: "Atalarımız eskiden neredeyse Nexus varlıkları gibi şekil değiştirebiliyorlardı. Ne olduklarını biliyor musunuz bilmiyorum ama burada şekil değiştiren varlıklara Nexus deniyor. Onlar bize benziyorlar ama farklılar. Biz onların bir versiyonuyuz, o dünyada değişime uğramış haliyiz. Başlangıçta cadılarla bağımız yoktu. Irklarımız nadiren birçok konuda anlaşıyordu ve cep aleminin ormanlarını ele geçirdik. Bir cadıyla bağ kuran ilk kişi bendim. Umbral Otoritesi, bağ kurmanın cadıları koruyacağını fark edince, olması gerekeni çarpıttı ve ardından şekil değiştirenlerin koruduğu bir Akılsızlar ordusu kurmaya başladı."

Baş ağrım artık davul gibi gümbür gümbür. "Ama neden Akılsızlarla savaşmak için bir cadı ordusu kursunlar ki? Neden Bloodstone

Akademisi'nde cadıları daha güçlü hale getirsinler? Hiç mantıklı değil. Akılsızlar ve kontrol zaten onlarda. Kendi yarattıkları canavarları öldürmek için neden cadıları göndersinler ki?"

Lyra'nın sesi titriyor. Gözlerinde yıkımla bana bakıyor. "Zihinsizleri öldürmüyorlar, Juniper. Gölge Otoritesi, Kan Taşı'nı bitiren tüm cadılara yemin ettiriyor. Kan Taşı Akademisi'ni bitirdiğinizde, bu yemin kanla karışıyor ve onların ordusunun bir parçası oluyorsunuz. Zihinsiz değil... ama kontrol altında. Onlara bağlı olan şekil değiştirici için de aynı şey geçerli. Onların görmek istediklerini görüyorsunuz. O akademide yetiştirdikleri güçlü cadıları, burada kalan cadıları katletmek için bu dünyaya gönderiyorlar. Cep aleminde sadece kontrol altında olan cadıları istiyorlar. Başka herkes bir tehdit ve tüm tehditlerin ortadan kaldırıldığından emin oldular. Cadılar, burada cadı bulduklarında sadece Zihinsizleri görmeleri için zihin kontrolüne alınıyorlar. Ailelerini, kendi türlerini öldürdüklerinin farkında olmadan onları katlediyorlar. Bu dünyayı olduğu gibi bile görmüyorlar. Hala kendi dünyaları olduğunu düşünüyorlar. Başka bir şey bilmiyorlar. Ve işleri bittiğinde—" Duraksıyor. "İşleri bittiğinde, zihinlerinde en ufak bir doğruluk kırıntısı bile varsa öldürülürler. Beğendikleri kişilerin anıları silinir ve çocuk sahibi olmaları için klanlarına geri gönderilirler. Umbral Otoritesi ne karar verirse, o onların kaderidir."

Başımı salladım. "Bu delilik. Buradaki bütün cadıları mı öldürdüler?"

"Bir tanesi hariç, hepsi. O da onlardan daha güçlü ve yaşlı. Tabii ki beni de arıyorlar, ama biz saklanmakta iyiyiz." Lyra, Zephyros'un elini tutar.

"Neden benim için geri dönmedin?" Sesime duygu karışıyor. "Bebekken ne oldu? Akademinin dibindeki kan yaratığı bana babamın öldüğünü söyledi ve bu beni koruma girişimiydi."

"Kan yaratığı mı? Vex'i mi kastediyorsun?" diye sordu Lyra, başımı salladığımda yüzü bembeyaz oldu. "O yaratığa güvenilmez."

"Beni öldürmeye çalıştığında bu izlenime kapıldım," diye mırıldandım.

"Sana hamile olduğumu öğrendiğimde çok korkmuştum. Dünya karmakarışıktı, Karanlık Otorite çıldırmıştı ve ben onları durdurmaya çalışıyordum. Senin beni kontrol etmek için bir silah olarak kullanılacağını biliyordum ve buna izin vermeyecektim. Seni başka bir dünyaya götürmeye çalışıyordum. Evimize. Buraya, babanın yanına ve Vex bana bunu gerçekleştirmek için büyüler öğretti. Vex bana yardım edeceğine söz vermişti ama yalan söyledi." Derin bir nefes verdi.

“Yarı ejderha, yarı cadı bir çocuk. Güçlü bir çocuk. Daha karnımdayken bile gücünü hissedebiliyordum ve ne olursa olsun güvende olmanı istiyordum. Sen burada huzur içinde yaşarken ben Bloodstone Akademisi'nde kalıp gizlice savaşmayı planlamıştım. Doğduğunda seni bir süre sakladım ve zamanı geldiğinde seni Vex'e götürüp büyüü başlattım. Yalnız değildim; yanımda Daygan klanı ve birçok şekil değiştirici vardı. Babanla birlikte seni korumak için bir ordu gönderiyordum.” Sesi titriyor ve Zephyros omzuna dokunuyor. Beni bırakacak kadar çok sevmiştii, ve onun da bağı vardı. Klanı, ailesi de.

“O gece... işler ters gitti. Vex senin gitmeni istemedi ve gitmene izin vermedi. Babanın canını aldı, gözümün önünde kanını emdi ve ardından çıkan kavga tüm şekil değiştirenleri ve Daygan klanının çoğunu öldürdü. Kanı kullanarak bir portal açtım. Seni oradan geçirmek üzereyken sihirli bir saldırıya uğradım. Vex, Umbral Otoritesine haber vermişti ve seni benden aldılar. Sen daha birkaç aylıktın ve seni kollarım arasından koparıp beni ve bağı olduğum kişiyi portalın içinden fırlattılar.” Hıçkırarak ağlıyor ve kalbim onun için parçalanıyor.

“Bir nefeste seni ele geçirdiler. Vex, portal kapanırken bir kehanet söyledi ve bunu duyduğumdan emin oldu. Eskiden küçük, nazik bir yaratıktı, ama şimdi değil. Beslenmek istiyor ve Umbral Otoritesi onun istediğini yapıyor. Bağı olduğum varlığın öldüğünde bir tanesine dönüştüğünü görene kadar insanların neden Akılsız'a dönüştüğünü asla anlayamadım. Vex'in gücüyle beni kendi boyutlarından dışarı kilitlediler. Bloodstone Akademisi'ndeki o şey yüzünden geri dönemiyorum. Denemeye çalıştım. Tek yapabildiğim bazen sana vizyonlar göndermek. Bunları alıp almadığını bilmiyorum ama deniyorum. Bir saniyelik bir vizyon göndermek için sahip olduğum tüm gücü harcıyorum, ama yine de beni o dünyadan uzak tutuyor. Eğer miras eşyalarımın herhangi birine sahip olsaydım—”

"Aile yadigarları mı?" Sözünü kestim. Hafızam silinmeden hemen önce bir vizyon görmüştüm.

“Ben tanrıçanın soyundan gelenlerden biriyim. Aile yadigarları yıllarca ailemdeydi ve onları güvenlik için Bloodstone Akademisi'nde sakladım. Tabii ki, o dünyadan kovulduğumda yanımda değillerdi, bu yüzden artık onlara sahip değilim. Saat en iyisi olurdu. Tarot kartlarının gücü var ve sonuncusu... akademide saklanan küçük bir yaratık,” diye itiraf ediyor. Bir an için cebimdeki garip, küçük yaratığı düşünüyorum. Minnie... o olamaz,

değil mi? “Onlarla, o dünyaya geri dönmek için bir köprü kurabilirim belki.”

“Geri dönmem gerekiyor. Geri dönmeme yardım edebilir misiniz?” diye soruyorum. “Orada dört tane bağlı ejderham var. Onlar da benim eşlerim... Onlar da tehlikede.”

“Senin için yapmayacağımız hiçbir şey yok, Juniper. Sen ailemizsin, arkadaşların da öyle,” diye yemin ediyor Lyra ve ben ona inanıyorum. Şimdi her şey mantıklı geliyor; büyüdüğüm kasabanın etrafındaki ormanların neden Akılsızlarla dolu olduğunu ama bana veya çocuklara asla dokunmadıklarını. Bütün çocuklar sonunda duvara geri dönüyor ve yaralanıyor. Oysa oraya giren herkes ölüyor çünkü Akılsızlar bizim hapishanemizin gardiyanlarıydı. Bloodstone dünyasındaki herkesin hapishanesinin gardiyanlarıydı.

“Onları durdurmalıyız.” Tarot kart kutusunu çıkarıp ona gösteriyorum. Ona güvenmek zorundayım. Başka seçeneğim yok.

Gözleri irileşti ve bağlı olduğu kişiye bakarken yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. “Git ve diğer bağlı olduğumuz kişiyi bul, ona her şeyi anlat. Sonunda zamanı geldi ve kızımıza yardım etmesi için ona ihtiyacımız olacak.” Kızımız. Bana döndü. Gözlerinde daha önce olmayan bir umut vardı. “Juniper, bu bize geri dönmemize ve dünyayı yok etmemize yardımcı olacak. Herkesi kurtarıp dünyayı yok edersek, Karanlık Otorite sona erecek. Dünyayı tam burunlarının dibinden yok edebiliriz ve tüm Akılsızlar da onunla birlikte gidecek.” İyi bir plan ve ben de destekliyorum. “Ve bu dünyada belki de benden daha güçlü olan bir cadı daha var ve eski bir büyüyle hapsolmuş durumda. Seyahat edebilecek kadar iyileştiğinde ona gideceğiz ve sonra halkımızı özgürleştireceğiz. Bana elinden gelen her şeyi anlat Juniper. Halkımıza zaman içinde neler olduğunu anlat.”

Ona her şeyi anlatırken göğsümü ovuşturuyorum ve sadece sevdiklerimi düşünüyorum. Lütfen ölmelerine izin verme, tanrıçam.

EPILOG

VALE

Enkaz dağılıp dudaklarımdan son büyü sözleri dökülünce, hâlâ parlayan o iğrenç kürenin önünde yere yığıldım. Büyüm tamamen tükenmişti ama kardeşimin ölmesine izin veremezdim. Hepimiz ölsek bile pişman değilim. Kane yanımda, patlamanın enkazıyla kaplı. O patlamaya ben sebep olmadım ve tavan tamamen üzerimize çöktü. Kendimi yukarı doğru ittim, nabzını kontrol ettim ve yaptığım büyüün işe yaradığını öğrenince rahatladım. Juniper için yapmıştım, ne olur ne olmaz diye, ama Kane'in son anlarında işe yaradığına sevindim. Uyandığında benden nefret edebilir. Eğer uyanırsa. Bu büyüyü daha önce hiç yapmamıştım. Kahretsin.

“Ne yaptın?” diye homurdandı Maz, enkazın arasından çıkıp yanıma gelirken. Bacağımdaki bir taşı itti ve ikimiz de kemiğin dışarı çıktığını görünce irkildik. Bu gerçekten çok acıtıyor. Dişlerimi sıkarak kemiği içeri ittim. “Bu nasıl bir büyüydü? Büyüyü duydum ve hissettim ama taşların altında mahsur kaldım.”

“Kane ölümünden saniyelerle kurtuldu.” Maz hareketsiz kaldı, gözleri Kane'in göğsüne kayd, nefes alışını izledi. “Juniper için, olur da biri ona çok kötü zarar verirse diye bir büyü yaptım. Bağlama büyüü. Ona hayat vermek için hayatlarımızı birbirine bağladım, ama bir şeyler ters gitti ve hayatlarımız yere, akademiye yapıştı.”

Maz yutkundu ve titrek bir şekilde başını salladı. "Bunun sonuçlarıyla ilgileneceğiz."

“Black’i çağırın, kapının yanında kendinden geçmiş durumda. Kane’i merdivenlere kadar sürükleyeceğim.” Odanın ortasındaki şeye bakıyorum.

“Bir trans halinde gibi görünüyor, ama bunun uzun süreceğine güvenmiyorum. Hareket etmemiz gerekiyor.”

"Bacağın kırık, Allah aşkına!" diye homurdandı Maz bana.

“Kane bende,” diye homurdandım. İkimiz de asıl kızgınlığımızın sebebini konuşmaktan kaçınıyorduk. Juniper, kim bilir nereye bir portaldan geçti ve tehlikede olabilir. Kane'i uyandırıp ne bildiğini, burada ne olduğunu ve hangi büyüünün kullanıldığını öğrenmem gerekiyordu. Bu planın bir parçası değildi. Kane'in kolunu yakaladım, onu kapıya doğru çekmeye başladım, aptal kırık bacağımla enkazın üzerinden zorlukla ilerliyordum. Küre parlıyor ve titreşiyordu, kaçarken öfkesi odanın her tarafına yayılıyordu ve merdivenlere vardığımızda arkamızda kaldığına sevindim.

Maz'ın arkasında duran adımları duyuyorum, omzunda Black var. Aster olduğunu görünce biraz rahatlıyorum. Merdivenlerden aşağı koşuyor ve doğruca bana geliyor, Kane'i elimden alıyor ve ben de teşekkür ederek başımı sallıyorum. Hepimiz merdivenleri çıkıyoruz ve ben kanlar içinde, kasa kapısının yanına oturuyorum. Oda ölü Akılsızlarla ve öfkeli bir müdürle dolu.

Luke, Wini'yi kollarında tutuyor ve başının üzerinden bize dik dik bakıyor. Wini'nin durumu hiç iyi görünmüyor. "Bunun değdiğini ve akademinin kontrol altında olduğunu söyle bana."

“Juniper nerede?” diye sormayı başardı Wini, yanını tutarak. Solgun, kan içinde ama hayatta. Luke'un bana yönelttiği bakışlardan, onu güvende tutmadığım için kızgın olduğu anlaşıyor. Şu anda hayatımdaki herkese karşı başarısız oluyorum, bu yüzden umurumda değil.

“Gitmiş. Ölmemiş... ama gitmiş,” diye homurdanıyor Black. “Arkadaşım sanki milyonlarca kilometre uzakta. Bu nasıl mümkün olabilir? Ne oldu böyle?”

“Onu bulacağız.” Maz, elini Black'in omzuna koydu. “Tek duyduğum, eşimizin hayatta olduğu. Kane dışında hiçbirimiz ne olduğunu bilmiyoruz, bu yüzden kendimizi iyileştirmemiz ve onu uyandırmamız gerekiyor. Yarı ölü gibi görünüyor.”

“Büyük bir sorunumuz var!” Parker, nefes nefese, bağlı adamı da arkasından sürükleyerek merdivenlerden aşağı koştu. “Akılsızlar. Binlerce kişi denizi geçerek buraya geliyorlar ve biz bu kadar çok kişiye karşı koyamayız. Kimse koyamaz!”

Başımı sallıyorum. Bu geceye lanet olsun. "Bloodstone Akademisi'ni hemen tahliye etmeliyiz. Hepinizin buradan ayrılması gerekiyor."

"Peki ya Juniper? Eğer gidersek, geri döndüğünde nerede olduğumuzu bilmeyecek." Maz başını salladı.

"Gitmeniz ve çocukların yanına gitmeniz gerekiyor. Alabildiğiniz kadarını alın; koğuş çöktü." diye sert bir şekilde söylüyorum onlara.

Black ayağa kalktı, gözlerimin içine bakarak, "Gelmiyor musun?" dedi.

"Kane ve ben bu adadan asla ayrılamayız. Kaleye bağlıyız." Bu tür büyüler her zaman bir bedel gerektirir, ama bedelinin hayatım olduğunu bilmeliydim. Bunu değil. Akademiyi şimdi hissedebiliyorum, derimin altında vızıldayan bir şey gibi. Kızgın. Kahretsin, ben de kızgınım. Juniper'ı bulmak için ayrılamam ve onun yerine kardeşlerime güvenmek zorundayım.

Maz duvara yumruk attı. Black bir süre ileri geri yürüdükten sonra yanıma geldi. "Neden yaptığını anlıyorum, ama hepimizi birbirine bağlayabilirdin, şerefsiz."

"Juniper'ın sana ihtiyacı var, bana değil! Ben her zaman onun için bir tehdit olacağım," diye bağırdım. Bu doğru. Lanetim onun hayatı için bir tehdit. Büyüyü bu yüzden yaptım... ya beni sevdiği için kalbi durursa diye. "Şimdi, artık gidemez hale gelmeden önce defol git. Kurtarabileceğin kişileri kurtar ve arkana bakma."

Black ve Maz, bizi terk etmekten başka her şeyi yapmak istiyor gibi görünüyorlar.

"Güvende ol kardeşim. Saklan. Geri döneceğiz." Black, ayrılmadan önce eldivenli elini omzuma bastırdı ve Maz'ı da dikkatlice yanında sürükledi. Herkes sessizce bizi terk etti ve kısa süre sonra gökyüzünde ejderhalarının sesini duydum. Ayağa kalktım ve eğilerek Kane'i kucağıma alıp omzuma attım. Her adım işkence gibiydi ama onu merdivenlerden yukarı, sonsuza dek bağlı olduğumuz akademiye taşımaya devam ettim.

ÜÇLEMENİN SON KİTABI OLAN "WE STEAL THE FLIGHT"İ BURADAN OKUMAYA DEVAM EDİN...

G. Bailey, USA Today ve uluslararası çok satanlar listesinde yer alan fantastik ve doğaüstü romantizm türünde eserler veren bir yazardır. Kendi kütüphanesi olan ve günlerini kedisini dizüstü bilgisayarından uzaklaştırmaya çalışarak geçiren hevesli bir okuyucudur. O, İngiltere'de sevimli çocukları, muhteşem (ve biraz da çılgın) golden retriever cinsi köpekleri, evin sahibi olan kedisini ve gençlik aşkı olan kocasıyla birlikte yaşıyor.

(Bailey'nin Facebook'taki "Bailey's Pack" sayfasında veya TikTok'taki "gbaileybooks" hesabında yeni kitapların tanıtımlarını, rastgele hediyelerini ve ön izlemelerini bulabilirsiniz.)

[G. BAILEY'NİN DİĞER KİTAPLARINI AMAZON'DA BULABİLİRSİNİZ...](#)

[BURAYA TIKLAYIN.](#)

ONUN KORUYUCULARI SERİSİ

ONUN KADERİ SERİSİ

EJDERHALAR TARAFINDAN KORUNAN SERİSİ

KAYIP ZAMAN AKADEMİSİ SERİSİ

ŞEYTAN AKADEMİSİ SERİSİ

KARANLIK MELEK AKADEMİSİ SERİSİ

SHADOWBORN AKADEMİSİ SERİSİ

KARANLIK PERİLER PARANORMAL HAPİSHANE SERİSİ

KORSANLAR TARAFINDAN KURTARILAN SERİSİ

İŞARETLİ SERİ

HOLLY OAK AKADEMİ SERİSİ

ALFA KARDEŞLER SERİSİ

BİR ŞEYTANIN DÜŞÜŞÜ SERİSİ

TANIDIK İMPARATORLUK SERİSİ

YILDIZLARDAN SERİSİ

ORMAN PAKETİ SERİSİ

GİZLİ TANRILAR HAPİSHANE SERİSİ

REDDEDİLEN EŞ SERİSİ

SONBAHAR DAĞ DEĞİŞTİRİCİLERİ SERİSİ

KRALİYET BİÇİCİLER AKADEMİSİ SERİSİ

SONSUZ LANET SERİSİ

AY ALFA SERİSİ

EJDERHA TACI SERİSİ

CHRYSLİS PAKET SERİSİ

KAYIP PERİ BİNİCİLERİ SERİSİ

NEXUS SERİSİ

KANATLARLA TAÇLANDIRILMIŞ SERİ

BLOODSTONE AKADEMİSİ SERİSİ

DÖRDÜNCÜ PAKET SERİSİ

G. BAILEY TARAFINDAN YAZILAN STARLIGHT MATES'IN TANIMI

**Beni istememeleri gerekirdi.
Onları reddettim ve kaçtım... ve yine kaçmanın bir yolunu bulacağım.**

Büyürken üç önemli gerçeği biliyordum.
Birincisi, anne babam Nexus değiştiricilerinden nefret ederdi.
İkincisi, bana herkesin benden korkması gerektiği öğretildi ve haklılar da.
Üçüncüsü, ben bir canavarım.

Ben bir Nexus'um, beş farklı ruhla bağlanmış güçlü bir şekil
değiştiriciyim... ancak eşleşme töreninde hepsini reddettim ve on beş
yaşındayken ailemle birlikte kaçtım.

Beş yıl kaçak hayatı yaşadıktan sonra nihayet bulundum. Nexus'taki
arkadaşlarım beni İskoçya dağlarındaki en büyük sürü topluluğuna geri
götürdüler, her birinin kurallarına uymamı sağladılar ve bağımı kopardığım
için bana eziyet ederken beni asla gözlerinden ayırmadılar.

Onyx, çekici gülüşü ve şık takım elbiseleriyle, içindeki gerçek alfa erkeği
gizliyor.

Unutulmaz ela gözleri ve ölümcül sırlarıyla Aleksander, beni mahvetmek
istiyor.

Kadınların kalbini adeta bir sanat eseri gibi fetheden ikizler Hollis ve Rhodes. Biri intikam adına benim kalbimi kırmak istiyor.

Ve son olarak, Finnegan. O, Nexus değıştirci ırkı için en büyük tehdit ve benden en çok nefret eden kişi.

Onlar Kurt Tanrılarından güç almış tehlikeli alfa şekil değıştirciler ve ben de onların kalbini kıran, aramızdaki bağı koparan ve onları yalnız bırakan reddedilmiş kişiym.

Onlarla geçirdiğim her an tehlikeli...
Derimin altında gizlenen, dışarı çıkıp oynamak için yalvaran canavarı bilmiyorlar.

Zorlamaya devam ederlerse... durdurulamazlar.
O zaman geriye hiçbir şey kalmayacak.

Starlight Mates, konuşmaktan çok hırlayan erkeklerin yer aldığı karanlık bir romantik hikaye. "Bunu sana kim yaptı?", "Ona dokunursan ölürsün", "Reddedilen eşler", "Zorla yakınlık" ve "Neden seçim yapmalısın?" gibi klişelerle karşılaşabilirsiniz.

G. BAILEY'NİN YILDIZ Işığı EşLERİ

Ağaçların arasından beni izleyen bir kurt var.

Çamur kahverengisi kürkü, çevredeki ağaçların kabuklarıyla neredeyse aynı tonda olsa bile, onu gözümün ucuyla bile fark edebiliyorum. Önce o mu saldıracak diye bekliyorum. Genellikle öyle yapıyor. Her zaman sol tarafıma saldırıyor, asla sağ tarafıma değil. Belli ki bir tercihi var, ama her zaman çok yavaş kalıyor. Tam üzerime atlayacakken, kolayca yana çekiliyorum, pençesinden kurtuluyorum ve yerde kaymasına neden oluyorum. Sert toprak etrafımda savrulurken sırtarak arkamı dönüp kurda bakıyorum. Bir saniye içinde üzerindeyim. İki adım, parlayan hançerim gözünün bir santim uzağında ve kurt donup kalıyor.

Nexus hançerimi geri çekerken hafifçe sızlandı, başımı yana eğdim, uzun saçlarım belime kadar düştü. Bu sabah örgü yapmalıydım ama biraz tembellik edip geç kalkmanın tadını çıkarıyordum. Kurtun bedeni, bir an için bulanık bir camdan bakıyormuş gibi parıldıyor. Bir Nexus dönüşümünün nasıl görüldüğü beni her zaman şaşırtıyor. Harry önümde diz çökerken, kurt halinden insana dönüşen yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum —tamamen çıplak. Yakışıklı, doğru yerlerde kaslı... Bazen bunu itiraf etmeliyim.

O benim için diz çökmüşken, birbirimize bakıyoruz ve çizgiyi aşmanın iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Tanıştığımız andan itibaren saklamaya hiç çalışmadığı hislere karşılık vermek neredeyse cazip geliyor. Sadece birini öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek için. Sadece okuduğum kitaplardaki gibi zevke kapılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek için. Neredeyse buna meyilliyim.

Ama bunu yapmayacağımın beş sebebi var.

Önce ben arkamı döndüm ve Nexus'unu kullanarak kurt şekline dönüşmeden önce daha önce dışarıda bıraktığı kıyafetlerini almasını bekledim. Beni döndürürken sarı saçlarını eliyle düzeltti, gamzelerini ve beyaz dişlerini gösteren bir sırıtışla elini omzuma koydu. Gözleri kurt haliyle aynı renkteydi ve gözlerine baktığımda, kurt halimin de bana baktığını görebiliyordum. Nexus'u da benden hoşlanıyordu. Bu garip çünkü çoğu benim ne olduğumu hissedebiliyor ve hemen benden nefret ediyor. "Çok hızlısın Gwen. Seni hiç yenebilecek miyim?"

"Hayır." Kaşımı kaldırdım. "Bunun neresinde eğlence olurdu ki? Hadi eve gidelim, acıktım."

"İyi ki bu sabah sen horlarken babamla alışverişe gittim." Omzuma hafifçe vurdu ve ben de ona dil çıkardım. Gözleri bir an dudaklarımda oyalandıktan sonra gözlerime baktı. Annemin dediği gibi, bebek gibi gözler. Çok büyük, çok bilgili. Harry benden bir yaş büyük ve iyi bir insan. Bu dünyada nadir bulunur. Özellikle Nexus için. Arkadaşım olmamalıydı ama öyle. Onun ve ailesinin sayesinde şanslıyım.

İspanya'nın ortasında, neredeyse ıssız bir kasabada yaşıyoruz. Burası sessiz ve kimse bu tarafa gelmiyor. Benim gibi bir canavarın dünyadan saklanması için mükemmel bir yer. İki yıl önce olanlardan sonra, saklanacak bir yere çok ihtiyacım vardı. Harry'nin babası, babamı ölmeden önce tanıyordu ve babam bana her zaman bir şey olursa buraya gelmemi söylerdi. Güvenli olacağını söylerdi. Anne ve babamı kaybettikten sonra, kapılarına yaralı, kan içinde ve en az on kemiği kırık bir halde geldim. Harry'nin annesi ılgılık attı.

Anne ve babamı kaybettiğim günü düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, bir daha asla o günü düşünmek istemediğimi kesinlikle biliyorum. Oraya geri dönemem. Üzerinde durmama izin vermediğim iki anı var: reddedilme ve anne babamın ölümü.

Harry'nin evi, sürünün hemen dışında, İspanya'daki bir insan köyünün içinde yer alıyor. İnsanların çoğu İspanyolca konuşuyor ve İngilizlerden hoşlanmıyorlar, bu yüzden bizden uzak duruyorlar, bu da benim için oldukça iyi oluyor.

Harry'nin ailesi beni yanlarına alarak büyük bir risk aldı ve onlara bir borcum var. Ama babasının umduğu gibi oğullarıyla bir ilişki kuracak kadar değil. Harry hiçbir zaman bir Nexus eş bağı bulamadı ve bu nadir olsa da oluyor. Bazıları bulmuyor işte. Zaten kötü şans yaşadı ve biliyorum ki

kaçmalıyım ve bencil olmamalıyım. Bencilim çünkü onun yanında olmaya, birinin yanında olmaya ihtiyacım var. Çünkü yalnız kaldığımda... sadece ben ve o -canavar- işte o zaman deliriyorum. İşte o zaman gerçekten aklımı tamamen kaybedeceğime ve sonsuza dek kötü adam olacağıma inanıyorum.

Harry ağaçtan minik turuncu bir kertenkele alıp ellerinde tutarken ben birkaç adım uzaklaştım. Böceklerden ya da sürünen şeylerden gerçekten nefret ediyorum. Bana başını salladı ve kertenkeleyi yere bıraktı. "Dün sürünün yakınlarında birkaç Vian görüldü." Korkudan ciğerlerim dondu. Beni kendine çekti, şu an zihnimdeki mücadeleden tamamen habersizdi. Düşmanların yakınlarda olduğunu bildiğinde onu bastırma mücadelesi. "Sorun yok, seni koruyacağım—"

Onu iterek uzaklaştırdım, sıcak havayı içime çektim. "Sana söyledim, bana dokunmayacaksın..." Çok fazla şey söylemeden uyarımı yarıda kestim. Harry aptal değil. Benimle ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu biliyor, ama gerçeği bilmiyor. Derimin altında neyin gizlendiğini bilmiyor ve bilseydi benden nefret ederdi.

Ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim, özür dilerim. Çok korkmuş görünüyordunuz." Enselerini ovuşturdu. "Bize anne babanızla ilgili olanları hiç anlatmadınız, ama biz olayları birleştirdik. Onları Vian'lar öldürdü ve siz kaçtınız."

"Evet." Artık çok kolay yalan söylüyorum. Olanlar hiç de öyle değildi. Ona söyleseydim, herhangi birine söyleseydim, benden nefret ederlerdi. Tanrım, benden çok nefret ederlerdi. Acaba yaptığım şey yüzünden anne babam da benden nefret ediyor mu?

Gözlerime bakıyor ve neyse ki konuyu değiştiriyor. "Neyse, korucular ve alfa bize saat sekizden sonra içeride kalmamız emrini verdi. Dışarı çıkmak yok. Biliyorsun, gece daha güçlüler ve en azından gündüz onlarla savaşabiliriz." Hayır, savaşamaz. Onların gerçekte nasıl oldukları hakkında hiçbir fikri yok.

Gökyüzünde batan güneşe şöyle bir göz attım, kaybolmaya ne kadar yakın olduğunu gördüm. Saat en az altı olmuş olmalı. Başımı salladım ve eve doğru döndüm. "Bizi burada nasıl buldular ki? Normalde daha büyük sürülere saldırırlar, bize değil. Burada, Nexus başkentinin dikkatini çekmeye degecek kadar az Nexus var." Yıldız Işığı Şehri ve Vian. İkisi de benim için birer tehdit. Harry'nin Yıldız Işığı'ndan bahsettiğini her duyduğumda midem bulanıyor. Yıllardır kaçındığım yer orası, çünkü arkadaşlarım orada yaşıyor. Duyduğuma göre neredeyse orayı yönetiyorlar.

Şehir genellikle Nexus ölümlerini araştırmak için korucu ekipleri gönderiyor ve eğer onlardan birini buraya gönderdilerse...

Harry gülüyor. Kendi iyiliği için fazla masum. "Şehir korucuları gelseydi herhangi bir Vian saniyeler içinde yok edilirdi. Bize saldırmaya çalışmaları aptalcaydı. Savaştan sonra sayıları çok azaldı."

"Belki de sadece kaybolmuşlardı, dolaşıyorlardı ve şansları yaver gitti. Her zaman olumlu düşünelim." Bana başını salladı ve ben de ona gülümsedim. Merdivenlerden hızla eve çıktık. Etrafı saran bir verandası var ve oldukça sevimli. Evin tamamı neredeyse açık pembe bir renkte, hepsi yakındaki ağaçlardan elde edilen ahşaptan yapılmış ve üstündeki tuğlalar da boyalı ahşapla uyumlu. İçerisi küçük ama aile evi olması gerektiği gibi rahat. Çok fazla alanımız yok ama bazen onlardan uzaklaşabilmem için bana çatı katını verdiler.

Harry'nin babası çok iyi bir insan, ama Nexus eşi öyle değil. Beni sevmiyor ve onu suçlamıyorum. Eğer masraflarımı karşılamasaydım – İngiltere, Fransa ve İspanya'daki düzinelerce kasabada sakladığım nakit dolu çantalarındaki büyük miras sayesinde – beni anında kovardı. Ben de kendimi sevmezdim. Buraya geldiğim ikinci gün, Nexus'unun benden nefret ettiğini ve başımın belada olduğunu bildiğini söyledi.

Yanılmıyordu.

Akşam yemeğinden sonra, neredeyse utanç verici miktarda barbekü mini biftek burger ve acı biberli patates kızartması yedikten sonra, odama çıktım ve yumuşak yatağa uzandım. Tavan penceresi tam yatağımın üzerindeydi, bu da daha sonra ortaya çıktıklarında yıldızlara bakma özgürlüğünü bana veriyordu. Ancak o zaman kendimi onları, Nexus eş bağlarımı düşünmeye bırakıyordum. Ne yaptıklarını, iyi olup olmadıklarını hayal ediyordum. Ölselerdi bilirdim, ama yaralansalar bilir miydim? Tuzağa düşseler bilir miydim? Benden nefret etseler bilir miydim? Tabii ki benden nefret ederler. Neden etmesinler ki?

Ben gittikten hemen sonra başıma ödül kondu. Beni yakalamak için iki milyon sterlin. Yaralanmamış halde, iki milyon sterlin. Birkaç yıl sonra fiyatın daha da yükseldiğine dair söylentiler duydum, ama babam... yeteneği beni saklı tuttu. İnsanlara bir şeyler gösterebiliyordu ve bu gücünü, bize baktıklarında herkesin normal bir insan ailesi görmesini sağlamak için kullandı. Ben onun yanında olduğum sürece görünmez oluyorduk. İlk iki yıl öyleydim. Sonraki iki yıl... neyse, beni bulan herkes için dua ederdim.

Nexus'taki arkadaşlarım beni aramayı bırakmadılar. Bırakmayacaklar da.

Ama asla, asla onlara gidemem. Göğsüme çarpan bir hüznün dalgasıyla kolumu yastığıma doladım. Nexus'um mu üzgün, yoksa ben mi üzgünüm bilmiyorum, ama hepsini hissetmenin zevkini alıyorum. Beni öldürmek için mi bulmak istiyorlar? Sanırım ağlayarak uyuyakaldım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, dışarısının karanlık olması, zifiri karanlık ve gökyüzünde yıldızların belirmesiydi. Kapım gürültüyle açıldı ve Harry ışığı açtı, saçları sanki kendisi de yeni uyanmış gibi her yöne dağılmıştı. "Gwen, gitmemiz gerek. Uyan! Şimdi!"

Sesindeki panik, Nexus'umu daha da rahatsız ediyor ve uyanıyor, tek gözümünden avını izleyen bir kurt gibi beni izliyor. Kahretsin. Şimdi değil. Harry değil. Hayır. Yavaşça zihnime geri sızıyor ve titrek bir nefes veriyorum. Kapının arkasındaki sırt çantasını kapıyor ve çekmecelerimi açıp aceleyle içine kıyafetler atıyor. "Harry, ne halt ediyorsun?"

"Vianlar burada. Onları öldürüyorlar. Çok fazlalar. Alfa öldü, ailesi de." Bana bakmak için duraksadı. Alfanın dört çocuğu ve evini korumak için yirmi korucusu vardı. Tenim bembeyaz oldu. "Sadece Nexus değil... insanlar. Bütün kasabayı...sadece tüketiyorlar."

Onlar bunu yapıyorlar... ama koca bir kasabayı kurutmak mı? Bu duyulmamış bir şey. Bir alfayı öldürmek mi? Bu nadir bir durum. Alfalar aramızdaki en güçlü ve en nadir Nexus'lardır ve bu nedenle lider olurlar. Onların yanında kendimizi güvende hissederiz ve genellikle her Nexus kasabasında veya küçük topluluğunda bir alfa bulunur. Neden bize saldırıyorlar?

Vianlar genellikle gece gelirler, çünkü nedense o zaman daha güçlüdürler. Tek bir güçleri var: İnsanların enerjisini emerler. İnsana veya Nexus'a dokunmaları bile tüm yaşam enerjilerini emmek için yeterlidir. İnsanlara dokunmaları bir saniye sürer, ancak onlardan hiçbir güç elde edemezler. Bunu sadece acımasızlık olsun diye yaparlar. Peki ya Nexus? Bizi ele geçirdiklerinde, bizden sihir enerjisi emerler ve sadece yaşam gücümüzü kendi enerjilerine eklemekle kalmaz, aynı zamanda güçlerimizi de kendilerine alırlar. Ne kadar güçlüyseniz, onlarla o kadar uzun süre savaşılabiliyorsunuz. Bir alfanın enerjisini emmek saatler sürmeli ve her türlü tehdidi savuşturabilmelidir. Bizden bir veya iki kişinin enerjisini emseler bile, güçlü ve neredeyse ölümsüz olurlar. Bir alfanın enerjisini emmek mi? Bu onları yıllardır olduklarından daha güçlü hale getirir. Tıpkı liderleri gibi,

şimdiye kadar on binden fazla kişinin enerjisini emdiği ve yüzlerce yıldır yaşadığı söyleniyor.

Harry'nin bana fırlattığı kıyafetleri hızla kapıp banyoda üzerimi değiştiriyorum. Sade siyah tayt ve üzerinde uyuyan turuncu bir kedi resmi olan kısa bir üst. En sevdiğim deri ceketimi giyip, Harry'nin babasının geçen yıl Noel'de hediye ettiği ve çok değer verdiğim Ugg botlarımı ayağıma geçiriyorum.

Harry çantayı bana uzattı ve benim de peşinden geleceğimi düşünerek aceleyle dışarı çıktı, ama ben yatağa döndüm. Aylar önce kestiğim deliği bulup çarşafı kaldırdım ve gümüş kutuya dokunana kadar elimi uzatıp çıkardım. Buradaki tek önemli şey buydu. Bir kutu. Avucumun içine sığan, tamamen gümüşten yapılmış, kapağı, işaretleri veya anahtar deliği olmayan küçük, minicik bir kutu. İçinde bir şey tıkırdadığı için kutu olduğunu biliyorum, ama nasıl açacağımı bilmiyorum. Annem bana verdi ve ölmeyeceksem asla açmamamı söyledi. Büyürken bana hiç hediye vermezdi, doğum günü veya Noel hediyesi de vermezdi çünkü buna inanmazdı, ama bana bunu verdi.

Onu en son çantaya atıyorum. Harry merdivenlerin dibinde, su şişelerini kendi sırt çantasına tikiştiriyor ve biz birlikte ön kapıdan fırlayıp doğruca arabanın beklediği yere koşuyoruz. Harry'nin annesi June, arabanın dışında bekliyor, sürekli etrafına bakıyor ve ayağını yere vuruyor. Sarı saçları artık gri, kısa ve yüzünün etrafına kesilmiş. Bazen bana, saçlarını hep kısa tutan annemi hatırlatıyor. Bana kaşlarını çatıyor ama gözlerini Harry'ye çevirdiğinde mavi gözlerinde bir rahatlama beliriyor. "İkiniz de acele edin! Daha fazla kalırsak hepimizi öldüreceksiniz. Şükürler olsun ki şehrin dışında yaşıyoruz."

"Özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldanarak Harry'nin ardından arabaya bindim ve o da ön koltuğa oturmadan önce kapıyı sertçe kapattı.

Harry'nin babası Macsen bana yumuşak bir bakış atıyor. Macsen İrlandalı, kalın sakalından kıvrıkcık kahverengi ve gri saçlarına kadar her yeri kıllarla kaplı. İnanılmaz derecede nazik biri. Babam nazik bir insan değildi, ama hep merak ederim, eğer annem onun için bir destek noktası olmasaydı veya benim gibi bir kızı olmasaydı, nazik olur muydu? Macsen'in babam hakkında anlattığı bazı hikayeler, sanki tamamen başka birinden bahsediyormuş gibi geliyor. "Şimdi önemli olan buradan uzaklaşmak. Güvendeyiz ve hepimiz sakinleşelim."

June homurdandı, gözleri Nexus büyüsiyle mavi mavi parlıyordu. Kuşlarla bağlantı kurabiliyor, onları gözetleyebiliyor, neredeyse onlara dönüşebiliyordu. "Benim gördüğümü görmüyorsun, Mac. Nexus aşkına, sür arabayı."

Macsen gaza basıp araba yolundan hızla çıkarak kasabadan çıkan arka yola girdi. On dakika süren sessiz yolculuğun ardından boğazımı temizledim çünkü neler olup bittiğini bilmem gerekiyordu. Anne babamı kaybettiğimden beri, birinin benim yerime karar vermesine asla izin vermemiştim. "Plan ne?"

June gözlerime bakıyor. "Sürüden kurtulanların buluşma noktasına gidiyoruz. Oradaki korucular bizi güvende tutacak ve yer değiştirme planı yapacaklar. Başka ne yapabiliriz ki, aptal kız?"

Panik bedenimi kilitliyor ve kendimi tutmakta zorlanıyorum. "Beni dışarı çıkarmanız gerekiyor. Grubun geri kalanıyla buluşma noktasına gidemem! Ya beni tanırlarsa?"

June kendi kendine mırıldandı: "Her şey seninle ilgili değil, Gwenieve."

Harry omzuma dokundu ve ona çıkışma isteğime karşı koydum. "Yapmazlar. Kapüşonunu tak ve arkamıza saklan."

Mac boğazını temizledi. "Onlara senin bizimle kalan bir aile dostu olduğunu, insan olduğunu söyleyeceğim. Zaten senin Nexus'unu zar zor hissedebiliyorum, üstelik seninle birlikte yaşıyorum. Sana ikinci kez bakmazlar bile."

"Ama ya beni tanırlarsa? Ya kim olduğumu bilirlerse?" diye çıkıştım. Saklanmak başka, korktuğumda kapüşona ve öz kontrolüme güvenmek başka. "Yüzüm mahallelerimizin her yerinde! Hayır, beni bırakın, ters yöne doğru koşarım."

Mac doğrudan gözlerime bakıyor. "Ne yani, bunca Vian ortalıkta varken mi?" Tekrar yola odaklanıyor. "Sistemden en az yüz kişi olduklarına dair mesajlar aldık ve bizi bulmak için tüm kasabayı didik didik arıyorlar. Sen kurtulamayacaksın—"

"Hayır, ama sen anlamıyorsun—"

Sözümü kesiyor. Bunu asla yapmaz. "Baban benim en iyi arkadaşım ve eğer o seni koruyamazsa, seni koruyacağıma dair bana yemin ettirdi. Bunu onun hatırasına yapmayacağım, Gwen. Şimdi ondan geriye kalan tek şey sensin. Senin için verilen ödül eski bir haber ve buradakilerin çoğu senin fotoğrafını bile görmemiştir. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Kapı kolunu tutuyorum ama kilitli ve panik kalbimi pençelerine alırken deri koltuğa geri çöküyorum. Verdiği sözler hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu iyi sonuçlanmayacak. Onlar bakmıyorken kaçmam gerekiyor, bu da yeterince kolay olmalı. Mac'in iyi niyetli olduğunu biliyorum, ama tüm hayatta kalanların ölümüne sebep olabilir.

Yarım saat boyunca sessizce araba sürüyoruz, sadece dışarıda ara sıra cırcır böceklerinin yüksek sesle ötüşü ve arabanın yanından esen hafif rüzgar duyuluyor. Sonunda June, radyoyu açacak kadar güvende olduğunu düşünüyor ve ikinci şanslar hakkında bir şarkı çalıyor; June'un çok sevdiği yetmişli yılların hippie tarzı müziklerinden biri. Ben Taylor Swift'i ve kalp kırıklığı hakkında söylediği her şeyi tercih ederim.

Güneş doğana kadar neredeyse ıssız bir yola sapıyoruz; dışarıda üzerinde İspanyolca "kamp" yazan kırık bir tabela var. Nexus ruhlarını burada hemen hissediyorum, sanki her biri kendi davulunu çalıyor ve ritmi hissedebiliyorum. Buluşma noktası ormanın ortasında ve bir zamanlar çocuk kampı olmalı, ama şimdi derme çatma binalar, yıkık parklar ve göl kenarına çekilmiş terk edilmiş teknelerle dolu. Birkaç araba farlarını yakmış, teknelerin yanındaki bir gruba doğru ışık tutuyor.

June ve Mac önce dışarı çıkıyorlar, ben de kapüşonumu sıkıca başıma geçirip saçlarımı görünmemesi için altına saklıyorum, sonra Harry'nin ardından çıkıyorum. Harry yanımda kalıyor, on kişilik bir grubun olduğu yere doğru ilerliyoruz. On kişi, geriye kalan sadece onlar.

Çoğu çocuk ama Beta Samuel hayatta. Yazık. Yıllardır uzak durduğum bir herif. Onu gölgelerden izledim ve iyi bir adam olmadığını biliyorum. Bağlandıktan sonra Nexus'unuzun başkasıyla birlikte olduğunuzu hissedebildiği bir durumda, Nexus'unu düzenli olarak aldatıyor, bu da iğrenç bir şey.

Yanımıza geldi, ikimize de bakıp Harry'yi kenara itti. "Bu kim? Yanınızda insan mı getirdiniz?"

Mac önüme geçmeye çalışırken sesindeki tiksinti devam ediyordu ama artık çok geçti. Şiddetli bir rüzgar kapüşonumu uçurdu, saçlarım kapüşonumun etrafına dağıldı ve beta ile yüz yüze geldim. Bana bakarken ağzı aralandı ve kim olduğumu gayet iyi bildiğini anladım. Kahretsin. "Beni görmemiş gibi yap... lütfen."

Elimi kavradı ve ben daha bir kelime bile söyleyemeden, gücü bir uyuşturucu gibi üzerime yayıldı. Kelimenin tam anlamıyla vücuduma yayılan bir uyuşturucu gibiydi. Canavarım bile beni korumaya vakit

bulamadı çünkü o da aynı derecede şok olmuştu. Mac ve Harry'nin Beta Samuel'e beni savunmak için bağırıklarını duyarak, kollarının arasına yığıldım.

"Bu Gwenieve Autumn, seni aptal herif!" diye hırladı Beta Samuel. "Dünyadaki herkes onu arıyordu! Ne bulduğunu biliyor musun? Onun Nexus'larının kim olduğunu biliyor musun?"

Beta Samuel, Mac ile birlikte yaşadığımı bilmiyor. İyi. Güvende olabilirler. Zihnimi saran, beni denizde güçlü bir akıntı gibi aşağı çeken karanlıkla savaşıyorum. Lütfen, bu olamaz. Savaşmalıyım. Onların yanına götürülemem. Canavarın onları ele geçirmesine izin veremem. Lütfen, lütfen... "Onu yanımıza alırsak başkente girmemize izin verilecek. Parayı ve korumayı alacağız. O, lanet olası bir altın bilet."

Karanlık beni içine çekiyor, aklımda tek bir düşünce yankılanıyor: Belki de cehenneme giden bir biletim, çünkü beni başkente götürdüklerinde... canavarımın her şeyi yok etme riskini göze alıyorlar.

G. BAILEY'NİN YILDIZ Işığı EşLERİ

İçinde bulunduğum odayı tanıyamıyorum. Küçük, çift kişilik, dört direkli bir yatakta yatıyorum ve vücudumu yoklayarak, hala aynı kıyafetlerle ve yara almadan durduğumu fark ediyorum. O kahrolası beta. Güçlerinden veya beni tanıyor olabileceğinden haberdar olmadığımı inanamıyorum. Seyahat ettiğini biliyordum ve bu, ona yaklaşmayı sorgulamama neden olmalıydı. Diğerlerine ulaşmadan önce arabadan atlamalıyım. Aptalca bir hataydı ve şimdi bakın beni nereye getirdi. Gözlerim küçük odayı hızla tarıyor. Yatak odak noktası ve beyaz çarşafı lekesiz ve inanılmaz derecede kabarık yastıklarla dolu. İki kapı var ve biri çıkış yolu olmalı.

Bunun o kadar kolay olmayacağını biliyorum ve başım dönüyor. Yatağımdan fırlayıp en yakın kapıyı açtığımda küçük bir banyo buluyorum. Diğer kilitli. Kapı kolunu kavrayıp tüm gücümle çekiyorum ama bir santim bile kıpırdamıyor. Kapının önünde volta atarken kalbim hızla çarpıyor. Ne kadar zamandır uyuyorum? Neredeyim?

Nexus'um hâlâ uyuşturulmuş halde uyuyor ve bu durumun tek iyi yanı bu. Yine de uyanmak için mücadele ettiğini hissediyorum ve inkâr içinde yaşamayı tercih etsem de nedenini tam olarak biliyorum. Nexus'um, yeni bir ödöl sezen bir köpek gibi canlanıyor, göğsümde geriniyor ve mırıldanıyor. Bu sefer kaos yaratmak için dışarı çıkmak istemiyor, çünkü çok daha kötü bir şey seziyor.

Ben de aynı duyguları hissediyorum.

Nexus arkadaşlarımız...yakınlardalar. Hepsi. Nexus'lar sadece diğer Nexus'ların duyabileceği bir davul gibi geliyor, ama onlarda durum böyle değil. Sanki göğsümde bir kasırganın içinde biri çığlık atıyor. Şap şap şap.

İçlerinden biri diğerlerinden daha yakın. Merdivenlerin gıcırdamasını ve ardından ağır adımları duymadan hemen önce onu hissediyorum.

Bileklerimi ovuşturarak odanın diğer tarafına koştum. Bakmama gerek yok, üzerime iki runik yazı çizilmiş. Bu güç efsanevi. Yine de baktım. Runeler güzeldi, siyah renk bronz tenime karşı çok belirgindi. L harfi ama gerçek harften çok bir sembol, etrafına kıvrılmış çiçekler. Güller, diye düşündüm.

Çantam nerede? Kahretsin. İçinde babamın tarafından miras kalan, yeri doldurulamaz, bana çok bağlı olan Nexus hançerim var. Nexus hançerleri, bir Nexus rahibi tarafından bir törende kutsandığında kendi büyüüne sahip olan rastgele silahlardır ve babamın koleksiyonundaki birine karşı bir çağrı hissettiğim için şanslıydım. Sahip olduğum tek savunma aracı kurtum ve eşlerimden biri yakındayken kesinlikle ortaya çıkmayacak. Onu öldürür. Ya da onunla birlikte olur. Belki de ikisi birden, ve ben buna hiç sıcak bakmıyorum.

Odanın geri kalanı sade. Burada kelimenin tam anlamıyla başka hiçbir şey yok, dolap yok, ahşap zemin ve sade bej duvarlardan başka hiçbir şey yok; bu da beni daha da kapana kısılmış hissettiriyor. Banyoya koşuyorum, dolapları açıyorum, orada da şampuan ve tuvalet kağıdından başka bir şey bulamıyorum. Şampuan şişesini alıyorum. Belki de tek savunmam bu, ve kapı kilidinin tık sesini duyduğum anda kapağını açıyorum.

Odaya geri adım attığım anda iri yarı bir adam içeri girdi, kapıyı arkasından kapatıp kapıya yaslandı. Uzun boylu, muhteşem ve benim Nexus eşim. En azından bir tanesi. Nexus'um göğsümde inledi, geçen her saniye daha da uyanık hissediyordu. Ama gözleriyle karşılaştığımda kanım dondu. Tamamen siyah gözler. İçlerinde bir gram bile renk yoktu. Gözbebeklerinden irislerine kadar her şey simsiyahdı, ama en azından koyu, uzun ve alnının etrafında dalgalanan, kulaklarının etrafında kıvrılan saçlarıyla uyumluydu. Rahat ama pahalı kıyafetler giymişti, sadece siyah bir gömlek ve her yerinin ne kadar kalın olduğunu ortaya çıkaran inanılmaz derecede dar eşofman altı. Aman Tanrım, ne güzel uyluklar.

İçimdeki canavar onların üzerine oturmak istiyor. Onu bastırıyorum, azgın düşüncelerini de. Onlarla bir bağımız yok. Onları reddettik ve onlar da bizden nefret ediyorlar. Nasıl etmesinler ki?

Ama şu bana dik dik bakışı kalbimi paramparça ediyor. "Bize söylendiğinden daha kısasın."

Elimle arkamdaki şampuan şişesini daha sıkı kavradım. Ağzımı kullanamıyorum. Hiçbir cevap veremiyorum, bu yüzden omuz silkip geçiyorum.

Gözleri karanlıkla doldu ve bedeni gerildi. "Hiçbir şey mi? Söyleyeceğin tek şey bu mu? Beş yıldır yoksun! Bağlantıyı reddettin!" Ben hâlâ konuşmayınca başını salladı. "Adımı bile sormayacak kadar kalpsiz misin gerçekten?"

"Umurumda değil." Yalan söylerken sesimi düz tutuyorum. Umurumda. Adını bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum, ama yaklaştıkça tehlike artıyor.

Düşmanca ses tonunda gizlenen tiksintiyi saklamaya bile tenezzül etmiyor. "Sözlerin bu mu? Umurunda değil mi?" Gözleri duvara kayıyor, sanki artık bana bakmaya bile tahammül edemiyor. "Sen İspanya'da güneşlenip istediğin her şeyi yaparken, biz burada seni arıyorduk. Neredeydin bunca zamandır? Anne baban nerede, çünkü onlar düşman olarak listelenmişler—"

"Öldü," diye çıkıştım, onun saçmalıklarını yarıda keserek.

Gözlerinde hiçbir merhamet belirtisi yok. "İyi oldu. Seni bizden aldılar ve ölümü hak ettiler."

O kadar soğuk, o kadar boş ki, ondan nefret ediyorum. Tanrım, ondan nefret ediyorum. "Beni sizden almadılar! Tanrılar ruhlarımızı birbirine bağladı diye sizin malınız değilim. Bağları reddetme hakkım vardı ve reddettim, gittim. Onların ölmesinin iyi olduğunu söylemeye nasıl cüret edersiniz?"

Beni dikkatle izliyor ve sırtıyor. Bir tepki istiyordu, soğuk tavrımdan başka bir şey ve bunu elde etti. Bu tehlikeli. "Bir Nexus'un ölmesi asla iyi bir şey değil, ama seni bizden alanlar için asla yas tutmayacağım. Aramızda olan herkes zaten ölü." Odaya giriyor ve ben kapıya doğru bir adım atarak ona bakıyorum. "Sakın deneme, Gwen."

Takma isme ve ses tonuna kaşımı kaldırdım. "Gerçekten burada kalacağımı mı sandın? Nexus'ta ve insan dünyasında birini kaçırmak ve rehin tutmanın yasa dışı olduğunu ben bile biliyorum."

Gülümserken dişlerini gösterdi. "Yıldız Işığı'ndasın." Biliyordum ama yine de kalbim saf korkudan neredeyse duracak gibiydi. "Ne bildiğinden emin değilim ama Yıldız Işığı, İskoçya'nın ortasında tamamen surlarla çevrili bir şehir. Başkentimiz. Yüce Alfa'nın izni olmadan kimse buraya girip çıkamaz. Uzun zamandır bu yerden kaçınıyordun ve şimdi burada

yaşayacaksın. Evet, birini kaçırmak ve rehin tutmak Nexus için yasa dışı, ama babam, iki amcam ve büyükbabam sekiz Beta Alfa'nın yarısını oluşturuyor ve seni bulmanın ne kadar uzun sürdüğünü göz önünde bulundurarak özel önlemler alınması için oy kullandılar."

Gözlerim karardı. Yanıp kavrulan, alev alev yanan bir öfke. "Beni buraya getirip, babana hapse attırmaya nasıl cüret edersin? Reddedişimi geri alıp seve seve senin arkadaşın olacağımı düşünüyorsan, sadist bir herifsin. Git kendini becer!"

Gülüyor. Aslında bana gülüyor. "Gerçekten çok pis bir ağzın var, Gwen." O yaklaştıkça öfkeden titremeye devam ediyorum. Çok yaklaşıyor. Onu koklayabiliyorum, vanilya ve ormanda yağan taze yağmur gibi kokuyor. "Hayatta kaldığın için şanslıydın ve seni tekrar riske atmayacağız. Eğer ölürsen, bağımız reddedilse bile, bu benim Nexus'uma çok zarar verir. Kimsenin bunu yapmasına izin verilmiyor, bu yüzden seni hayatta tutmakta hafif bir çıkarım var. Kaçtığın o saldırı mı? O sadece birçok saldırıdan biriydi ve şu anda bu duvarların dışındaki tüm Nexus'lar için tehlikeli. Güvenli olana kadar burada kalacaksın."

Vian mı? Beni kalmaya zorlamak için onları kullanıyor ve bu neredeyse gülünç derecede acınası. "Sana inanmıyorum. O Vian'lar rastgele bir saldırı ve kötü şanslı."

"Biliyorsun, ben Onyx'im, gerçi adımlı bilmeye zahmet etmedin. Burası benim evim." Kollarını açtı. "Babam bu rünleri sana işledi. Starlight'ta herkesin bunlardan var." Bana bileklerini, benzer rünlerin olduğu yerleri gösterdi. "Ama seninkiler farklı. Bizimkiler şehri terk ettiğimizde izlenebilir olmamızı sağlıyor. Yardıma ihtiyacımız olursa, onlara on kere basabiliriz. Seninkiler ise şehirden ayrılmamamı sağlayacak ve üzerine basmak beni sinirlendirecek çünkü benimkine bağlı."

"O zaman sürekli basacağım." Tekrar gülüyor ve bu hoşuma gitmiyor. Aslında gülüşünü seviyorum ama bana güldüğü zaman değil. Komik değilim. "Beni dışarı bırakacak mısın? Buradan kaçmak için kendi ellerimi bile keserim, yani rünlerin önemi yok."

Ciddi olduğumu görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. Oysa bilmiyordu ki ben bunu gerçekten yapabilir ve hayatta kalabilirdim. Ellerim kendiliğinden yeniden çıkardı. "Sen tamamen delisin."

Şimdi anlamaya başlıyor. Sinirini bozduğunu bildiğim için omuz silkiyorum ve gözleri yine o karanlık girdap gibi dönüyor. Evet, kesinlikle onu kızdırdım. Kapıya doğru koşmadan hemen önce bir adım daha

yaklaşıyorum. Kapı kolunu çeviriyorum ve kapı açılıyor. O kibirli herifin kilitlemeye zahmet etmeyeceğini biliyordum çünkü benim gibi küçük birinin onu geçeceğini tahmin etmezdi. Ama bir saniye içinde üzerime atılıyor, bileğimi yakalayıp beni döndürüyor. Çok fazla düşünmeden şampuan şişesini kaldırıp doğrudan gözlerine sıkıyorum. Acıyla kükrüyor ama sendelerken beni bırakıyor, boğazından yankılanan yüksek bir hırıltı duyuluyor.

Nexus'undan.

Gitme vakti geldi. Odadan doğruca çıkıp merdivenlere doğru koşarken nereye gittiğimi bilmiyorum. Daha iki adım bile atamadan ayaklarım taş basamaklardan ayrıldı ve yukarı doğru süzölmeye başladım. Göğsümden yankılanan bir çığlıkla baş aşağı devrildim. Saçlarım yüzüme dököldü, merdivenlere değecek kadar uzundu. Aşağıya baktım, sonra saçlarımı yana itip arkadaşlarımla birine baktım.

Eli havada, açıkça gücü, telekinezisiyle beni kontrol ediyor. Muhteşem. Görünmez kollarıyla beni sarıp merdivenlerden yukarı çıkıp yüz yüze gelene kadar kıpırdayamıyorum bile.

O kadar yakın ki, nane kokulu nefesi üzerime üflüyor.

"Beni aşağı indir."

Sarı saçlı, yeşil gözlü, bronzlaşmış ve çok yakışıklı bir çocuk. Pahalı olduğunu belli eden koyu mavi düz kesim pantolon ve beyaz gömlektan oluşa bir takım elbise giymiş. Gömleğinin birkaç düğmesi açık ve bir dövmesi görünüyor. Beni baştan aşağı süzüyor. Gördüklerinden hoşlanmadığını anlayabiliyorum. "Yıllardır tam olarak nasıl göründüğünü merak ediyorduk." İç çekiyor ve yüz ifadesini okuyamıyorum. Yüzü neredeyse hiç kıpırdamıyor ve yeşil gözleri hiçbir şey anlatmıyor. "Şimdi, yakalanacak kadar aptal olduğun ve seninle uğraşmak zorunda kaldığımız için hepimiz çok hayal kırıklığına uğradık." Yaklaşıyor, nefeslerimiz karışıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Sana bir sır vereyim: Ben değilim. Beni reddettiğın için hayatını cehenneme çevireceğim ve beş uzun yıldır bekliyorum."

"Hollis." Onyx'ten bir uyarı daha, sanırım hâlâ odada.

Hollis benden uzaklaşıyor, sanki sadece sözleriyle göğsüme bıçak saplamış gibi hissediyorum. Böyle olacağını biliyordum ama yine de düşündüğömden daha çok acıtıyor. O gittikten sonra bir rüzgar esintisi beni merdivenlerin tepesine savuruyor ve kapının hemen yanındaki bir su birikintisine düşürüyor. Onyx elinde bir havluyla yatak odasından çıkıyor,

gözleri kıpkırmızı ve limon şampuanı kokuyor. Ona sırtmamak için gerçekten çok zorlanıyorum ve gözleri kısıldığında başarısız olduğumu anlıyorum.

"İçeri gir ve o gülümsemeyi kaybet. Hemen şimdi!" diye bağırdı.

Kimse bana emir veremez. Sırttım ve arkama yaslandım. "Hayır. Ben burada kalacağım ve sen de..."

Beni hırlayarak kucağına aldığı anda çığlık attım, elleri demir gibi sıkıydı ve teninin tenime ilk dokunuşu vücudumda yanan bir ateş gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla tekmeleyip çığlık atarken bile beni yatak odasına taşıdı ve yatağa fırlattı. Peşinden koştum ama aniden kapı çerçevesinde beni engelleyen sihirli bir bariyer belirdi. İçinden görebiliyordum ama taş gibi sertti. Parlak, ışıltılı mavi bir sihir gibi görünüyordu ve Onyx diğer taraftan beni izlerken ellerini ceplerine soktu. "Beni dışarı bırakmalısın. Yapamam —"

"Bahanelerini istemiyorum dostum." "Dostum" kelimesinde o kadar çok nefret var ki, Hollis'in sözlerinden daha çok kalbimi acıtıyor. Yanımdan uzaklaşıyor ve ben de ellerimi bariyerin üzerine vuruyorum, ama duvar tuğla gibi ve vurdukça ellerim daha çok acıyor. Eğer buradan yakında çıkmazsam, tüm şehri de beraberinde yıkacağım.

Nexus'umun kontrolü ele geçirmesi ve oyun oynama zamanının geldiğini talep etmesi için çok az zaman kaldı.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM